NOELLE BERRY McCUE

Ţărmul îndrăgostiţilor

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIAIONESCU

Capitolul 1

O ceaţă groasă si deasă îşi întindea voalul opac pe drumul ce ducea la Bay Bridge. Maureen, care ţinea strâns volanul Volkswagenului său, îşi impuse încă o dată să încetinească. Radioul difuza o muzică odihnitoare, dar ea ajunsese la o asemenea stare de nervozitate, încât nimic nu-i mai putea calma neliniştea.

Avusese impresia că punctul de percepere a taxei de trecere peste pod nu era foarte departe, dar ceaţa se îngroşase atât de mult încât panourile indicatoare de-abia se vedeau. Privi prin fereastră, încercând să observe conturul bazei militare din Oakland, dar totul dispăruse ca prin farmec.

Scoase un suspin de uşurare când luminile punctului de percepere a taxei clipiră în faţa ei, într-un spectacol aproape ireal.

Maureen ştia că în această imensitate pufoasă, noţiunea de distanţă era înşelătoare, dar avea impresia

că mergea de ore

întregi. Se opri, îi întinse biletul funcţionarului şi plecă imediat fără să remarce privirea admirativă pe care acesta i-o adresă.

Şi totuşi tânăra fată aprecia de obicei acest drum până la San Francisco, mai ales după acele frumoase zile de vară. Nu pleca niciodată de acasă înainte de ora opt seara şi astfel beneficia de drumuri mai puţin aglomerate. In plus, în acest anotimp în care soarele apunea atât de târziu, mergea încă pe lumină de zi şi nu avea de ce se teme de angoasele nopţii.

Maureen încercă să se relaxeze şi îşi frecă uşor muşchii amorţiţi ai gâtului. Mângâierea uşoară şi familiară a părului pe mână o linişti şi îşi reproşă nervozitatea, fără să înţeleagă prea bine motivele acestei spaime care o tulburase dintr-o dată.

Totuşi era obişnuită cu ceaţa. Atunci, de ce oare se simţise în pragul unei crize de nervi? Oare nu era decât o fricoasă? Maureen zâmbi pentru a-şi face curaj.

In dreapta sa, antenele locale de radio străbăteau prin ceaţă şi avu speranţa că, mai departe, vizibilitatea va deveni mai bună. O cuprinse brusc o dorinţă nebună de a vedea bâtlanii zbenguindu-se în apă, dar pe o noapte ca aceasta, oceanul nu dezvăluia nici unul din secretele sale şi ea simţi o deznădejde aproape copilărească.

Tânăra fată se aplecă şi puse o casetă. Avea nevoie de zgomot, liniştea din jurul său o apăsa. Era

înspăimântătoare această impresie de singurătate în ceaţă. Trebuia să-şi regăsească sângele rece, să-şi spună că bâtlanii se jucau în apă, că San Francisco se întindea în faţa ei cu zgârie-norii înălţându-se mândri spre cer şi că oamenii nu dispăruseră dintr-o dată. Să-şi spună că nu era singură pe lume!

„Mulţumesc, Doamne!“ Maureen scoase un oftat de uşurare când pătrunse în tunelul bine luminat care traversa Treasure Island. Treasure Island, unde se desfăşurase expoziţia universală din 1939, o fascinase întotdeauna. Dacă o parte a insulei fusese creată de natură, cealaltă ieşise din mâinile oamenilor, iar cele două se contopeau armonios.

Ieşind din tunel, Maureen constată că ceaţa se risipea treptat. Putea zări acum de-a lungul armăturii cenuşii a podului şi în faţa ei, desenându-se contururile încă estompate ale imobilelor vaste şi moderne ale oraşului.

Cel mai înalt, faimoasa piramidă „Transamerica“ se detaşa mai clar, dar vârful dispăruse în nori, ca şi când se lansase spre infinit. Maureen îşi putea imagina doar, la dreapta sa, „Coit Tower“, ascuns în întregime în ceaţă, în timp ce „Golden Gate Bridge“ se profila în depărtare, cordonul său lung de lumini părând suspendat în spaţiu prin fire invizibile.

Tânăra fată zâmbi la amintirea zilei în care tatăl ei o dusese pe „Coit Tower“ când nu era încă decât o fetiţă.

Urcaseră până în vârf şi tatăl său o ţinuse ferm, cu braţele întinse, în timp ce se aplecaseră pentru a admira panorama ce se întindea în faţa lor.

Cu ce pasiune îl ascultase când îi povestise istoria lui „Coit Tower“ şi pe cele ale altor zgârie-nori din oraş! îi rămăsese întipărit în memorie. El îi descrisese cutremurul de pământ din 1906 într-o manieră atât de vie, că simţise vibraţiile în braţele sale. Aproape că putuse vedea limbile de foc pe pereţi; şi se înfiorase încă de mândrie la amintirea faptelor eroice ale celor care se luptaseră cu focul care distrugea oraşul. Mai târziu, „Coit Tower“ fusese construit în omagiul curajului de care dăduseră dovadă pompierii.

Maureen coti spre Brodway şi, în timp ce efectua virajul, aruncă o privire spre „Bay Bridge“. I se păru mai aproape de drum decât de obicei şi structurile sale masive erau aproape ascunse în spatele vălului gros şi persistent de ceaţă.

Maureen oftă. Chiar şi celebrul restaurant Simbad i se părea murdar şi trist! Nu va mai ajunge niciodată!

Recunoscu uşurată Centrul Comerţului Mondial şi-l salută cu mâna. El reprezenta dovada că va vedea până la urmă acest interminabil drum încheindu-se. Acceleră şi depăşi cu rapiditate vechiul imobil din piatră cenuşie.

Se îndreptă aşadar spre parcajul rezervat personalului cabaretului şi opri maşina. Ieşi în sfârşit, inspirând cu deosebită plăcere aerul proaspăt ce venea

dinspre ocean. Părul lung, negru, îi flutura în jurul ovalului delicat al feţei cu tentă trandafirie.

Tânăra păşi sub lumini, cu un uşor zâmbet pe buze, pe care şi-l îndepărtă imediat la vederea unui necunoscut care înainta spre ea. Expresia rece şi distantă pe care o imprimă chipului său îl descurajă fără îndoială pe acesta, deoarece trăsăturile i se înăspriră şi o depăşi rapid. Maureen fu uşurată.
Trebuia deseori să respingă avansurile unor anumiţi clienţi şi nu putea risca să fie urmărită de un străin pe stradă până la Grady.

Ajunse în cele din urmă în faţa cabaretului, împinse uşa grea de stejar şi pătrunse înăuntru, sub lumina difuză. Maureen evita intrările principale pentru a se îndrepta spre locurile rezervate artiştilor. Se găsi în faţa unei uşi de un galben strălucitor pe care fusese fixată o stea ce strălucea cu mii de sclipiri.

Tânăra fată scutură din cap râzând. împărţea această mică încăpere cu prietena sa Gaye; erau cele două vedete ale cabaretului şi toţi adorau să le facă mici farse care le făceau să râdă din toată inima. Maureen intră în cabină, gândindu-se cu duioşie la Grady. Avea într-adevăr o inimă de aur şi era o bucurie să lucrezi pentru el.

- Hello Gaye, îmi pare rău că am întârziat. Privi cu părere de rău spre blonda frumoasă care îi zâmbi prin oglindă.

- Nu face nimic, inimioară, am putut să te înlocuiesc. Ia loc şi relaxează-te, ai tot timpul.

- Gaye, eşti un înger! Ce m-aş face fără tine? Grady era furios pe mine?

- Grady? Vrei să glumeşti, fără îndoială! Ştii prea bine că este capabil să urle după noi ca un nebun, dar niciodată după mica sa Maurie, îi replică ea cu umor. Şi la ce i-ar folosi?

- La nimic, este adevărat. Am întârziat din cauza ceţii.

Maureen se aşeză la măsuţa sa de toaletă, alături de Gaye şi
începu să se machieze. în timp ce-şi aplica un fond de ten, zări în oglindă expresia decepţionată a prietenei sale.

- Ce este cu tine, Gaye? pari abătută. Probleme cu Harry?

- Oh, el!... Făcu o mutră dezolată şi nefericită.

- Haide Gaye, nu uita că eşti nebună după bătrânul tău Harry o ironiză Maureen cu drăgălăşenie.

- Mizerabilul! De ce trebuia oare să mă îndrăgostesc de un bărbat care n-are inteligenţa de a recunoaşte numeroasele mele calităţi? Nu înţeleg.

Gaye se avântă într-o lungă discuţie, iar torentul cuvintelor sale se învârtea în mod plăcut în jurul Maurenei fără ca ea să fie cu adevărat conştientă de ele.

Işi contură cu negru ochii de culoare închisă, deja somnoroşi şi aplicându-şi rimelul pe genele lungi, mătăsoase, se bucură că erau în mod natural atât de dese. N-ar fi putut suferi să rămână machiată toată ziua, cum făceau unele din prietenele sale.

Când nu lucra, de-abia se farda şi considera că pielea sa părea mai curată şi mai sănătoasă fără nici un artificiu. Mama sa avusese fără îndoială dreptate când îi atrăsese atenţia împotriva pericolului fardatului de care abuzau prietenele ei la vârsta adolescenţei. Unele dintre ele erau deja ridate, în timp ce pielea sa era proaspătă şi catifelată ca o petală de trandafir.

Punând la loc trusa de machiaj, Maureen îşi privi prietena îngrijorată şi ciuli urechea, atentă la nenorocirile bătrânului şi dragului Grady. Deşi se aşteptase, ceea ce-i spunea Gaye o mişca profund. Bietul Grady! El care era îndrăgostit de San Francisco! Aici trăise toată viaţa şi muncise doar pentru reuşita cabaretului.

Maureen se simţea îngrozitor de tristă pentru el, dar şi mai mult pentru Grace, soţia sa. în ultimii ani, crizele de astm ale tinerei femei deveniseră tot mai violente, în pofida tuturor tratamentelor pe care i le dăduseră cei mai eminenţi specialişti.

Era sigur acum că nu-şi va putea reveni niciodată în acest climat şi cuplul luase cu greu hotărârea să părăsească locuinţa pe care o iubeau atât de mult.

Cocoţată pe o colină, ea oferea o vedere magnifică asupra golfului San Francisco, atât de drag inimii lor. Maureen ştia că Grady va suporta cu greu această schimbare. Dar era singurul mod de a salva sănătatea lui Grace pe care o iubea atât de mult şi va pleca să se instaleze în altă parte, cu inima plină de bucurie.

Gândindu-se la aest cuplu atât de unit, tânăra fată oftă. Să iubeşti şi să fii iubit era cea mai mare comoară pe care o puteau împărţi două fiinţe Şi ea iubise odinioară...

Maureen se ridică brusc, hotărâtă să uite fantomele trecutului. îşi întoarse faţa de la oglingă şi îşi dezbrăcă rapid pantalonii. Apoi îşi desfăcu şireturile de la pantofi şi îşi trase pe picioarele lungi şi fine nişte ciorapi de mătase.

Ar fi trebuit să mă machiez după asta!

Cuvintele Maureenei erau înăbuşite în timp ce-şi scotea puloverul larg din lână albă. îşi puse o rochie din jerseu negru care se mula delicat pe formele perfecte ale corpului. Această rochie de culoare închisă punea în evidenţă ochii negri şi părul ca smoala. Tânăra fată se simţea deosebit de frumoasă când o purta, dar regreta răscroiala prea îndrăzneaţă a decolteului care-i descoperea baza sânilor şi fineţea materialului care trăda rotunjimea şoldurilor sale.

- Lasă-mă să te ajut, inimioară. Gaye înaintă rapid

spre Maureen care, cu mâinile la spate, se lupta cu fermoarul.

- Mulţumesc, Gaye, am impresia că sunt o femeie din cauciuc de fiecare dată când îmbrac rochia aceasta, spuse tânăra fată râzând.

Dar tremuratul uşor al vocii sale nu-i scăpase Gayei, care-i zâmbi cu afecţiune. Gaye îşi cunoştea prietena mai bine decât oricine pe lume şi-i înţelegea suferinţa. Se dispreţuia că-şi etala astfel feminitatea în ochii tuturor, chiar dacă era necesar în munca sa. Gaye observase emoţia care punea stăpânire pe public atunci când prietena sa înainta pe scenă, cu părul lung şi negru fluturând în jurul taliei. Ei adorau bluesurile pe care le cânta Gaye, dar emoţia atingea culmea când Maureen îşi modula vocea gravă în frumoasele cântece spaniole de dragoste.

In mod curios, era aplaudată mai mult de femei decât de bărbaţi. Ele erau mişcate de expresia de nevinovăţie pe care o degaja tânăra fată, în timp ce bărbaţii visau la ceea ce-i lăsau să-şi imagineze ochii şi vocea sa.

Se întâmpla uneori ca prietenele să cânte împreună şi Gaye se simţea atunci, ea însăşi, vrăjită de farmecul unei forţe căreia Maureen nu-i bănuia puterea. In timpul acelor momente extraordinare, îşi măsura greutatea afecţiunii pentru acestă copilă încântătoare şi simplă.

Gaye abia se apropia de patruzeci de ani, dar se

considera deja prea bătrână. Cu toate acestea, nu simţise niciodată vreo gelozie faţă de frumuseţea şi tinereţea Maureenei, ci numai o imensă dorinţă de a o ocroti, pe care
o împărtăşeau toţi cei care o cunoşteau bine. Gaye ştia mai bine decât oricine cât de dură fusese viaţa cu prietena ei până acum, dar tânăra fată nu păstrase nici o amărăciune. Era mereu voioasă, bine dispusă, gata să împartă totul cu ceilalţi şi toată lumea o adora.

Maureen o înconjură pe Gaye cu braţele şi se priviră amândouă în oglindă.

- Suntem superbe, îi spuse ea râzând.

- Aşa este, vor muri toţi de dorinţă! Gaye întoarse capul şi-i adresă tinerei fete un zâmbet călduros.

- Sper mai ales că-i vom plăcea mereu lui Grady! Era una din glumele lor preferate, deoarece ştiau amândouă afecţiunea duioasă pe care le-o purta bătrânul.

- Ştii bine că Grady are o slăbiciune pentru toţi cei care fac să-i intre banii în buzunar!

- Bietul Grady! Izbucni în râs cu prietena ei. Uneori mă gândesc că ne consideră ca pe fetele pe care nu le-a avut! Am avut mult noroc, Gaye, şi mai ales eu!

Rostind aceste cuvinte, Maureen fu frapată de adevărul lor. înainte de a veni să lucreze la „Miramar“, pentru ea viaţa nu fusese decât o luptă dură de fiecare zi. Uneori fusese chiar disperată, îngrozită la ideea de-a o pierde pe Kathy, dar astăzi, acest coşmar luase

sfârşit.

Totuşi, nu va uita niciodată aceşti ultimi ani, mai ales lungile nopţi pe care le petrecuse pregătind hamburgheri într-un restaurant prăpădit deschis toată noaptea. Se întorcea apoi să facă un duş, petrecea câteva ore cu Kathy şi-i pregătea prânzul. Apoi ducea copilul la Nonna înainte de a fugi la ceainăria unde era chelneriţă. Uneori era atât de obosită încât se gândea că nu va mai putea continua mult timp în acest ritm. Apoi auzea râsul şi gânguritul Kathyei în leagănul său şi viaţa
i se părea din nou frumoasă.

Cu toate acestea, ar fi putut abandona totul fără ajutorul vecinei sale. Ce-ar fi putut face oare, dacă Nonna n-ar fi adoptat-o imediat pe micuţă? Ei i-o încredinţa cea mai mare parte a zilei, cu excepţia câtorva ore de libertate pe care şi le acorda dimineaţa.

Işi aminti de acele zile îngrozitoare care urmaseră morţii părinţilor săi. Maureen nu se putuse hotărî să părăsească bebeluşul în mâinile unei asistente sociale, cum o îndemnaseră toţi. Kathy era de-acum înainte tot ceea ce-i mai rămăsese din familie, era aşadar a ei şi numai ea îi va purta de grijă.

întâlnirea cu Gaye şi Harry, schimbase totul. Maureen zâmbi la această amintire. Goana nebună în care era de mai multe luni o epuizase. Intr-o zi, atunci când venise să muncească în ciuda unei febre care o

măcina - nu avea mijloace pentru a se opri fie şi pentru o singură zi - leşinase punând o tavă pe o masă. Când îşi recăpătase cunoştinţa, două perechi de ochi o priveau cu îngrijorare.

Astfel făcuse cunoştinţă cu Gaye şi Harry. Ei nu voiseră să-şi termine prânzul şi insistaseră chiar s-o ducă acasă. Era atât de slabă atunci, că nu opusese decât puţină rezistenţă ofertei lor.

Ei se arătaseră atât de amabili şi atât de înţelegători, încât în pofida discreţiei şi reţinerii sale obişnuite, izbucnise în plâns şi vorbise, vorbise, fără să se poată opri. Gaye şi Harry se ataşaseră amândoi de ea ca şi de micuţa Kathy şi se ocupaseră de aceasta până când ea îşi revenise. Apoi Gaye o dusese să-l vadă pe Grady.

Grady fusese şi el emoţionat de povestea ei şi-i oferise o slujbă de secretariat la „Miramar“. Dar ea avea o voce minunată pe care el i-o descoperise auzind-o cântând în timpul unei pauze. îi spusese atunci că ştia să cânte de asemenea la chitară şi el îi propusese să facă un număr muzical la cabaret.

Folosise probabil nişte şiretlicuri, deoarece ea nu avea decât nouăsprezece ani, dar Grady credea cu putere în talentul său. Pur şi simplu încălcase legea şi Maureen cânta de atunci în sala restaurantului şi nu la bar, cum era cazul pentru Gaye.

în câteva săptămâni, va fi aniversarea ei. Maureen scoase un oftat lung. Lucra deja la „Miramar“ de doi ani şi îşi recăpătase treptat încrederea în ea. Grady se gândea să organizeze o serbare în onoarea celor douăzeci şi unu de ani, iar acest proiect o lăsase perplexă şi o îngrijora.

Ea era dimpotrivă, fericită să nu fie încă majoră, deoarece asta îi permitea să nu fie în relaţii cu clienţii. Grady nu le îndemnase niciodată să bea un pahar cu ei între numere - era pentru ele mai mult un tată decât un patron - dar anumiţi bărbaţi, după mai multe pahare, deveneau cu uşurinţă prea întreprinzători. Da, hotărât lucru, regreta că pierdea protecţia pe care i-o oferea faptul că era prea tânără. Avusese, la vârsta de şaptesprezece ani, o poveste de dragoste nefericită şi nu era pregătită să se ataşeze de un alt bărbat.

Maureen se încruntă cu tristeţe gândindu-se la copila încrezătoare şi naivă care fusese şi la teribila deziluzie care urmase după ruptura lor. Scutură din cap şi, uitând trecutul, gândurile sale luară un curs mai plăcut.

In cele din urmă, viaţa îi zâmbise, după întâlnirea cu Gaye. De ce oare relua mereu aceste amintiri penibile, în loc să se îndrepte spre viitor? Tânăra fată zâmbi, gândindu-se la Kathy. Micuţul monstru avea deja trei ani peste câteva luni. Ea şi Nonna căutaseră o grădiniţă unde micuţa va merge după-amiaza: simţeau

amândouă că avea nevoie să se joace cu alţi copii.

Nonna le iubea cu duioşie, dar Maureen îşi dădea seama că bătrânei sale prietene îi era greu uneori să se facă ascultată de copilă. Ca şi ei, de altfel! Un uşor zâmbet de mulţumire se contură pe buzele tinerei fete. La doi ani şi jumătate Kathy cunoştea deja alfabetul, ştia să numere până la zece, prefera cărţile jucăriilor şi folosea vocabularul unui copil de cinci ani! Devenise în schimb o adevărată teroare, care avea nevoie de o mână mult mai fermă decât a ei, sau decât cea a Nonnei.

Maureen înălţă capul şi văzu că luminile de deasupra oglinzii începură să clipească. Doar cinci minute înainte de a intra în scenă! îşi perie părul energic şi se parfumă discret. îi veni să caşte şi se ascunse în spatele mâinii.

- Maurie, la ce oră s-a trezit de dimineaţă acel mic monstru?

- Ca întotdeauna, la opt!

- Ştii ce se întâmplă când îţi ruinezi viaţa prin excese? bombăni Gaye cu îngrijorare.

Maureen nu se putu stăpâni să nu surâdă în faţa aerului dezaprobator al prietenei sale, dar simţi că o jignise şi se grăbi s-o liniştească.

- Nu este atât de îngrozitor cum pare, Gaye. Mă culc la ora trei şi mă trezesc în acelaşi timp cu Kathy, la ora opt. Dar mai dorm o oră sau două după-amiaza. Ştii cât

mă protejează Nonna! Mă lasă să-mi petrec dimineaţa lângă Kathy, dar o ia la ea pentru odihna de după prânz, până la cină. N-ai nici un motiv să te nelinişteşti.

Gaye se întoarse şi strânse cordonul halatului din catifea roşu-închis, cu o mutră neîncrezătoare.

- într-adevăr, nu ştiu cum te mai ţii pe picioare! Este un drum atât de lung până la San Leandro. De ce nu cauţi un apartament în San Francisco?

Gaye îi punea întrebarea pentru a suta oară. Maureen îi zâmbi, incapabilă să se supere. Era atât de plăcut să te simţi iubită şi protejată! Reluă cu răbdare acelaşi argument e care i-l prezentase deja atât de des.

- Gaye, ştii preţul unei case cât de mici. Ştii că nu vreau s-o cresc pe Kathy într-un apartament. Am mai discutat problema şi în sufletul tău, eşti de acord cu mine, nu-i aşa?

- Poate ai dreptate, Maurie, trebui ea să admită fără tragere de inimă. Dar ar fi mult mai plăcut să locuiţi lângă noi. Suntem foarte neliniştiţi să te vedem conducând târziu în noapte.

Maureen îşi sărută uşor prietena pe obrazul parfumat.

- Gaye, eşti un înger şi ştii cât mi-ar plăcea să mă apropii de voi, dar...

- Nu te-ngrijora. Ştiu de ce nu vrei să vii să locuieşti în San Francisco şi până la urmă împărtăşesc punctul tău de vedere.

Maureen se gândi atunci la căsuţa adorabilă pe care o descoperise. In realitate, era vorba de două case separate printr-un zid despărţitor, fiecare bucurându-se de propria sa intrare. Maureen îşi păstra astfel inpendenţa în timp ce micuţa putea trece fără pericol dintr-o casă în alta, pentru a merge la Nonna. Era de fapt situată într-o fundătură, bine despărţită de drumul principal. Singurul inconvenient, pe care Gaye tocmai îl subliniase, era drumul lung pe care trebuia să-l facă aproape în zori şi Maureen, asupra acestui punct, trebuia să recunoască, prietena sa avea dreptate.

Tânăra fată de îndreptă spre uşă, cu chitara în mână. Era un Martin, singura avere pe care o deţinea: un cadou de la tatăl său pentru a douăsprezecea ei aniversare. De fiecare dată când cânta la ea, avea impresia că trăia încă şi era lângă ea.

Un zâmbet duios i se contură pe buze şi un val de amintiri îi năvăli în memorie. Silueta lui înaltă se profila în faţa ei. Il revedea aşezat în fotoliul său preferat, cu o pipă în gură. Era o fire calmă, chiar visătoare, probabil moştenire a originii sale irlandeze; dar putea izbucni de asemenea în mânii nestăpânite când era provocat, deoarece în vinele lui curgea şi sânge spaniol.

Maureen moştenise de la mama sa un echilibru solid şi un bun-simţ care o ajutase să treacă pese încercările vieţii. La rândul său, tatăl îi transmisese pasiunea şi impulsivitatea strămoşilor săi spanioli. Da, trebuia să

admită că uneori îi era greu să-şi stăpânească accesele de mânie care o cuprindeau brusc.

Din fericire, se gândi ea deschizând uşa, părinţii îi lăsaseră o moştenire inestimabilă, dragostea pentru muzică, pe care i-o împărtăşea Kathyei. Măcar ea era încă acolo, pentru a o îndruma!

- Te revăd mai târziu pentru o ceaşcă de cafea, Gaye? îşi întrebă în cele din urmă prietena, sau preferi să rămâi cu Harry?

- Ştii cât este de încântat să aibă în faţa lui două fete frumoase care-l adoră! Gaye zâmbi tandru gândindu-se la dragul ei Harry. îşi dezlegă cordonul halatului şi luă rochia aşezată pe scaun.

- Gaye, dacă cel puţin te-ar putea vedea Harry astfel, sunt sigură că ţi-ar cere imediat mâna! Maureen izbucni în râs şi bătu în retragere cu prudenţă în faţa periei pe care prietena sa o învârtea desupra capului cu un aer ameninţător.

Tânăra fară ieşi pe culoar şi, cu mersul său elastic şi graţios ajunse la uşa de intrare în restaurant. Apăsă pe un buton pentru a-l anunţa pe Jack, barmanul că era gata şi acesta, la semnalul său, cufundă instantaneu restaurantul în semiobscuritate.

In cele din urmă Maureen intră şi în timp ce urca pe estrada pe care i-o instalase Harry, un zgomot familiar de voci şi râsete ajunse până la ea. Se aşeză, puse piciorul drept pe barele de susţinere ale unui taburet şi îşi încrucişă picioarele trăgând mereu cu nervozitate de

rochie.

Avea încă trac gândindu-se la toţi acei ochi aţintiţi asupra ei din penumbră. Îşi aranjă părul care cădea în cascadă pe spatele său, până la mijloc. Apoi îşi sprijini cu fermitate chitara şi indică uşor din cap în direcţia barului. Imediat o lumină galben-portocalie lumină silueta delicată.

Frumuseţea aproape ireală a tinerei fete îi încremeni de stupoare pe meseni şi o linişte profundă cuprinse atunci sala. Toţi aşteptau tremurând de emoţie şi abia dacă li se auzea respiraţia. Deasupra capetelor lor dansau mici umbre, proiectate de lumânările ale căror flăcări luminau fiecare masă. Numai atunci când Maureen resimţi aproape fizic intensa emoţie a publicului, făcu să-i alunece degetele de-a lungul corzilor chitarei, într-o mângâiere uşoară.

Cu ochii închişi şi capul dat pe spate, dezvăluind perfecţiunea gâtului, cântă refrenul trist şi copleşitor a unei balade spaniole.

Maureen deveni atunci o copilă. Era din nou în căldura liniştită a salonului şi focul din şemineu lumina trăsăturile atente ale tatălui său, care o asculta cântând...

Vocea sa vibra încă la amintirea acelor zile pentru totdeauna pierdute, femeile îşi uniră lacrimile cu ale Maureenei şi bărbaţii le reţineau probabil pe ale lor. Toţi aveau ochii aţintiţi asupra siluetei singuratice a tinerei fete care cânta, indiferentă la lumea din jurul său.

Cânta fără oprire. Nici o bătaie din palme nu îndrăzni

să rupă vraja, să întrerupă magia muzicii. Ea cânta iar şi iar, degetele îi alunecau pe corzile chitarei, mişcate de o călăuză invizibilă. în cele din urmă se opriră şi Maureen dispăru în întuneric, în timp ce ultima notă răsuna încă în spaţiu.

Timp de un scurt moment, aproape alarmant, nimeni nu mişcă, apoi aplauzele izbucniră şi toţi se ridicară ca omagiu al perfecţiunii artei sale.

Atunci Maureen reapăru, salută uşor din cap, cu un zâmbet obosit fluturându-i pe buze şi un aer pierdut, ca şi când revenea dintr-o lungă călătorie. Se întoarse în sfârşit şi dispăru din lumină, urmată de exclamaţiile entuzismate ale admiratorilor săi.

în timp ce se îndrepta spre ieşire, o umbră se desprinse de perete şi-i veni în întâmpinare. în faţa acelor ochi cenuşii cu privire de oţel, tânăra fată tresări şi se dădu încet înapoi. Dar bărbatul se apropia necruţător, ca o fiară de prada sa. Nu vorbea, dar ca un fulger, privirea ciudat de deschisă la culoare o străpunse şi zâmbetul dispreţuitor care-i flutura pe buze fu ca o lovitură de pumnal în adâncul inimii.

- Oh, Dumnezeule, nu! murmură Maureen.

Ochii nu i se puteau desprinde de pe acel chip. Un chip pe care crezuse că nu-l va mai vedea niciodată. încăperea se roti în jurul său, îl vedea înaintând spre ea ca prin vis. îi părea ameninţător şi când se aplecă şi o

strânse lângă el, scoase un strigăt de disperare şi leşină în braţele lui.

Capitolul 2

- Maurie, Maurie, deschide ochii, te rog!

Maureen percepea vocea lui Gaye, înăbuşită şi îndepărtată. „De ce acest vâjâit în urechi?“, se gândi ea. Simţi un gust ciudat trecându-şi limba peste buze. Era rachiu, îi detestase întotdeauna amărăciunea. Oare cine îi dăduse să bea? Deschise ochii şi o zări stupefiată pe Gaye, aplecată asupra ei, încercând s-o facă să înghită încă puţin din acestă băutură oribilă.

- Nu... nu mai vreau, murmură ea în timp ce lichidul îi curgea pe gât, arzând-o ca focul. Ce s-a întâmplat? întrebă ea în sfrşit.

- Nu-i nimic, odihneşte-te. Gaye se apropie şi-i dădu la o parte cu blândeţe câteva bucle umede care i se lipiseră pe frunte. Pur şi simplu ai leşinat. Cum te simţi acum?

- Bine, mă simt bine, răspunse ea, ezitând o clipă. Apoi se aşeză şi revăzu dintr-o dată scena care o tulburase atât de mult. Işi puse o mână pe ochi, pentru a se feri de lumina puternică împrăştiată de neonul fixat în tavan şi încercă să se ridice din patul îngust unde veneau să se odihnească între numere.

- Unde este Daniel, Gaye? Ştiu că l-am văzut, nu mi-am putut imagina. Se încruntă şi aşteptă răspunsul, moartă de nelinişte. Dacă toate astea ar putea fi doar un coşmar înspăimântător!

- Vorbeşti despre domnul Lord? Aşteaptă în biroul lui

Grady.

Gaye se grăbi imediat spre prietena sa, al cărui chip devenise brusc de-o paloare îngrijorătoare şi o ajută să se întindă din nou.

- Maureen, ce secretoasă eşti! Nu ştiam că-l cunoşti pe Daniel Lord. Unde l-ai cunoscut?

- Este o poveste lungă, oftă Maureen, trecându-şi o mână tremurătoare prin păr. Gaye era cea mai bună prietenă a sa şi i-ar fi plăcut să i se poată destăinui. Dar nu avea nici curajul, nici puterea să se avânte acum într-o lungă explicaţie. Nu vreau să-l văd. Maureen înălţă capul şi-şi privi prietena. Aceasta fu frapată de expresia tristă pe care o putu citi în ochii ei.

- Dar Maureen, oare ştii cu adevărat ce reprezintă el? Este unul dintre oamenii cei mai puternici din San Francisco. Şi n-am dori să se supere pe noi dându-l afară.

- Gaye, te rog, insistă Maureen, spune-i domnului Lord că sunt bolnavă. Inventează orice scuză, sau mărturiseşte-i adevărul, îmi este egal. însă nu vreau să-l văd, nici acum, nici altă dată.

Gânduri confuze şi contradictorii i se îngrămădeau în cap; tânăra nu-şi putea analiza acel sentiment de panică ce o cuprinsese brusc. O durea mai mult în interiorul său şi această suferinţă era de nesuportat. Işi simţea inima bătând cu putere în piept şi capul i se învârtea uşor.

- E în ordine, inimioară. Ii voi spune să plece, dar nu-i va plăcea asta. Nu este genul de bărbat pe care să-l dai afară fără urmări neplăcute, spuse ea în cele din urmă. Apoi o părăsi în tăcere.

Cuvintele lui Gaye o străpunseră pe Maureen ca o lovitură de pumnal. Işi înăbuşi un suspin şi-şi ascunse capul în mâini.

- Oh, Dumnezeule! cum de n-am ştiut ce fel de om este în realitate! murmură ea cu voce tare. Şi amintirile dureroase ale scurtei lor aventuri îi năvăliră din nou în memorie.

Tatăl său avusese un magazin de antichităţi şi se ocupa mai ales de restaurarea instrumentelor muzicale cu coarde. Cât îi plăcea când îl ajuta în munca sa! Magazinul era mic, dar era cunoscut în domeniul său şi afacerile erau prospere.

Părinţii duceau o viaţă îmbelşugată şi ei nu-i lipsise nimic. Gândindu-se la asta, putea situa exact momentul în care totul se schimbase. Tatăl său nu mai era decât umbra lui însăşi şi avea o privire neliniştită şi tristă. Mama era nervoasă, iritabilă. In cele din urmă, tatăl îi mărturisise adevărul: făcuse recent nişte investiţii imprudente şi fără un împrumut nesperat, era în pragul falimentului. Această veste o consternase pe Maureen şi ea află cu disperare despre ipotecarea magazinului şi a casei.

Intr-o ultimă tentativă, tatăl său fixase o întâlnire cu

unul dintre cei mai influenţi bancheri din San Francisco. Era ultima lor speranţă.

Maureen se lăsă dusă în trecut şi îşi şterse o lacrimă, oftând. Cât de diferită ar fi fost viaţa dacă tatăl său n-ar fi luat-o cu el, în acea zi fatală, acum patru ani. Patru ani deja! Şi totuşi, revedea încă scena cu precizie, ca şi când s-ar fi petrecut în ajun.

Nu uitase acea încăpere, inundată de soare, în care secretara le spusese să ia loc. Păstra chiar amintirea delicatului parfum de trandafiri care dădea o notă de culoare în acel univers aproape auster. Mocheta, de un gri foarte deschis, se armoniza cu atmosfera calmă şi liniştită a încăperii ce era înveselită de perdelele minunate din pânză subţire de bumbac albastre ca peruzeaua.

După o lungă şi penibilă aşteptare, uşa grea din stejar se deschise în sfârşit, pentru a-l lăsa să treacă pe tatăl său cu chipul alb ca varul, şi cu un aer epuizat, traversă încăperea cu greutate pentru a veni să se aşeze lângă ea şi dintr-o dată, se temu de ce era mai rău. Tremurând încă de emoţie, încercase să-i explice situaţia într-o manieră coerentă. Având deja ipotecate magazinul şi casa, nu avea nici o garanţie de oferit lui Daniel Lord şi acesta nu avea nimic dintr-un filantrop! El îi înţelegea, de altfel atitudinea, încheiase oftând cu resemnare.

Dar ea devenise nebună de furie, incapabilă să

suporte o asemenea umilinţă. Cum îşi putuse permite acel om să exprime o asemenea judecată după toţi aceşti ani de muncă îndârjită. Trebuia să-i spună modul ce credea despre el!

Tatăl său încercase atunci s-o facă să-şi schimbe părerea, dar ea nu-l ascultase. încă se întreba cum găsise curajul să se avânte într-o asemenea întreprindere. Numai mânia o putuse împinge la asemenea acte de violenţă. Se gândise deseori la acest gest nesăbuit şi ar fi dorit să revină în trecut, deoarece consecinţele acelui moment de înflăcărare o costaseră scump, la fel ca pe părinţii săi.

îşi însoţise tatăl până la ieşire, apoi, pretextând că-şi uitase poşeta în sala de aşteptare, se grăbise spre secretară şi-i ceruse pe un ton agresiv să-l vadă pe domnul Lord.

Spre marea ei surpriză, fu introdusă aproape mediat în biroul său. Bărbatul care se afla în faţa ei era fiinţa cea mai seducătoare pe care o întâlnise vreodată. Un chip frumos, cu pielea bronzată, ochii de un cenuşiu deschis, părul des şi închis la culoare: un farmec de-ţi tăia respiraţia! Şi Maureen rămăsese cu gura căscată în faţa lui, cu inima palpitând, înnebunită de privirea pătrunzătoare a acelor ochi cenuşii care se plimbau pe corpul său cu cea mai mare neruşinare.

El remarcase imediat cât de tulburată era de prezenţa sa. La treizeci şi patru de ani avea o mare experienţă cu femeile şi ştia să le conducă după bunul

său plac. îndată ce o văzuse în faţa biroului său, hotărâse că va fi a lui. N-avea importanţă modul în care o făcea, pentru el nu era decât o toană, un joc oferit egoismului său. Cel puţin dacă ea ar fi ştiut atunci ceea ce nu înţelesese decât mai târziu, cu preţul unei suferinţe îngrozitoare! Cât de scump o plătea astăzi!

El îşi jucase perfect marele său număr de farmec, îşi amintea Maureen; o invitaţie la cină şi promisiunea de a reconsidera situaţia financiară a tatălui său, fusese primul pas spre o intimitate pe care ea o considera adorabilă. Dragostea pentru el creştea cu fiecare zi, dar el se complăcea în a o lăsa într-o crudă incertitudine, părând că se mulţumeşte cu un braţ trecut în jurul umerilor săi, sau o mână strânsă în cursul unei plimbări lungi.

Şi ea care fusese atât de nervoasă în timpul primei lor întâlniri se simţi curând în deplină siguranţă cu el; era nebună după el, ar fi vrut s-o iubească, să-i cunoască gustul buzelor. Cât fusese de naivă să-şi imagineze că se putea ataşa de ea! Zbura spre lumină ca un fluture de noapte atras de strălucirea sa, dar nu ştia că-şi putea arde aripile pentru totdeauna.

Atunci, Daniel îi întisese o capcană în care se lăsase prinsă de bunăvoie. îndată ce simţise puternica dorinţă care o atrăgea spre el, o condusese cu subtilitate acolo unde voia şi imaginase un joc ale cărui reguli numai el le cunoştea.

îşi schimbase treptat modul de a se purta şi fusese

atât de proastă încât nu înţelesese că râdea de ea! Dar era atât de tânără atunci şi fără nici o experienţă. Nici un prieten de vârsta ei nu-i făcuse inima să-i palpite. Prefera compania tatălui său şi evita cu grijă toate întâlnirile cu băieţii de la şcoală, după două sau trei ieşiri pe care le găsea plictisitoare de moarte. O naivitate dezarmantă, privirea arzătoare de dragoste pe care i-o acordase lui Daniel... dezastrul era inevitabil. în timpul cinelor lor, el îşi cufunda privirea în a sa şi o lăsa să întârzie asupra gurii, făcând-o să tremure de emoţie. Când dansau îi plăcea s-o ţină strâns lângă corpul lui ferm şi musculos, făcându-şi mâinile să alunece pe spatele său până mai jos de talie, mângâind-o uşor. Apoi îşi apleca spre ea capul, îi atingea uşor cu un sărut pleoapele închise şi un geamăt uşor îi scăpă de pe buzele ce-i mângâiau gropiţele din obrajii îmbujoraţi.

Maureen neglijase foarte repede tot ceea ce nu-l privea pe Daniel. Nu trăia decât pentru el şi pentru clipele pe care le petreceau împreună. Chiar şi problemele financiare ale tatălui său n-o mai frământau, îşi aminti ea nu fără o anumită tristeţe. Credea că Daniel se ocupa de toate pentru că o iubea.

Absorbită de dragostea sa, chinuită de incertitudine, nu mai mânca, nu mai dormea. Da, Daniel se arătase într-adevăr foarte abil: o lăsase să plutească puţin câte puţin în derivă, pentru a prinde exact momentul în care va naufragia. Nu va uita niciodată acea zi când povestea cu zâne în care trăia se năruise, zdrobindu-i

pentru totdeauna inima şi visurile.
***

Totuşi, ziua se anunţase minunată. Incă rănită de această amintire, Maureen îşi ascunse capul în mâini. Daniel îi dăduse întâlnire la birou şi se duseseră la grădina japoneză din San Francisco unde se plimbaseră, mână în mână, unde se minunaseră în faţa arborilor pitici şi a podurilor delicate care treceau peste ochiuri minuscule de apă; parfumul persistent al plantelor în plină floare îi îmbătase.

Apoi mâncaseră de prânz pe terasa unui mic restaurant. Lumea încetase să mai existe în jurul ei. Era singură cu el, nu mai cunoştea decât ochii ce o mângâiau, decât mâna care o apăsa blând pe a sa.

Lui Daniel îi plăcea mult cartierul „Oackland Bay“ şi o dusese să cineze la „Charlie Brown“. Drumul i se păru foarte scurt şi totuşi îşi amintea încă de una din clădirile pe care le remarcase în trecere. O clădire veche din piatră albă, alături de un turn ultramodern, ce avea desupra un clopot mic de o formă ciudată. Admirase stilul original al acestei construcţii amuzante cu două etaje şi fusese îngrozitor de decepţionată când Daniel îi precizase că era folosită pentru ceremonii funebre.

Amândoi izbucniseră atunci în râs. La gândul dulce amar al acestei veselii împărtăşite, Maureen nu-şi putu reţine lacrimile care îi curgeau pe mâini şi pe faţă. Această scenă nu fusese totuşi decât un sinistru semn prevestitor. Atunci nu-i înţelesese semnificaţia

profundă... sfârşitul dragostei lor.

Ajunseră în cele din urmă la „Charlie Brown“ în „Edgewater West“. Aici atracţia principală erau statuile remarcabile care adunau numeroşi turişti. Erau realizate de tinerii hippy din Brakeley, care reuşiseră să se exprime cu ajutorul a tot ceea ce puteau găsi în jurul lor şi rămaseră uluiţi în faţa realismului acestor sculpturi; un tren şi o maşină păreau că se mişcă, în timp ce o mică moară de vânt îşi învârtea neobosită aripile sub briză.

Se duseseră apoi să bea un pahar la „Tia Maria“ şi era deja foarte târziu când părăsiseră atmosfera supraîncălzită a pistei de dans pentru aerul îngheţat al nopţii pentru a ajunge la maşină. Ea se împiedicase şi numai braţele lui Daniel o împiedicaseră să cadă. Atunci el o îmbrăţişase şi pentru prima dată o sărutase nestăpânit. Incă tremura la amintirea fiorului deosebit de plăcut care o străbătse în întregime. îi revedea buzele, lacome şi delicate plimbându-se peste ale ei, impunându-i un chin dintre cele mai delicioase... Nimic, nimic din visele sale cele mai tulburătoare, n-o pregătise pentru acea explozie din corpul său, pentru bătăliile înnebunitoare ale inimii.

Scena se desfăşura nemilos în amintirea Maureenei.

Această imagine o chinuia şi totuşi, încă o îndrăgea. Se revedea, împotriva voinţei ei, cedând valului de pasiune puternică, oferindu-se în întregime acelui sărut

înflăcărat care făcea să se clatine lumea în jurul său.

Ar fi vrut să rămână astfel, strâns lipiţi, ca nişte naufragiaţi, cu respiraţiile amestecate şi cu inimile bătând în acelaşi ritm. Când în cele din urmă el se îndepărtă, îl privi cu un aer pierdut. Atunci, el îi propuse cu o voce răguşită să se întoarcă acasă, iar ea îl urmă până la maşină fără o vorbă.

Ce tânără era atunci şi plină de înflăcărare! Dorea mai presus de orice ca Daniel s-o sărute din nou, s-o cuprindă în braţe, dar el porni imediat maşina, lăsând-o descumpănită. Se opriseră în faţa unei clădiri pe care n-o cunoştea, în apropiere de „Embarcadero“ şi el parcă maşina în subsol. Doar atunci Maureen realiză că Daniel o adusese la el acasă şi nu la cea a tinerei fete. Acum era prea târziu să găsească o scuză plauzibilă şi să-i ceară să o conducă la părinţii săi. Nu mai era decât o fetiţă naivă şi speriată. în pofida inocenţei sale, sesizase puternica senzualitate pe care o degaja acest bărbat şi-i fusese teamă de necunoscut...

Maureen se întrebă de ce oare îl urmase în acea zi până la apartamentul său. Totuşi, răspunsul era clar, nu voia, în cele din urmă, ca el să remarce completa ei lipsă de experienţă. Voia să rămână pentru el femeia senzuală care se părea că-i plăcea. Din amor propriu, se comportase în faţa acestei situaţii cu o seninătate şi dezinvoltură care erau departe de ceea ce simţea.

Daniel, cu braţul trecut în mod tandru în jurul taliei

sale, angajase o conversaţie fără sens cu băiatul de la ascensor, de care-şi amintea încă, în uniforma ridicolă şi cu o şapcă purtată pe cap cu îndrăzneală. Câtă ruşine şi câtă umilinţă când, profitând de o clipă de neatenţie a lui Daniel, o privise de sus până jos făcându-i cu ochiul, cu un aer înţelegător! Maureen îşi simţi obrajii îmbujorându-se la amintirea acestui afront...

Tânăra fată aruncă o privire disperată în jurul încăperii care îi devenise atât de familiară. Privi măsuţa de toaletă din faţa ei, acoperită cu flacoane şi tuburi de cremă; voia să se agaţe de prezent cu ajutorul lor, dar imaginea sa deznădăjduită pe care o reflecta oglinda o aduse în mod crud înapoi în trecut şi revăzu din nou alte încăperi pe care voia să le uite pentru totdeauna.

Apartamentul lui Daniel se afla la ultimul etaj al imobilului. Ea nu-şi putut reţine o exclamaţie de admiraţie când el deschise uşa şi o lăsă să treacă înaintea sa. Descoperi o încăpere imensă decorată cu tapet japonez gri perlă, decorată cu un rafinament şi un gust admirabile. O canapea şi două fotolii largi din piele erau dispuse în cerc în faţa unei ferestre cu geamuri. Remarcă un vas din porţelan de China - epoca Ming - în culori admirabile, care era aşezat pe o masă joasă din sticlă. Câteva mobile vechi şi un birou stil Ludovic al XV-lea, erau puse în valoare în acest univers totuşi modern.

Păşi pe o mochetă groasă din lână albă şi străbătu

salonul. Daniel apăsă pe un buton şi uşile-ferestre alunecară, descoperind o adevărată grădină în miniatură. Ea ieşi pe terasă şi respiră încântată parfumul florilor de toate felurile care creşteau acolo, amestecat cu cel al plantelor exotice şi al arborilor pitici.

Se aplecase peste balustradă; priveliştea era frumoasă de-ţi tăia respiraţia. Dar Daniel i se alăturase şi îşi trecu un braţ în jurul umerilor săi. Ea se înfioră, regretând că-şi lăsase vesta în interior. El îi atrase atunci atenţia asupra nopţilor de vară din San Francisco şi cât puteau fi de răcoroase şi o aduse înapoi la căldură.

Daniel mişcă din loc o sculptură de pe un panou din cedru care acoperea o parte din perete. Aceasta se învârtise în jurul ei însăşi, permiţând accesul la un bar. îi oferise un coniac pe care nu îndrăznise să-l refuse. Maureen se aşeză pe canapea şi-l văzu pregătind un whisky dublu. Băuseră puţin prea mult în seara aceea - în special Daniel - dar nu dăduse atenţie acestui lucru până când nu fu prea târziu.

Apoi el puse un disc al Ellei Fitzgerald; tânăra fată o adora pe celebra cântăreaţă de blues, dar de data aceasta magia vocii sale nu reuşise s-o calmeze. Daniel se apropiase de ea şi o invitase la dans. Evoluară înlănţuiţi şi cuvintele dulci pe care el i le murmura le ureche o liniştiseră complet. Când o sărutase, răspunsese dorinţei lui cu toată pasiunea şi inocenţa

unei tinere fete îndrăgostite.

Maureen luă peria care se afla pe măsuţa de toaletă din faţa sa şi o făcu să alunece peste părul lung, cu un gest intim şi familiar care-i calma sentimentele de nelinişte sau de încântare. Era ciudat cum aceste amintiri deveneau neclare. Nu-şi mai amintea, sau nu mai voia să-şi amintească ce se petrecuse între momentul în care dansaseră şi cel în care se văzuse întinsă pe canapea, cu Daniel alături.

Şi totuşi, simţea încă pe buze gustul gurii care o strivea pe a sa cu violenţă, fermitatea mâinilor care rătăceau peste corpul său.

- Eşti frumoasă, te doresc, murmurase el cu o voce sălbatică, înainte de a-i smulge nasturii de la bluză. Gura i se afundă sub umărul gol, savurând fiecare bucăţică, fiecare atom din pielea sa, tandru, cu o pricepută şi răbdătoare lăcomie. O mare, o imensă flacără şerpuise prin ea şi tremurase de plăcere. Dar când se văzuse brusc aproape goală, ruşinată de un astfel de abandon, încercase să-şi acopere corpul cu un gest pudic şi jalnic.

- Nu, Daniel, nu, te rog, nu sunt încă femeie... Aşteaptă, te implor, nu înainte de a fi căsătoriţi.

Suspinele pe care nu şi le mai putuse stăpâni izbucniseră atunci, amestecându-se cu respiraţia sacadată a lui Daniel.

In culmea suferinţei, Maureen închise ochii la

amintirea cumplită a licăririi sălbatice pe care o văzuse în ochii lui Daniel. El o strânsese din nou în braţe şi pusese stăpânire în mod brutal pe buzele ei tremurătoare, în timp ce mâinile îi striveau corpul şi îi violau cea mai profundă intimitate.

Cu ce cuvinte crude o copleşise atunci, cu ce dispreţ biciuitor o făcuse să înţeleagă că n-avea nici o intenţie să se căsătorească, mai ales cu o femeiuşcă uşoară de genul ei! Reuşise să se elibereze din strânsoare, dar atunci când luptase să-şi recâştige libertatea, el se lovise la cap şi căzuse fără cunoştinţă.

Scoasă din minţi, cu ochii plini de lacrimi, găsise destulă putere pentru a ieşi din apartament şi a se întoarce la părinţii săi. Se aruncase în braţele tatălui său şi-i mărturisise adevărul.

Şi totuşi, cu tot răul pe care i-l făcuse, fusese incapabilă să-l urască pe cel care o chinuise. îi găsise chiar scuze pentru a justifica modul în care se purtase şi aşteptase, plină de speranţă, ca el să vină şi, cât se poate de umilit, s-o implore să-l ierte.

Puţin după aceea, părăsiseră San Francisco, plecând în Oakland. Era bolnavă de tristeţe, deoarece n-avea nici o veste de la Daniel. îşi implorase chiar tatăl să ia legătura cu el, dar în zadar. Se părea că tânărul bărbat o alungase complet din viaţa sa şi rămânea de marmură în faţa ofertelor sale de împăcare.

O lăsase să înfrunte viitorul singură, fără o vorbă,

fără măcar să aibă curajul de-a o vedea pentru ultima dată, preferând să comunice prin intermediul tatălui său. Şi de atunci îl urâse, cu o ură sălbatică şi violentă de care nu se crezuse niciodată capabilă.

Şi totuşi, această ură o ajutase să trăiască, îşi spuse privindu-şi în oglindă ochii ce-i străluceau încă de mânie. Da, îi dăduse curajul să-şi revină, să lupte pentru a ieşi din acea apatie care o apăsase şi asta pentru totdeauna...

- Oare ce naiba vrei să spui? De ce refuzi să mă vezi?

O voce dură o făcu să tresară pe tânăra fată care se întoarse şi rămase neîncrezătoare în faţa bărbatului nemişcat din faţa ei.

- Nu... nu te-am auzit intrând, bâigui ea şi mâinile îi tremurau.

- Se pare că nu!

- Ce faci aici, Daniel? Nu mai avem nimic să ne spunem. Se ridică şi-l sfidă cu privirea.

- Dar iubito, nu conversaţia ta mă impresionează, cel mai mult replică el. Ochii săi îi mângâiau fără jenă formele rotunjite ale corpului...

- Da, acum ştiu ce cauţi Daniel. Dar totul s-a terminat.

- Eşti şi mai frumoasă decât în visele mele, păpuşă. Vocea îi era tandră. Se rezemă cu nonşalanţă de uşă.

- Ceea ce crezi despre mine îmi este complet egal,

Daniel. Şi nu-mi mai spune păpuşă.

Işi amintea prea bine această siluetă înaltă cu aspect atletic. Crezuse că nu-l va mai vedea niciodată şi iată că era în faţa ei, atât de asemănător cu bărbatul care-i bântuia visele şi totuşi atât de diferit. Vocea îi căpătase un timbru mai grav şi riduri fine i se adunaseră pe frunte şi la ochi.

La tâmple, părul uşor încărunţit dezvăluia o viaţă tumultuoasă... Probabil prea multă muncă sau prea multe femei!

Daniel se apropie de ea ca şi când i-ar fi citit gândurile şi Maureen îşi simţi inima bătând cu lovituri înăbuşite şi rapide.

- Odinioară mă ascultai şi îţi plăcea să-mi ceri părerea, spuse el atunci. Mâna lui îi mângâie încet braţul. Ea tresări ca electrizată de această atingere.

- Nu mă atinge, Daniel. Nu suport!

- Dimpotrivă, mi se pare că tu căutai gesturile mele de tandreţe. în ciuda tonului zeflemitor al vorbelor sale, Maureen simţi din apăsarea degetelor pe încheietura ei că văzuse exact. îl rănise şi încercă o bucurie perfidă.

- Asta era acum mult timp. Eram tânără atunci, destul de tânără pentru a mă îndrăgosti de un bărbat ca tine. Dar acum am crescut. Şi mulţumită ţie, am învăţat multe lucruri.

Maureen încerca să pară indiferentă şi să ascundă tristeţea ce o cuprinsese fără voia ei. Lăsă ochii în jos,

incapabilă să-i susţină privirea.

- Este adevărat, te-ai schimbat mult, Maurie. Cine ar fi crezut că timida şi cuminţica mică Maurie ar putea într-o zi să se producă în public, pe o scenă, oferindu-se pentru a fi aleasă. Măcar te păstrezi pentru cei care plătesc mai mult?

Ea păli sub insultă, gata să-l lovească pentru a şterge acel zâmbet crud de pe faţa sa, dar el îi strânse încheietura cu putere.

- Nu iubito, n-ar trebui! O atrase în braţe şi o făcu să se îndoaie după corpul său.

- Lasă-mă, te urăsc din tot sufletul. Dar el strânse şi mai puternic îmbrăţişarea. Ea se zbătea cu o forţă înzecită de ură.

- Aş vrea să te cumpăr, frumoasa mea. Care este oare preţul tău? Pentru mine, acum este singurul mod de a-mi satisface dorinţa care m-a urmărit de când m-ai părăsit.

- Te rog, Daniel. Lasă-mă, pentru ultima dată! Nu sunt ceea ce crezi tu.

El ezită o clipă, uluit şi tulburat. Aşadar, încă o dorea, la fel de total. Nici o femeie nu-l atrăsese atât de mult. Şi, cu un oftat ce semăna a geamăt, se aplecă şi-i strivi buzele cu ale sale.

Maureen refuza să se lase dusă de pasiunea pe care o simţea renăscând în ea, intactă după atâţia ani. Dar când îşi simţi forţată bariera gurii, uită totul, supusă

instinctului cel mai primitiv. Rămaseră strâns lipiţi, amestecându-şi răsuflările într-un sărut fără sfârşit

Tânăra fată tremura, incapabilă să-şi stăpânească emoţia şi marea sa surpriză. Daniel îi dădu drumul până la urmă.

- Ce vrei de la mine, Daniel? îl întrebă ea foarte încet.

- Nu mai eşti o fetiţă inocentă şi ştii ce vreau, răspunse el calm, cufundându-şi privirea pierdută în ochii înceţoşaţi de lacrimi. Ai fugit de mine o dată, Maureen, nu te voi mai lăsa să mă părăseşti niciodată.

N-am vrut niciodată să fug.

Maureen dorea să-şi strige durerea. „Tu eşti cel care nu m-ai acceptat, Daniel“.

Nu este adevărat, eram beat în noaptea aceea, Maureen.

Ea îl biciui cu o privire rece şi dispreţuitoare, care păru că-l tulbură.

- Recunosc, m-am comportat ca o brută, dar nu mi-ai lăsat nici o şansă să mă explic. Ai plecat fără un cuvânt şi nici un detectiv din oraş n-a dat de urma ta sau a familiei tale.

„Oh, Dumnezeule! Şi dacă acesta era adevărul?“ se întrebă ea.

O simplă privire asupra chipului său îi fu de ajuns; părea sincer şi totuşi era imposibil. Tatăl său îi spusese... Dintr-o dată, Maureen înţelese ce se

întâmplase şi această descoperire îi făcu foarte rău. De ce oare o înşelase tatăl său? înţelegea totuşi motivele atitudinii lui. Din acea noapte îngrozitoare în care se prăbuşise în braţele sale, îl detestase pe Daniel şi nu-i putuse ierta că-i rănise fiica. Se gândise, cu siguranţă, că făcea mai bine să-l îndepărteze de ea pentru totdeauna. Maureen ştia c-o făcuse din dragoste şi nu-i reproşa.

Epuizată de intensitatea acestor emoţii, tânăra fată se aşeză în faţa măsuţei de toaletă, cu picioarele tremurând. Acum avea certitudinea că Daniel va vedea mereu în ea femeia cochetă care în realitate nu era. Un exces de băutură era tot ce-i rămăsese în minte? în orice caz, el nu avea nici o amintire din acea noapte care fusese totuşi cât pe ce să-i distrugă viaţa.

începu să râdă nervos în faţa acestei ironii a sorţii.

- Dar de ce te-ai întors acum, Daniel? Acum patru ani, mi-aş fi dat viaţa pentru tine, dar tu nu mă iubeai. Atunci, de ce apari şi îmi tulburi universul confortabil pe care mi l-am creat?

El aprinse o ţigară şi privea fumul ce se ridica, având un aer visător.

- Te caut de atât de mult timp, Maureen, pentru a te găsi într-un loc acum este ăsta! Ea se încordă sub insultă şi se agăţă de marginea mesei.

- Unde vrei să ajungi? Ce vrei să spui?

Ştii foarte bine care sunt convingerile mele

profunde.

Locul acesta este perfect respectabil şi cânt pentru a-mi câştiga existenţa, nimic mai mult, dacă te interesează. Se ridică şi-i întinse lui Daniel scrumiera pe care Gaye i-o rezervase lui Harry. Sunt aici deoarece eram obosită să pregătesc hamburgeri, obosită să trebuiască să lucrez în două locuri diferite pentru a supravieţui.

Vocea îi tremura şi-şi întoarse privirea.

- Nu sunt singură, Daniel. Am o surioară la care trebuie să mă gândesc, murmură ea dintr-o suflare.

- Nu ştiam că aveai o soră, Maurie. Nu mi-ai spus niciodată. De ce v-a lăsat tatăl tău fără bani?

- A murit.

- îmi pare rău, nu ştiam.

Ea... Kathy s-a născut cu câteva luni înainte de accidentul de maşină în care au murit părinţii mei.

Maureen nu-şi putea stăpâni lacrimile ce-i curgeau pe obraji, când se gândea din nou la moartea celor două fiinţe pe care le iubise cel mai mult pe lume. Se simţea atât de vulnerabilă sub privirea tăioasă a lui Daniel. Străbătu încăperea şi se aşeză în faţa canapelei pe care stătea el.

- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii încă, Daniel... şi nu doresc să-mi pierd timpul făcându-te să înţelegi. Ştiu că te gândeşti la mine, dar acum îmi este egal. Nu vreau decât să înţelegi asta: în mod hotărât, ai omorât în mine toate sentimentele pe care le încercam faţă de

tine şi nu vreau să te mai văd.

O tăcere apăsătoare urmă acestor cuvinte. Daniel, în penumbră, păstra ochii aţintiţi asupra Maureenei. Ea suporta cu greu intensitatea acestei priviri, încărcată de ameninţări. îi întoarse spatele, cuprinsă de deznădejde.

El se ridică şi, prinzând-o de umeri, o făcu să se învârtească în jurul ei însăşi. Şi cum ţinea să se elibereze, el o scutură cu violenţă.

- Oare nu poţi înţelege, o dată pentru totdeauna, că nu-mi pasă ce gândeşti, sau ce doreşti!

Maureen cercetă cu atenţie figura lui Daniel. Nici un muşchi de pe faţă nu i se mişca. înţelese atunci că vorbele sale nu erau dictate de mânie... ci erau expresia voinţei sale. Se sufocă de furie. De data aceasta, mersese prea departe. Trebuia să găsească un mijloc să-i dejoace planurile şi, dintr-o dată, găsi o soluţie. O soluţie care o va salva, dacă va avea îndrăzneala s-o pună în aplicare.

- Daniel, ştii că voinţa mea s-a supus întotdeauna în faţa ta, spuse ea cu voce caldă. Dar nu mai sunt stăpână pe dorinţele mele. Logodnicul meu, Jack, a devenit stăpânul şi cred că numai el are dreptul să decidă când şi cu cine trebuie să mă căsătoresc.

- Cine a vorbit de căsătorie?

- Jack, îi replică ea cu ochii strălucind.

- Vrei să spui, Jack Cunning, barmanul, cel care lucrează la cabaret?

- Da, bâigui ea, înspăimântată de privirea de oţel care o distrugea şi o străpungea.

Tremura fără reţinere sub degetele care îşi reluară strânsoarea autoritară. Oare nu-i va face, fără să vrea, necazuri lui Jack?

- Te rog, Daniel, mă doare, murmură ea, cu inima palpitând.

- Maurie, cred că Jack şi cu tine trăiţi într-o lume de vis!

- Dar el mă iubeşte, Daniel, este ceva ce tu nu vei putea niciodată înţelege! Eu nu vreau să fiu amanta temporară a unui bărbat bogat, când pot deveni soţia unui alt bărbat.

Chipul lui Daniel se înăspri. îi venea să urle; sentimentele ce-l copleşeau erau prea puternice pentru el. Tremura ca orice adolescent la prima decepţie din dragoste. Ideea că putea aparţine unui alt bărbat decât lui făcea să-i curgă prin vene o otravă mortală. Violenţa reacţiei sale îl surpinse.

Simulă un zâmbet de o răceală calculată, luptând împotriva dorinţei imperioase de-a o face să cedeze prin orice şantaj oribil. Ar fi avut astfel un nou motiv să-l urască. îşi impuse mai multe zile de gândire, cu scopul de-a găsi, poate, o altă soluţie.

- Este în ordine, Maurie... am înţeles, spuse el calm, îndreptându-se spre uşă. Sper numai că a fi soţia unui bărbat sărac îţi va satisface toate dorinţele, adăugă el

cu răutate şi închise uşa în urma lui.

Maureen îl privi uluită plecând, fără să creadă cu adevărat în victoria sa. Era cea mai tare. îl umilise pe atotputernicul Daniel Lord. Scoase un oftat de uşurare, fericită de succesul nesperat al şiretlicului său.

Binecuvântat fie Jack! El nu era încă în temă... Acum trebuia să se ducă imediat să-l vadă şi să-i explice hotărârea sa.

Se încruntă gândindu-se la Jack. Nu era foarte elegant să-l implice astfel în viaţa sa. Se dovedise un prieten adorabil şi, mai mult, era îndrăgostit de ea. Era singurul bărbat pe care-l vedea cu regularitate de la aventura sa cu Daniel şi singurul bărbat care o accepta aşa cum era. Un fel de frate mai mare, căruia putea să i se destăinuie.

O luau întotdeauna pe Kathy cu ei când se duceau împreună să viziteze grădina zoologică din San Francisco, sau să facă un picnic în „Golden Gate Park“.

Pentru prima dată în viaţă, Maureen se simţea fericită şi destinsă cu un bărbat care nu era tatăl său. Şi, totuşi, acum risca să piardă această prietenie preţioasă. Nu voia să-i facă necazuri lui Jack şi regreta că-l amestecase în această poveste josnică.

Tânăra fată înălţă capul cu hotărâre.

„Pe viitor mă voi lupta cu Daniel cu propriile mele arme, îşi spuse ea, dezgustată de laşitatea sa. Jur în faţa lui Dumnezeu să nu mă mai folosesc niciodată de un prieten pentru a-mi rezolva propriile probleme!“.

Capitolul 3

Maureen îşi aşternu prosopul multicolor şi se întinse lângă Gaye. Căldura era aproape insuportabilă. Privi orbită oceanul şi mişcarea regulată a valurilor care se spărgeau pe nisip, lăsând acolo o urmă de spumă albă.

La câţiva metri de ea, Kathy se juca ducându-se să caute apă cu găleţica şi lopăţica, în bălţile lăsate de marea ce se retrăgea. Văzând-o atât de fericită, Maureen se bucură că descoperise această plajă, ideală pentru copiii mici.

Golfuleţul din Santa Cruz era o mică enclavă de nisip între două bariere din piatră, plăcut adăpostită de vânt. Panta plajei era uşoară şi marea se retrăgea departe la nivelul cel mai scăzut al fluxului, lăsând câteva băltoace de apă care se încălzeau repede la soare. Micuţei îi plăcea grozav să se bălăcească aici şi Maureen o privea zbenguindu-se şi scoţând strigăte de bucurie.

Adâncită în gânduri, tresări când un corp mic, bronzat şi cald îi sări în braţe. Kathy strălucea de sănătate şi energie, dulce ca un biscuit într-un adorabil costum de baie în dungi roz şi albe.

- Maurie... aş vrea atât de mult să văd căluşeii! Tu n-ai vrea? o întrebă ea pe un ton rugător. îşi trecu braţele mici şi durdulii în jurul gâtului Maureenei.

Maureenei îi plăcea mai mult decât orice mângâierea pielii, moi şi plăcute şi o strânse cu afecţiune lângă ea pe micuţă. Ultimele săptămâni se desfăşuraseră ca într-un coşmar, dar prezenţa Kathyei o

ajutase să treacă hopul.

Daniel venise de mai multe ori la cabaret, dar ea nu-l întâlnise. Gaye îi spusese că petrecea mult timp discutând cu Grady, închişi în biroul său; nu-i dezvăluise motivul. Maureen se încruntă, roasă de îngrijorare.

De la ultima lor întâlnire, era pe jar. O părăsise fără o vorbă, cu chipul palid şi un fel de rânjet pe buze. Acea mască de nepătruns o îngheţase de groază. Ar fi înţeles mai bine o explozie de mânie, un act de violenţă, dar această pasivitate o neliniştea. îl cunoştea prea bine pe Daniel pentru a şti că nu era bărbatul care să accepte o înfrângere fără să se lupte.

- Vă admir energia, Kathy şi Maureen, bombăni Gaye, cu ochii pe jumătate închişi, copleşită de căldură. Ea auzea strigătele de bucurie ale micuţei şi ale prietenei sale, care se zbenguiau râzând şi gesticulând. Zâmbi şi se aşeză în capul oaselor, înăbuşindu-şi un căscat.

- Tot acest soare şi aerul puternic de mare mă transformă într-un aluat dulce.

- Mătuşă Gaye, vreau dulciuri, exclamă Kathy. Se eliberă din braţele Maureenei pentru a se aşeza cu bruscheţe pe genunchii lui Gaye.

- Dar nu avem dulciuri, inimioară! Mătuşa Gaye îţi va da puţin suc de portocale.

- Nu vreau suc! Kathy vrea dulciuri! replică ea ferm. Faţa micuţă luase un aer tragic şi o strâmbătură îi apăru pe buze. Maureen îşi dădu seama de semnele unei crize

de mânie iminente şi-i veni în ajutor prietenei sale.

- Kathy, mănâncă mai întâi un sandviş şi bea sucul de portocale. Apoi te vom duce la căluşei, dacă eşti cuminte.

Un zâmbet radios lumină imediat chipul fetiţei. Se aşeză lângă Maureen şi luă sandvişul pe care i-l întinse Gaye.

- Şi dacă mănânc coaja, pot face două tururi?

- Ei bine, vom vedea dacă mătuşa Gaye este de acord.

- Da! Atunci este da! strigă ea cu bucurie.

- Nu vorbi cu gura plină, bombăni Gaye.

- Biată mătuşă Gaye! Vei fi cu siguranţă vinovată de primele ei fire albe de păr, spuse Maureen râzând, cu mâna aşezată pe capul mic şi buclat al Kathyei.

îşi mâncară toate trei sandvişurile la soare, savurând acest moment de fericire liniştită. Maureen nu se putu împiedica să nu zâmbească văzând copila care ocolea cu grijă coaja pentru a muşca din partea moale a sandvişului, cu poftă. Şi totuşi, exista cu adevărat în asta un motiv de a se bucura? Kathy devenea înspăimântător de răsfăţată şi toată lumea se obişnuise să-i îndeplinească tot ce-şi dorea. Maureen oftă. Cât era de greu să creşti singură un copil!

Masa o dată terminată, se ridică împreună cu Gaye şi adunară amândouă resturile picnicului într-o geantă mare. Maureen porni în căutarea jucăriilor pe care Kathy le lăsase pe nisip şi se îndreptară apoi cu mare greutate

spre treptele care duceau spre calea de acces la plajă. Kathy alerga înainte, strecurându-se printre numeroşii turişti.

- Kathy! Opreşte-te, strigă Maureen, moartă de frică la ideea de-a pierde copila în mulţimea care cobora spre plajă. Kathy se opri imediat din fugă şi o aşteptă pe Maureen. îşi puse mânuţa în mâna sa cu un zâmbet încântător. Câtă cuminţenie! se gândi atunci tânăra fată, cu un zâmbet amuzat. Kathy era o copilă inteligentă, purtarea ei exemplară fiind, fără îndoială, dictată de promisiunea mai multor tururi de căluşei. Aşadar, nu era momentul să fie neascultătoare! Maureen zâmbi la rândul său. Cum să rezişti farmecului acestui copil?

- Ar trebui mai întâi să facem un duş, dacă sunteţi de acord, spuse Maureen privind cu resemnare mâinile murdare şi lipicioase ale Kathyei. Apoi ne vom schimba şi... la drum spre căluşei.

- Este o idee bună, aprobă Gaye, ridicând geanta de plajă care apăsa greu pe umerii săi.

- Lasă-mă s-o duc şi eu un timp, propuse Maureen.

- Iubito, ocupă-te mai bine de Kathy. Această micuţă este ca argintul viu!

Gaye îi aruncă o privire prietenei sale. Observă cearcănele întunecate ce-i apăruseră sub ochi şi încordarea din jurul gurii, pe care acest week-end de relaxare nu le putuse face să dispară. Dorise atât de

mult ca aceste zile la soare să fie o cură de odihnă pentru Maureen. Văzând-o cum o cară în braţe cu un aer obosit pe micuţă, prea agitată ca să meargă pe jos, întoarse capul. Părea fericită, relaxată şi totuşi ochii ei luau mereu un aer rătăcit când se credea la adăpost de orice privire. Gaye avea motive să creadă în vinovăţia lui Daniel Lord. Când o femeie este nefericită, ei bine, cauza este cel mai adesea un bărbat, se gândi ea cu oarecare cinism.

Maureen simţi ochii lui Gaye aţintiţi asupra sa şi în sinea ei oftă. Ştia că trăsăturile sale alungite şi obrajii scofâlciţi trădau o stare de oboseală pe care n-o putea ascunde pe deplin de perspicacitatea prietenei sale. Gaye ghicise probabil o parte din adevăr şi suferea pentru lipsa sa de încredere. Totul ar fi mai uşor dacă ar putea să i se destăinuiască în întregime, dar un sentiment ascuns îi oprea confidenţele.

Era oare orgoliul? Cu siguranţă, dar nu era singurul motiv. Maureen căpătase un anumit spirit de independenţă, cu preţul unor lungi suferinţe şi să meargă până la capăt, chiar în faţa unei prietene ca Gaye, ar fi fost o piedică pentru libertatea ei. La urma urmei, poate era mai bine astfel!

Gaye deschise uşa grea a motelului unde rezervaseră o cameră. Maureen o dezbrăcă pe micuţă în baie înainte de-a da drumul la duşul călduţ. Apoi o îmbrăcă într-o rochie de plajă drăguţă, de un galben

foarte deschis şi se aplecă să-i încheie minusculele sandale albe pe picioarele durdulii.

Se schimbă la rândul său şi îşi puse un tricou alb şi o minijupă asortată, care-i punea în valoare picioarele lungi, bronzate.

- îmi vei da complexe, Maurie, oftă Gaye cu un aer nefericit.

- Tu de ce nu porţi niciodată minijupă, Gaye? Este atât de cald şi pe plajă este foarte plăcut.

- Dacă picioarele mele erau la fel de perfecte ca ale tale, n-aş fi purtat niciodată nimic altceva, îi replică ea privindu-se cu tristeţe în geam, în timp ce se îndreptau spre căluşei.

- Nu te nelinişti, Gaye. Toată lumea te adoră aşa cum eşti, adăugă Maureen zâmbindu-i afectuos prietenei sale. Apoi privi în jurul ei cu nelinişte. Kathy dispăruse. Profitând de un moment de neatenţie a celor două persoane mature, plecase pe neobservate şi alerga în faţă, cu un aer hotărât, să ajungă la căluşei. Maureen o ajunse din urmă şi trebui s-o ţină ferm de mână, de teamă să n-o piardă din nou.

Era o adevărată încântare, această micuţă nostimă, cu faţa îmbujorată de încântare, care le făcea semne cu mâna, de fiecare dată când trecea prin faţa lor, cocoţată pe un superb cal din lemn vopsit în alb şi negru. Amândouă îi zâmbeau, emoţionate şi mândre.

- Nu oboseşte niciodată? întrebă Gaye, uşor ameţită

de zgomotul monoton care acompania căluşeii.

- Niciodată! De altfel, eram la fel ca ea! îmi amintesc că am venit aici cu părinţii mei. Aveam un cal preferat, complet auriu şi nu-l vroiam decât pe acela. Nici un altul nu-mi plăcea. Maureen zâmbi, gândindu-se la acele zile fericite.

- Imaginează-ţi-l pe bietul meu tată, alergând în jurul caruselului în căutarea acelui faimos cal! Mă cocoţa deasupra, îngrozitor de jenat, roşind sub glumele celorlalţi părinţi care-l luau probabil drept nebun. Din fericire, nu avem aceeaşi problemă în ceea ce-o priveşte pe Kathy! Maureen izbucni în râs în faţa aerului îngrozit al lui Gaye, văzându-se şi ea obligată să alerge pe lângă caii din lemn, urmărită de urletele Kathyei.

Micuţa tropăi din picioare de supărare când, la sfârşitul a două ture, fură obligate s-o scoată din căluşei. în disperare de cauză, Gaye propuse o plimbare de-a lungul plajei.

- De ce n-am cina mai devreme, la ceainăria care îi place Kathyei atât de mult? propuse ea în cele din urmă.

- Bună idee. Apoi ne-am putea culca. Priveşte ce aer obosit are, adăugă Maureen zâmbind. Drăcuşorul, departe de-a da semne de oboseală, urla încă din toate puterile, ghemuită pe umărul tinerei fete.

Dintr-o dată, lăsă mâna Maureenei şi sări în faţă. Zărise teatrul de păpuşi care se afla lângă ceainărie.

Dansa de bucurie de pe un picior pe altul, uitându-şi tristeţea, complet fascinată de clovn.

- Oh, nu, credeam că ne va lăsa în sfârşit să respirăm, oftă Maureen cu un aer exasperat.

- Nu te nelinişti, scumpete, o vom ispiti cu o reprezentaţie de marionete dacă va cina liniştită cu noi! Gaye se aplecă spre micuţă pentru a-i explica ce hotărâseră.

- Văd că ai înţeles metoda mea de educaţie, adăugă Maureen râzând în hohote.

După o masă uşoară, compusă din salată de pui şi pâine prăjită, în atmosfera amuzantă şi strălucitoare a unei ceainării la modă, se lăsară conduse de Kathy până la teatrul de marionete. Spectacolul o fascină pe copilă, care urla de bucurie, cu faţa îmbujorată de emoţie şi bătând din palme sub privirile înduioşate ale Maureenei şi a Gayei. La sfârşitul reprezentaţiei, ajunseră pe bulevard şi, de comun acord, hotărâră să meargă puţin de-a lungul plajei.

Seara era magnifică, blândă şi caldă; o briză uşoară li se juca prin păr. Câţiva turişti făceau o baie târzie şi se auzeau de departe strigătele lor, amestecate cu zgomotul valurilor.

Ce week-end plăcut! Se gândi Maureen în timp ce mergea, savurând fiecare clipă a acestui moment special. Se simţea relaxată, departe de umbra ameninţătoare a lui Daniel. Şi, totuşi, acesta îi bântuia

încă visele; se simţea prinsă în capcană şi ştia că va veni o zi în care o va regăsi pentru a o face să se supună legii lui.

Pe măsură ce se apropiau de motel, Kathy cedase oboselii.

- Sărmana mea păpuşică, nu mai poate, murmură ea cu blândeţe. Kathy, cu degetul în gură, se clătina pe picioare de oboseală. Tânăra fată o sărută cu duioşie pe frunte şi o luă în braţe.

- Este deja aproape adormită, Gaye, a fost o zi lungă pentru o fetiţă atât de mică.

- Trebuie să mărturisesc, sunt aproape la fel de obosită ca ea, exclamă Gaye. Tu eşti fără îndoială obişnuită cu goana asta nebună, dar iată, şi pentru această fată mare, a fost o zi la fel de grea, adăugă arătând spre ea cu umor.

- Nu sunt obişnuită, mormăi Kathy pe jumătate adormită, înainte de-a se ghemui din nou pe umărul Maureenei.

Cu câtă uşurare văzură apărând motelul. Maureen îi făcu rapid o baie fetiţei şi o îmbrăcă într-o nostimă pijama de catifea, roz pal. Apoi o aşeză în pat, se aplecă s-o sărute, respirând cu încântare parfumul uşor dulce al pielii de copil, înainte de a ieşi din cameră în vârful picioarelor.

Maureen lăsă uşa uşor întredeschisă şi aprinse lampa mică de pe culoar în cazul în care s-ar fi trezit

peste noapte. într-adevăr, Kathy se obişnuise să doarmă cu o lampă mică aprinsă. Avea somnul uşor şi se trezea deseori noaptea, urlând de groază dacă în camera sa era întuneric.

- Vrei să joci cărţi sau să te uiţi la televizor? propuse Gaye când Maureen veni să i se alăture.

- Să-ţi spun drept, n-am decât o dorinţă... să fac un duş şi să mă culc, răspunse ea prăvălindu-se într-un fotoliu. îmi pare rău Gaye, dar adineaori o invidiam pe Kathy, bine ascunsă sub pături.

- Atunci, du-te repede. Nu te simţi deloc obligată să-mi faci conversaţie. încă o noapte bună de somn şi mâine dimineaţă vei fi în formă.

- Nu ştiu ce mi se întâmplă de câteva zile. Sunt cu adevărat o persoană plictisitoare! Iartă-mă, Gaye. Maureen îşi ascunse în spatele mâinii un nou căscat şi o privi pe Gaye cu un aer stânjenit.

- N-aş vrea pentru nimic în lume să par indiscretă, inimioară, dar îmi permiţi să-ţi pun o întrebare absolut personală?

Maureen se încordă instinctiv pe scaun. Ce-i va răspunde oare lui Gaye? îi oferise o versiune îndulcită a fostelor relaţii cu Daniel. îi explicase că se despărţiseră după o ceartă serioasă. Dar ce va face dacă Gaye, urmându-şi intuiţia, îi va cere mai multe precizări? Nu va putea niciodată s-o mintă, era o prea bună prietenă. Dar cunoscând bine caracterul lui Gaye, ea nu va dori

să învenineze lucrurile.

Îşi dădu seama, fără să vrea să accepte, că n-ar suporta să-şi audă prietena criticându-l şi dispreţuindu-l pe Daniel, chiar dacă ea şi-o permitea. Gaye avea o inimă de aur, dar avea tendinţa de a exagera...

La urma urmei, această aventură nu mă priveşte decât pe mine, îşi spuse în sinea ei şi aparţine trecutului. De-ar rămâne acolo pentru totdeauna! De ce să răscolească din nou tot acest noroi? Şi de ce oare era atât de sigură că întrebarea lui Gaye îl privea pe Daniel?

Maureen şi-l alungă cu greu din minte şi-i zâmbi afectuos Gayei, înclinând uşor capul în semn de acceptare.

Atunci aceasta inspiră adânc şi se întoarse spre tânăra fată.

- Micuţo, ce intenţionezi să faci când Grady va fi obligat să vândă cabaretul?

Maureen oftă cu uşurare, puţin dezorientată de această întrebare la care nu se aştepta.

- Mă voi întoarce să lucrez la restaurantul la care am fost angajată odinioară... în cazul în care noul proprietar nu mă păstrează, răspunse ea calm.

- Exact de asta mă temeam, replică Gaye cu îngrijorare. Nu vei putea face niciodată destule ore pentru a vă întreţine pe amândouă şi a te ocupa în acelaşi timp de Kathy care devine atât de neastâmpărată! Vino cu noi în Nevada. Sunt sigură că

vom putea câştiga acolo mulţi bani... mai ales cu o voce şi un chip ca ale tale.

Maureen era tentată de propunerea lui Gaye, dar n-o putea accepta. în aceste ultime luni, prea multe evenimente îi tulburaseră viaţa şi riscau să ameninţe echilibrul atât de fragil pe care reuşise să şi-l menţină până atunci.

Mai întâi, cererea în căsătorie a lui Harry, la care Gaye nu mai spera şi planul lor de-a se instala în Nevada după călătoria de nuntă. Maureen se bucurase pentru prietena sa, dar nu voia cu nici un preţ să le fie o povară în timpul primilor ani de căsătorie.

Puţin timp după aceea, primi un alt şoc, acesta mai serios: anunţul oficial al plecării lui Grady. Soţia lui Grady suferea de frecvente crize de astm, din care una fusese gata s-o coste viaţa. Atunci, bătrânul îi adunase pe toţi în birou, pentru a le explica situaţia. Ei îl asiguraseră de toată simpatia şi declaraseră că înţelegeau motivele plecării sale; dar această veste n-o prăbuşise pe Maureen prea mult într-o situaţie îngrijorătoare. Acea bruscă apariţie a lui Daniel în viaţa ei nu-i adusese decât necazuri până acum, oftă tristă Maureen.

De atunci, mai multe cabarete o contactaseră deja, dar se temea de noul mod de viaţă pe care un nou contract l-ar aduce. Sigură de protecţia lui Gaye şi a lui Grady, îi plăcea munca sa la „Miramar“. Ce s-ar fi aşteptat oare de la ea în alte cabarete? Mai bine îşi va

relua serviciul de chelneriţă decât să suporte familiarităţile anumitor clienţi, îşi spuse înfiorându-se de dezgust.

- Gaye, îţi mulţumesc pentru oferta ta, ştiu că te îngrijorezi pentru Kathy şi pentru mine, dar...

- îţi înţeleg delicateţea Maurie, ţi-e teamă să te impui în viaţa noastră, dar te asigur că lui Harry şi mie... ne va plăcea să te avem lângă noi.

Maureen se ridică şi-i dădu o palmă prietenească.

- Nu fi atât de neliniştită Gaye, îţi promit să mă mai gândesc la asta, dar nu conta prea mult pe acceptul meu. Cine ştie? Poate-l voi întâlni pe Făt-Frumos care mă va face să zbor până la stele pe calul său alb şi Kathy agăţată de coamă?

- Cred că pe acest Făt-Frumos l-ai întâlnit deja!

- Ce vrei să spui? întrebă ea cu o voce tăioasă.

- Inimioară, ţi-am spus adineauri că nu voiam să fiu indiscretă. Dar din acea seară nemaipomenită nu mai eşti aceeaşi. Trebuie să-mi spui dacă Daniel Lord te-a cerut în căsătorie, acum câţiva ani, când ieşeaţi împreună. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, trimite-mă la naiba sau spune-mi pur şi simplu să-mi văd de treburile mele!

- Nu o căsătorie este ceea ce spera el, răspunse Maureen în mod spontan, fără să aibă timp să se gândească.

- Oh... îmi pare rău dacă insist atât de nepoliticos,

dar... ai accepta oare să te căsătoreşti cu el dacă ţi-ar cere-o într-o zi?

- Nu. Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştii şi pe care nu ţi le pot spune. El nu mă iubeşte, Gaye...

- Dar Maurie, gândeşte-te la viaţa plăcută pe care ţi-ar putea-o oferi ţie şi Kathyei! Este limpede că totuşi te doreşte şi ar putea chiar să vrea să-şi lege viaţa de a ta. Dumnezeule, ştiu o mulţime de femei care ar vrea să fie în locul tău, cu sau fără căsătorie!

- Gaye, încearcă să mă înţelegi. Mă vrea şi mă doreşte, dar eu nu sunt făcută astfel. Mi-ar fi groază dacă ar trebui să mă privesc în oglindă în fiecare dimineaţă, ştiind că sunt amanta unui bărbat ca el! Daniel mă va modela după imaginea sa, fără să ţină cont de aspiraţiile, gândurile sau sentimentele mele. Şi dacă aş deveni soţia lui, mi-aş pierde treptat personalitatea.

în ciuda suferinţei pe care l-o provoca o asemenea hotărâre, Maureen ştia că era înţeleaptă, atât pentru ea, cât şi pentru Daniel. N-avea de ales. Poate într-o zi se va îndrăgosti cu adevărat de o altă femeie, se gândi ea cu o ciudată înţepătură în inimă. Ştia că acea femeie va fi atunci fiinţa cea mai mulţumită din lume. Daniel era tipul de bărbat autoritar şi dominator; dar n-ar putea oare deveni un îndrăgostit minunat în faţa unei femei a cărei iubire să-l conducă şi să-i asigure liniştea?

Ar fi putut oare, odinioară, să fie ea cea care să-i fi

deschis inima? Dar era prea târziu. El distrusese în ea orice speranţă şi o copleşise de două ori cu dispreţul său. Cu el va fi într-o luptă permanentă pentru a-şi păstra identitatea şi nu o împărtăşire a sufletului şi minţii. Ea avea nevoie să iubească şi să fie iubită, să fie ocrotită şi să ocrotească, dar Daniel nu avusese niciodată nevoie de nimeni, concluzionă ea cu tristeţe.

- Maurie, înţeleg ce simţi, dar este o nebunie, declară Gaye fără menajamente. Şi Jack? Este nebun după tine.

- Dar eu nu sunt nebună după el, nu destul...

- Dar, Maurie...

- Ştii că-l consider pe Jack drept un foarte bun prieten. Dar nu l-aş putea lua de soţ niciodată, fără dragoste. N-am dreptul să-l fac să spere altceva. Cred că este îndrăgostit mai ales de ideea de a avea o soţie şi copii. Şi o adoră pe Kathy.

- Oare nu este minunat?

- Ar fi minunat dacă l-aş iubi atât de mult cât merită. Dar eu nu-l iubesc şi nu-l voi iubi niciodată.

Maureen se îndreptă spre camera sa. Ajunsă în faţa uşii, se întoarse spre Gaye.

- Ştiu că nu mă înţelegi cu adevărat, Gaye. Poate sunt eu prea pretenţioasă, dar... nu pot altfel. Nu-ţi face griji, adăugă ea pe un ton mai degajat. Atenţie la riduri, dacă te încrunţi aşa.

Gaye sări în picioare, încreţindu-şi fruntea pentru a face să apară nişte riduri imaginare. Maureen îi ură noapte bună şi dispăru în camera sa. Nu văzu expresia dezolată care întunecă faţa prietenei sale când o urmări părăsind încăperea.

Maureen făcu rapid un duş şi se strecură în patul pe care-l împărţea cu Gaye. O durea capul şi, în pofida unei mari dorinţe de a dormi, ştia că noaptea aceea va fi asemănătoare ultimelor nopţi, chinuită de chipul întunecat al lui Daniel. Dar aerul puternic al mării o epuizase; închise ochii şi căzu într-un somn adânc.

Nu se mişcă nici când Gaye i se alătură până la urmă. Se întinse lângă ea cu inima grea. Care va fi reacţia Maureenei când va afla numele noului proprietar? Şi oare de ce acesta ajunsese să cumpere

„Miramar“?

Maureen era în seara aceea acasă, în capot şi papuci, hotărâtă să petreacă o seară liniştită şi să termine o carte care o pasiona. Se simţea bine, fericită să regăsească obiectele familiare din casă, mai relaxată decât fusese vreodată.

Week-end-ul lor se terminase plăcut. Părăsiseră toate trei motelul devreme, pentru a avea timp să se oprească la renumitul orăşel Santa, ale cărui mici cabane colorate şi înflorate se împrăştiau pe munte. Se plimbaseră mult timp pe străzile povârnite şi, după un picnic încântător pe malul apei, o luară liniştite pe drumul de întoarcere.

Kathy îşi făcuse o scurtă siestă în spatele maşinii, lăsându-le pe Gaye şi pe Maureen să discute nestingherite.

Acum nu-i mai rămăsese decât să se culce. Maureen se ridică şi se întinse, strâmbându-se de durere. Picioarele şi spatele o ardeau ca focul şi toţi muşchii o dureau. „Aşadar, sunt destul de bătrână pentru a fi epuizată după un week-end pe plajă!“.

Brusc, tresări: cineva tocmai ciocănise la uşă. Privi pe fereastră şi-l zări pe Daniel. Cu inima palpitând, trebui să se sprijine de perete. Dorea la nebunie să facă pe surda, pretinzând că dormea. Dar, din păcate, casa era luminată şi n-o va crede. Se îndreptă spre uşă cu un mers hotărât şi deschise cu bruscheţe.

Se gândise atât de mult la el în aceste ultime zile, încât prezenţa sa fizică aproape o liniştea. El înaintă spre canapeaua unde stătuse ea câteva minute mai înainte, iar ea îi admiră mersul suplu şi graţios.

- îmi permiţi să mă aşez o clipă? o întrebă cu un aer degajat.

- Da, desigur, bâigui Maureen în culmea nervozităţii. închise uşa şi se aşeză pe un scaun, la celălalt capăt al încăperii.

- Pentru Dumnezeu, Maurie, vino aici, trebuie să-ţi vorbesc.

Maureen se ridică împotriva voinţei sale şi trebui să i se alăture pe canapea. Se aşeză cu braţele încrucişate, în defensivă.

- Daniel, ce vrei de la mine? îl întrebă abia auzit. Este târziu şi sunt obosită.

- Haide Maurie, n-am venit aici cu intenţia să te violez, dacă de asta-ţi este teamă, exclamă el exasperat.

- Oare cum aş putea să te mai cred, Daniel? îi replică neliniştită.

înălţă capul şi privirile li se întâlniră. Da, era încă tulburată de perfecţiunea acelor ochi cenuşii, cu reflexe schimbătoare. Citi în ei o hotărâre necruţătoare care o făcu să tremure.

- Maureen, continuă el pe un ton mai blând, mi-am petrecut aceste ultime două săptămâni punându-mi ordine în afaceri. Ti-am lăsat destul timp să te

gândeşti... însă am obosit să aştept. Este momentul să te comporţi ca un adult şi să nu mai fii copil!

- Ce fel de afaceri? replică prompt Maureen. Ştia că nu e bine să se joace cu focul şi că era periculos cu un bărbat ca Daniel; dar era furioasă că avea încă puterea s-o înfurie, ca apoi, câteva minute mai târziu, să-i facă inima să palpite.

- Ce naiba vrei să spui, Maurie? urlă el prinzând-o de umeri.

- Nimic, ni... nimic Daniel, şopti ea, conştientă că a mers prea departe.

N-avea nimic de câştigat provocându-l mai mult, în afară de-a atrage asupra ei una dintre acele mânii violente pe care le cunoştea.

Privirea sa chinuită se aţinti asupra chipului lui şi asupra pieptului musculos şi bronzat pe care-l punea în evidenţă o cămaşă albă puţin întredeschisă. Cât suferea la vederea acestei frumuseţi virile! Părul cu reflexe de bronz şi pielea smeadă! Faţa aspră, ochii obosiţi, de culoarea banchizei, buzele atât de senzuale care puteau în acelaşi timp răni şi provoca cele mai dulci incendii!

- Am făcut ultimele pregătiri pentru căsătoria noastră care va avea loc peste două săptămâni, declară atunci Daniel, aprinzând din nou în ea o nouă flacără de ură, care o cuprinse în întregime.

Merse ca o furie până la uşă şi o deschise în mod brutal, fără să-l scape din ochi.

- Pleacă imediat, du-te. Nu vreau să te mai văd, Daniel!

Cum îndrăznea oare să vină la ea, să se aşeze pe canapea şi
să-i facă o propunere atât de absurdă! Se aştepta oare să-i sărute mâna, debordând de recunoştinţă? O lua drept o marionetă ce putea fi manevrată după voinţa lui? Se înfioră de dezgust.

Cum putuse oare concepe un asemenea plan când îl lăsase să înţeleagă că iubea un alt bărbat? Afară doar dacă nu găsise cuvinte suficient de impresionante pentru a-l convinge? Şi totuşi, era sigură că nu avea îndoieli privind natura relaţiilor sale cu Jack.

îi cercetă faţa cu atenţie, dar el rămăsese de marmură şi nu-şi dezvăluia nici unul dintre secretele sale. Tăcerea era apăsătoare, trebuia s-o rupă ea, înaintea lui.

- Daniel, nu mai este nimic între noi, nu ne mai leagă nimic unul de celălalt, decât un trecut plin de amărăciune. De cât timp ai nevoie să-ţi reiei... activităţile?

Maureen era stupefiată de propria îndrăzneală. îl văzu pe Daniel încordându-se sub insultă şi mergând apăsat spre ea. O prinse în braţe şi o strânse lângă el. împotriva voinţei ei, corpul i se arcui spre el. El simţi răspunzând dorinţei sale şi o acoperi cu o privire înflăcărată.

închise uşa cu o lovitură de picior şi o îndoi sub greutatea corpului său. Strecurându-se sub cămaşa de noapte, mâna sa liberă îi rătăcea pe piele. îi atinse uşor sânii cu un deget imaterial.

- Corpul tău nu minte, gemu el dintr-o suflare.

- Maurie! O voce subţire o făcu să tresară şi se desprinse cu greu din braţele lui Daniel.

- Lasă-mă, Daniel, murmură ea, grăbindu-se spre camera copilei. Slavă Domnului, Kathy o strigase. De ce oare exercita încă o asemenea putere asupra ei?

- Cine este domnul? întrebă Kathy cu voce tare. Daniel se aşezase pe pat, fermecat de tabloul plăcut pe care-l formau Maureen şi fetiţa.

- Tu cine crezi că sunt, micuţa mea dragă? Daniel mângâie blând frumosul cap buclat.

- Eşti un tată? Ai şi tu o fetiţă?

Chipul lui Daniel se îmblânzise ca prin minune. Maureen fu mişcată de tandreţea acelui zâmbet. Nu se gândise niciodată că acest bărbat dur iubea atât de mult copiii.

- Nu, fetiţa mea, eu n-am acest noroc. Dar ar fi cea mai dragă dorinţă a mea! adăugă el, cu vocea vibrând de emoţie.

- Tata este în cer.

- Ştiu, este foarte trist. Tuturor ne-ar plăcea să aibă o fetiţă ca tine.

- Poţi fi tatăl meu, dacă vrei. întinse braţele spre Daniel, care o ridică şi o aşază cu atenţie pe genunchi.

- Kathy, ajunge, este timpul să dormi acum.

Maureen era uimită de reacţia copilului. Ea, atât de sălbatică de obicei cu persoanele pe care nu le cunoştea, îl adoptase imediat pe Daniel. Probabil cedase şl ea farmecului său irezistibil!

Tu eşti tatăl meu acum, vrei?

Fără să ţină seama de ordinul Maurie, fetiţa se cuibări pe umărul său şi îşi trecu mânuţele durdulii în jurul gâtului.

Un val de duioşie pe care n-o simţise niciodată pentru nimeni îl copleşi atunci pe Daniel.

- Este exact ce încerc să fac, puiule. Dar Maurie are dreptate. Acum trebuie să dormi. în pat...

O aşează cu delicateţe între cearşafuri, o înveli şi o sărută blând pe obraz. Ea închise ochii, murmurându-i numele, pe jumătate adormită.

- Daniel, cum îndrăzneşti? izbucni Maureen îndată ce părăsiră camera.

- Am toate îndrăznelile, Maureen, ştii bine. Tu poţi să refuzi să mă vezi - deşi corpul tău m-a convins de contrariul

- dar fetiţa care este acolo are nevoie de mine. Ceea ce i-am promis este adevărat, Maureen. Eşti sora ei, dar te consideră mama sa. Când vei fi soţia mea, sunt gata s-o tratez ca pe fiica mea!

- Oh, Daniel, de ce refuzi să mă asculţii? Un nu este un nu! Dar atoputernicul Daniel Lord nu poate suporta nici cea mai mică înfrângere... adăugă ea cu voce

muşcătoare. Preferi să distrugi viaţa mea şi pe a Kathyei, decât să renunţi la ceea ce a devenit ideea ta fixă.

- Maurie, dorinţa mea pentru tine nu este singurul motiv care m-a împins să-ţi cer mâna. Mi-ai aruncat în faţă acel pretins logodnic şi ştiu că nu voi avea nici un drept asupra ta dacă te vei căsători cu el. N-am căutat niciodată să seduc femei căsătorite, crede-mă.

Tânăra fată lăsă capul în jos, zdrobită de emoţie.

- Maurie, eu am nevoie de o soţie şi tu ai nevoie de un bărbat care să aibă grijă de tine şi de surioara ta. Fiecare dintre noi posedă o comoară pe care o poate împărţi cu celălalt: tu îmi oferi o familie şi eu îţi dau numele meu, îţi aduc un cămin şi o siguranţă pentru viitor. încetează să te mai joci de-a copilul martir! Oare nu vezi avantajele unei asemenea căsătorii? o întrebă el cu o voce blândă, mângâindu-i cu degetul obrazul scăldat în lacrimi.

- Şi Jack, n-are oare nici un cuvânt de spus în toate acestea?

- Nici unul. Mâna sa îi atinse uşor curba plăcută a gâtului.

- Nu mă atinge. Maureen izbucni în plâns. Mi-e frică de tine, vreau să-mi păstrez libertatea.

Daniel deschise uşa şi se întoarse pentru ultima dată.

- îţi voi anunţa locul şi ora ceremoniei imediat ce toate amănuntele vor fi stabilite. N-ai de ales, Maurie,

ştii că obţin întotdeauna satisfacţie.

Cu faţa scăldată în lacrimi, tânăra fată îl privi plecând. Vru să-l roage din nou, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură.

- Văd că ne înţelegem, spuse el în cele din urmă, zâmbind cu insolenţă. Şi închise în tăcere uşa în urma lui.

Maureen rămase mult timp nemişcată, ascultând paşii lui dispărând în noapte. încăperea se învârtea în jurul său şi trebui să se aşeze, cu inima palpitând. Daniel avea dreptate, nu mai avea de ales.

Adormi în cele din urmă pe canapea, pentru o noapte de coşmar, în care Daniel, cu faţa deformată monstruos, izbucnea într-un râs sardonic care o chinuia fără încetare.

Capitolul 4

Maureen plecă să lucreze în seara aceea fără tragere de inimă. Se simţea îngrozitor de rău şi mai cu seamă obosită. Kathy fusese într-una dintre cele mai proaste zile ale sale, cerând fără încetare la plajă şi la dragii ei căluşei. Iar Maureen, în culmea nervozităţii, nu ştiuse să găsească acele vorbe pentru a o linişti. îşi pierduse chiar de mai multe ori răbdarea în faţa fetiţei dezlănţuite care nu se mai gândea decât la „noul tată“.

Sărmana Kathy!, se gândi ea întorcându-se în cabină, nu se lăsase rugată când trebuise s-o ducă la prietena sa Nonna. Maureen se simţea în pasă proastă, dar poate această seară o va pune pe picioare.

La sfârşitul ultimului său număr, îl văzu pe Jack, făcându-i semne.

- Maurie, strigă el, Grady ne aşteaptă pe toţi în birou.

- îmi dă măcar timp să mă schimb?

- îmi pare rău, scumpete, trebuie să facem cunoştinţă cu noul proprietar. Sper că ne va păstra pe toţi, cum s-au înţeles. Este atât de greu să găseşti de lucru astăzi! Iar eu m-am ataşat de dragul nostru Miramar!

îşi trecu protector braţul în jurul umerilor Maureenei şi amândoi se îndreptară spre biroul directorului.

Maureen avea inima grea de îngrijorare. Ce va face oare dacă Grady o va anunţa că nu va mai putea

rămâne la Miramar? De ce era oare viaţa atât de complicată uneori?

De câteva zile, totul mergea rău, chiar şi micuţa şi încântătoarea sa soră încerca s-o evite. Era prea răsfăţată, o ştia, dar nu avea întotdeauna puterea de-a ţine piept unei fetiţe atât de voluntare.

Şi acum, umbra lui Daniel plutea deasupra ei, grea de ameninţări. Mintea ei chinuită nu putea găsi o soluţie faţă de această situaţie de necrezut. Poate îi lansase pur şi simplu o provocare pentru a o face să participe la un joc la fel de crud, pe cât de periculos? Nu, îi citise în privire dorinţa sălbatică de a-i înfrânge rezistenţa!

Dar era oare în stare să iubească? Maureen nu era sigură de asta şi totuşl, îi zâmbise Kathyei cu atâta duioşie pe care numai o fire sensibilă o putea demonstra. Cât despre Kathy, crescută într-o lume de femei, fusese ameţită, subjugată de forţa pe care o degaja acest bărbat pe care, mica seducătoare de trei ani reuşise deja să-l cucerască. Maureen nu realizase niciodată cât de mult visa Kathy la tatăl său şi Daniel corespundea cu exactitate imaginii pe care şi-o făcuse despre el.

Singura soluţie pe care o avea, era s-o ia pe Kathy sub braţ şi s-o ducă departe, foarte departe, acolo unde nu va putea niciodată să le găsească. Dar unde ar găsi refugiu fără relaţii, fără prieteni? Rămânea propunerea lui Gaye: să-i însoţească pe tinerii căsătoriţi în Nevada.

Dar acolo Daniel o va putea găsi şi s-o aducă înapoi cu forţa.

Şi Nonna? Ştia că i-ar zdrobi inima bătrânei prietene dacă ar lăsa-o în urma lor. Maureen nu se simţea în stare să-i aducă o asemenea supărare. Nu, trebuia să găsească un alt mijloc pentru a ieşi din acest labirint, îşi spuse pentru a suta oară.

Jack o ceruse în căsătorie, după ce-i relatase conversaţia cu Daniel şi vicleşugul pe care a trebuit să-l folosesc' împotriva voinţei ei. Se arătase atât de bun, atât de generos, încât ar fi demnă de dispreţ dacă până la urmă ar accepta să-şi lege viaţa de a lui.

Pentru ea, căsătoria era o unire a două iubiri, a două fiinţe care încearcă aceeaşi atracţie una pentru cealaltă. Nu-l voia de soţ pe Daniel, deoarece credea că n-o iubea. Cum să se gândească atunci să se abandoneze în braţele lui Jack, pe care nu-l iubea?

Maureen oftă cu tristeţe. De ce oare acel chip aspru îi chinuia mereu visele, de ce oare acei ochi de culoare deschisă o urmăreau chiar şi când era trează? Totul ar fi fost atât de simplu dacă ar fi fost îndrăgostită de Jack.

Fu uşurată când o văzu pe Gaye care-i veni în întâmpinare.

- Maurie, trebuie să ştii ceva, înainte de a ajunge la Grady, îi spuse cu răsuflarea tăiată.

- Despre ce este vorba, Gaye?

- Inimioară, este... Gaye se întrerupse auzind uşa

deschizându-se în spatele lor. Mauree, cu faţa albă ca varul, începu să tremure din tot corpul.

- Oh, nu, murmură ea, îngrozită, nu se poate!

- Curaj, Maurie! Gaye se apropie de prietena sa şi-i puse o mână pe umăr.

- Mulţumesc Gaye... Oh, de ce nu mi-ai spus?

Ochii nu părăseau silueta înaltă care se aplecă spre Grady.

El părea că-i ignoră prezenţa şi făcea cunoştinţă cu ceilalţi angajaţi ai cabaretului pe care Grady i-i prezenta, cu un zâmbet larg. Cât fusese de proastă că nu presimţise mai curând adevărul!

Grady radia de bucurie. Se neliniştise mult pentru viitorul cabaretului şi pentru al celor care lucraseră cu el de atâţia ani. Ce uşurare să-i poată linişti, să le poată spune că nimic nu se va schimba şi că vor putea toţi să rămână să lucreze la Miramar dacă doreau.

îşi aminti explozia de bucurie generală care urmase anunţului acestei veşti bune. Numai Maureen nu se bucurase de această veselie colectivă; se întrebase cu îngrijorare dacă noul director nu va încerca să o seducă. Departe de a fi vanitoasă, ştia că frumuseţea sa interesantă provoca bărbaţii şi putea deveni cauza unor situaţii penibile. Uneori avea neplăcuta impresie că nu era apreciată decât pentru perfecţiunea corpului şi a chipului său.

- Maurie, crede-mă, mă gândeam că voi avea timp în seara aceasta să te pun la curent. Voiam ca înainte de toate să profiţi din plin de acest week-end. Aveai deja atâtea griji.

- Ai avut perfectă dreptate, o linişti ea, cu strângere de mână. N-aş fi putut pleca în aceste condiţii.

îl văzu cu nelinişte pe Daniel apropiindu-se şi luă hotărârea fermă să-şi păstreze calmul, orice s-ar întâmpla.

- Gaye, cred că Grady are nevoie de dumneata la bufet, îi spuse el zâmbind. Se întoarse şi arătă cu degetul platourile fastuoase, încărcate cu felii de pâine prăjită cu tot felul de garnituri şi sticle de şampanie pe care chelneri, îmbrăcaţi în alb, se ocupau să le destupe.

- Foarte bine, domnule Lord, mă duc.

- Numele meu este Daniel.

Gaye acceptă zâmbind şi o lăsă pe tânăra fată singură cu Daniel.

- Te rog să mă ierţi! Maureen făcu un pas înainte... Trebuie s-o ajut pe Gaye, poate are nevoie de mine. Daniel o prinse cu bruscheţe de mână şi o făcu să se întoarcă.

- Maurie, se pot descurca şi fără tine, o asigură el cu o voce aspră.

Maureen îi simţi apăsarea degetelor pe piele. Cu inima plină de ură, ridică ochii spre el, dar se pierdu în privirea în acelaşi timp arzătoare şi pierită cu care îi

urmărea chipul.

îşi lăsă braţul mângâierilor uşoare ale degetelor sale. Un lung şi încântător fior îi străbătu tot corpul.

Apoi îi dădu drumul, lăsând-o uluită, îngrozită chiar de acel val brutal care o dusese atât de rapid spre un ţărm necunoscut.

îl auzi ca prin vis vorbind despre căsătoria lor. Trebuia să aibă loc peste trei zile, îi spuea, cu două săptămâni înainte de data prevăzută.

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine, nu-i aşa Daniel? spuse ea atunci pe un ton trist.

- Te-am anunţat, iubito, peste trei zile vei fi soţia mea. Eşti a mea pentru totdeauna.

- Cum de eşti oare atât de sigur, Daniel? înălţă capul, cu un gest de revoltă şi-l sfida cu privirea. Ştia că el câştigase; nu mai avea puterea de a lupta, visa de prea mult timp la o odihnă pe care credea că o merita. Şi totuşi... odinioară, Daniel îi provocase o rană care nu se vindecase încă. Putea avea oare încredere în el? Era rândul ei să-l facă să sufere.

- Crezi într-devăr că-ţi iau ameninţările în serios? reluă ea cu înverşunare.

- Sunt sigur de asta, draga mea, mă cunoşti suficient pentru a şti că nu rostesc niciodată ameninţări fără rost.

- Greşeşti, Daniel, murmură ea schiţând un zâmbet, n-ai nici un mijloc de presiune asupra mea.

- Priveşte în jurul tău, Maurie. Toţi aceşti oameni ţi-au devenit prieteni, nu-i aşa? Par atât de fericiţi, de încrezători în viitorul lor. Ce păcat dacă pe neaşteptate acest viitor ar fi ameninţat de nu ştiu ce schimbare!

- Oare ce vrei să spui, explică-te? întrebă ea pe nerăsuflate.

- Am devenit proprietarul acestui cabaret. Aş putea să-l închid definitiv, dacă aş vrea.

- Nu vei putea...

- Se pare că ţii mult la prietenul tău Jack şi la toţi cei care lucrează cu tine. Şi ei sunt ataşaţi de tine, i-am auzit în aceste ultime săptămâni ridicând-o în slăvi pe mica Maurie... refuză să mă iei de bărbat şi te asigur că imediat, mâine, închid cabaretul. îi dau afară, fără excepţie şi fără referinţe. Nu cred că-şi pot găsi uşor de lucru!

- Dar, Daniel, ei nu ţi-au făcut nimic!

închise ochii; o paloare mortală îi cuprinse faţa. El se gândise la tot. Ştia să-şi fixeze ţinta şi să depăşească toate obstacolele pentru a o atinge. într-adevăr, ştiuse să unelteasc perfect.

Deschise cu greu ochii şi-l zări pe Grady şi privirea drăgăstoasă pe care o aţintise asupra soţiei sale. Văzu mâna descărnată şi tremurătoare mângâind la rândul său braţul soţului. Maureen înţelese atunci că trebuia să joace jocul lui Daniel, oricât de demn de dispreţ ar fi el.

- Ce trebuie să fac, Daniel? îl întrebă cu o voce

calmă, resemnată.

- Vom anunţa imediat logodna noastră, Maurie. Ea schiţă un gest de protest, dar el continuă fără milă. Vom face ce am hotărât... va fi astfel o dublă sărbătorire.

Ea strânse buzele şi înclină uşor capul. îi făcea silă. Nici o privire, nici un cuvânt nu va putea exprima vreodată tot dispreţul ce-l simţea pentru el.

Se lăsă condusă în mijlocul încăperii, în timp ce toţi formară un cerc în jurul lor. înainte de a lua cuvântul. Daniel privi cu atenţie pe fiecare dintre cei ce se aflau acolo. Ochii cenuşii deschis se opriră pe chipul plăcut, acoperit cu pistrui al noului administrator, Jack Cummings. Cei doi bărbaţi se înţeleseră, fără să schimbe o vorbă. Şi mai târziu, în zarva bucuroasă care urmă anunţului de logodnă, Daniel îi strânse mâna cu o anumită cordialitate. Jack murmură în grabă câteva cuvinte de felicitare înainte de-a se îndepărta rapid, cu inima grea. Pierduse o dată pentru totdeauna speranţa de a cuceri inima Maureenei.

Cu un zâmbet de circumstanţă fluturându-i pe buze, aceasta se lăsă sărutată şi felicitată în timpce ar fi vrut să-şi urle neliniştea şi să denunţe înşelătoria. îşi trecu mâna tremurătoare peste fruntea jilavă şi-l privi pe Daniel care vorbea cu Harry şi Gaye, de cealaltă parte a încăperii.

Se sprijinise cu nonşalanţă de perete şi îşi aplecase

capul spre Harry care sosise cu câteva minute mai devreme şi-şi trecuse braţul voinic în jurul taliei lui Gaye.

Părea fermecat de ceea ce-i spunea Daniel. Cât despre Gaye, încântată, izbucnise în acel râs din toată inima, pe care Maureen îl considera atât de contagios. Tânăra femeie se simţi dată la o parte, exclusă din acel tablou atât de intim pe care-l formau toţi trei.

Il văzu pe Daniel ducând o ţigară la gură; simţi exact în acea clipă un lucru straniu, căruia îi cunoştea prea bine simptomele. Era ca şi când el întinsese mâna pentru a o mângâia; avea pe buze gustul lui, parfumul fumului pe care el îl înghiţea.

Simţi atunci privirea lui Daniel aţintită asupra ei şi întoarse cu rapiditate capul pentru a schimba cu doamna Grady câteva banalităţi. Respira cu greutate şi spera că nimeni nu va remarca starea de extremă nervozitate în care o aruncase dorinţa intensă pe care o citise în ochii lui.

Tresări când două braţe puternice o cuprinseră de talie şi când o respiraţie fierbinte îi gâdilă plăcut urechea.

- Vino, Maurie, te conduc acasă, murmură el cu o voce răguşită.

îngăimând câteva scuze pentru plecarea lor rapidă, se strecură prin încăpere şi-şi luară rămas bun de la fiecare dintre prietenii lor. Merseră un timp în tăcere,

ameţiţi încă de zgomot şi şampanie.

- Nu-ţi da osteneala să mă conduci, Daniel, am venit cu maşina. Este târziu, cu siguranţă eşti obosit.

- Ce fermecător! Blânda logodnică se îngrijorează pentru sănătatea mea!

- Oh, Daniel, încetează să mai râzi de mine! exclamă Maureen cu o voce ascuţită şi stridentă, care nu era a ei.

Daniel o făcu să se aşeze în maşina sa şi se strecură lângă ea.

- Dă-mi cheile tale.

- Cheile mele? Dar pentru ce?

- îi voi cere lui Blake să-ţi aducă maşina mâine dineaţă.

- Sunt fericită că Blake mai este cu tine.

Blake era şoferul, secretarul, pe scurt omul bun la toate ale lui Daniel. Odinioară venea deseori s-o ia de la părinţii săi, când Daniel era reţinut de vreo reuniune. Treptat, ea se ataşase de el şi îşi amintea cum, în felul lui, o atenţionase asupra lui Daniel.

- Cheile, Maurie! Vocea autoritară o scoase din visurile sale. îşi vârî mâna în poşetă şi i le întinse fără o vorbă.

- Mor de foame, declară el pornind maşina. Ne vom opri în drum să ronţăim ceva.

Maureen aprobă, deşi numai gândul la mâncare îi făcea greaţă. Privi pe fereastră şi observă că se

îndreptau spre „Vulpea albastră“. Nu cinase niciodată acolo, dar îi cunoştea renumele. Era dintre cele mai bune restaurante europene din oraş; un loc ultrasofisticat, ca toate cele pe care le frecventa Daniel.

El lăsă maşina în faţa restaurantului, încredinţând grija parcării unui băiat în livrea. Daniel îi oferi braţul pentru a o ajuta să iasă din Jaguar şi-i deschise uşa grea cu două canaturi. Un bărbat înaintă imediat în întâmpinarea lor - proprietarul restaurantului, îi explică rapid Daniel. Nu făcuseră rezervări şi Daniel se scuză faţă de el. Dar avea întotdeauna o masă rezervată pentru domnul Lord, îi asigurase el cu amabilitate. Şi, în timp ce se aşezau, Daniel o prezentă ca pe logodnica sa, înainte de a-i cere veşti despre familia lui pe care se părea că o cunoştea bine.

Maureen privi în jur şi admiră decorul luxos şi rafinat al micului salon în care fuseseră conduşi. Admirabile oglinzi de
Veneţia captau reflexele schimbătoare ale diamantelor ce împodobeau gâtul vecinelor sale. Argintăria strălucea pe faţa de masă grea, albă, înveselită de culorile vii ale motivelor chinezeşti ce ornau farfuriile din porţelan de Limoge.

Şeful de sală veni să le ia comanda şi-i lăsă în cele din urmă singuri. O tăcere apăsătoare se lăsă între ei, întreruptă de sosirea celui care răspundea de vinuri, care le aduse în semn de bun venit două pahare cu un

amestec de vin alb şi lichior de coacăze. Era delicios! Maureen îşi termină repede paharul şi mai ceru unul.

- Atenţie micuţă Maureen, care n-are obiceiul să bea! îi spuse el pe un ton ironic.

- Nu mai sunt un copil, Daniel, aş vrea să încetezi să mă mai tratezi ca pe o păpuşă!

- Crede-mă, nu doresc deloc să te tratez ca pe o păpuşă,dimpotrivă. Ochii i se aţintiră asupra pieptului pe care decolteul adânc al rochiei îl dezvăluia. Cât era de frumoasă, una dintre acele frumuseţi ascultătoare şi îndrăzneţe care le plăcea s-o picteze maeştrilor olandezi, sub lumina blândă a lumânărilor.

Maureen se simţi ameţită de vinul de Burgundia care însoţea celebrul cocoş cu vin. Vorbiră nestânjeniţi despre cabaret şi despre schimbările pe care Daniel intenţiona să le aducă. Vrând să aprobe dragostea ei pentru ciocolată, el comandă pentru desert o îngheţată cu fructe şi cacao, pe care ea o găsi delicioasă.

încăperea dansa uşor în jurul său, capul i se învârtea şi luminile jucau în faţa ochilor ei uimiţi. Daniel zâmbi; era aşa de drăguţă; vorbea fără oprire, cu obrajii în flăcări şi privirea confuză. Plăti, lăsând un bacşiş generos şi o luă cu fermitate de braţ pentru a o ajuta să se ridice şi să iasă din restaurant.

Ghemuită în fotoliul confortabil din piele, Maureen se lupta cu somnul. Ce seară minunată! Un zâmbet duios îi flutura pe buze în timp ce privea distrată pe

fereastră. Daniel o trase spre el şi ea îşi înfundă capul la umărul lui. închise ochii şi adormi imediat, legănată de torsul moale al maşinii.

Daniel privi cu tandreţe la frumoasa adormită. Conducea ca un nebun, cu inima palpitând, fără să-şi poată totuşi desprinde privirea de la acest chip pe care voia să-l sărute cu nesaţ. Atingerea acelei mâini mici şi calde pe coapsă îl ardea ca un fier roşu.

- Te vreau, murmură el cu sălbăticie.

Şi ca pentru a-i stimula dorinţa, ea se frecă de el în somn, stânjenindu-l în realitatea sa cea mai intimă.

- Lasă-mă să fac din tine o femeie, draga mea, murmură el, îmbătat de parfumul părului său, plete superbe ce coborau în cascadă pe umeri... Femeia mea!

Dar Maureen dormea încă, inocentă şi pură, inconştientă de incendiul pe care-l aprinsese în el. Gemu uşor în somn atât de profund încât abia se mişcă atunci când mâna lui Daniel rătăci pe piciorul său, mângâind blând pielea moale şi mătăsoasă. Şi Jaguarul se afundă în noaptea întunecată, înghiţind distanţa care-i separa de casa Maureenei.

Capitolul 5

Maureen deschise încet ochii încă grei de somn şi observă cu stupoare că-şi odihnea capul pe umărul lui Daniel. Respinse cu un gest brusc mâna care-i mângâia părul şi se refugie cu un aer îmbufnat, cât mai aproape de portieră, cu mintea încă înceţoşată de aburii alcoolului.

Realiză totuşi că Jaguarul o luase acum pe drumul care ducea acasă la ea. Ajunseseră! Daniel opri morotul şi amândoi se îndreptară în pas lent spre căsuţa luminată de lună. Noaptea era magnifică. Stelele străluceau pe un cer de vară perfect curat. Nici un zgomot. Daniel luă cheile din mâinile tremurătoare ale Maureenei şi deschise uşa.

Razele lunii scăldau salonul într-o lumină blândă. Rămaseră un moment nemişcaţi în întuneric, apoi Maureen se îndreptă spre bucătărie, poticnindu-se uşor.

- Ia loc, Daniel, am să fac o cafea.

Oare de ce-i propusese să intre pentru un ultim pahar? Ce nebunie. îi văzuse privirea rătăsind în jurul său şi aţintindu-se asupra fiecărei mobile din salon.

Oare ce putea gândi despre lumea sa umilă? Probabil, acelaşi lucru pe care-l gândea şi despre maşina sa, un Volkswagen vechi, pe care şi-l cumpărase cu doi ani mai înainte. Bineînţeles că nu mergea prea repede, dar ei îi plăcea aşa cum era. Era ridicol, îşi spuse zâmbind, să o compare cu Jaguarul lui Daniel,

acea fiară gata să se arunce asupra asfaltului.

- La ce te gândeşti? Cărui fapt îi datorez acel zâmbet de pe gura ta frumoasă?

Maureen roşi de ruşine şi-i explică pe oun ton sacadat, cursul gândurilor ei.

- Este adevărat! Daniel izbucni într-un râs energic şi sonor. Maşina asta este imaginea mea, un animal de pradă care-şi aşteaptă cu nerăbdare viitoarea victimă!... Oh, Maureen, este o glumă, adăugă el, amuzat de aerul înfuriat al tinerei care-l privea cu obrajii în flăcări.

O lăsă să se agite în minuscula bucătărie, cu un tapet amuzant presărat cu cireşe şi se aşeză în micul fotoliu din încăpere, un balansoar vechi, pe care Maureen îl găsise la piaţa de vechituri.

îi plăcea atmosfera calmă şi călduroasă ce se degaja din această cameră de zi. Cu mijloace puţine şi mult gust, făcuse o oază de linişte şi rafinament.

Crease totul în tonuri de albastru: pereţii albastru deschis, nişte perdele de un albastru mai intens şi nişte perne de un albastru-mov pe care le aranjase pe canapeaua care, vai, cunoscuse zile mai bune. O masă drăguţă din cireş îi atrase atenţia; o zărise odinioară la părinţii Maureenei. Şi pretutindeni flori, flori de câmp, simple şi vesele, care dădeau încăperii o notă mai rustică.

Pe pereţi, numeroase tablouri, câteva desene făcute în creion cu mină roşie şi acuarele; aşezate pe o

comodă, două sau trei fotografii de familie. Recunoscu, aşezată alături de tatăl său, o mică Maureen de doisprezece sau treisprezece ani, cu nişte cozi lungi, brunete. încântătoarea tânără de astăzi se ghicea deja în adolescenta prea slabă. Perfecţiunea trăsăturilor nu era decât schiţată... şi totuşi, era aceeaşi Maureen.

Revăzu atunci apartamentul său, atât de luxos, dar fără suflet, pe care-l încredinţase mâinilor unui decorator. N-avea farmecul acestei delicate căsuţe. Da, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că va trebui să cumpere o casă mare cu grădină, unde Kathy va putea alerga şi juca fără nici un pericol...

- Cafeaua va fi gata în cinci minute, Daniel. Vocea Maureenei îl scoase din visare.

- Este perfect, am nevoie de o ceaşcă bună de cafea înainte de-a porni iar la drum.

Maureen, cu o tavă în mână înaintă spre el, dar picioarele îi tremurau. Brusc, îşi pierdu echilibrul şi Daniel o prinse când era gata să se prăbuşească pe covor.

- Scumpo, te-aş sfătui să faci un duş bun, rece, în timp ce eu mă voi uita la televizor. Crede-mă, te vei simţi mult mai bine după aceea.

- Cu tine în camera învecinată? îngăimă Maureen.

- în trei zile vei fi soţia mea. Când îţi vei face toaleta? în timpul orelor mele de lucru? Este ridicol, Maureen!

- Nu suntem căsătoriţi încă şi este posibil ca această căsătorie să nu aibă loc niciodată.

- îţi amintesc faptul că de câteva ore logodna noastră este oficială. Sau poate că ai uitat deja?

- Nu... Bine, voi face un duş.

- Lasă-mă să te ajut, murmură el îmbrăţişând-o. Cu mâini pricepute, îi descheie partea de sus a rochiei, sărutând-o la baza cefei.

- Du-te repede, înainte să-mi schimb părerea şi să mă închid cu tine sub duş!

Maureen bătu în retragere cu prudenţă, urmărită de râsul ironic al lui Daniel.

Rămas singur, el întoarse distrat butonul televizorului. Privea cu un aer absent imaginile plicticoase ale unui foileton de doi bani, când o altă fotografie îi atrase atenţia. Era Kathy pe la doi ani. Ce fetiţă dulce, se gândi înduioşat; portretul Maureenei, aceiaşi ochi, acelaşi păr. Şi se gândi la copiii pe care îi vor putea avea împreună.

Maurie iubea copii. Atitudinea sa atât de maternă faţă de sora mai mică era dovada clară. El suferise fiind fiu unic şi-şi dorea o familie mare în jurul său. Maureen, de asemenea, trăise singură cu părinţii ei, până la naşterea Kathyei. Oare încercase şi ea aceeaşi penibilă senzaţie de singurătate? Dar părinţii săi o înconjuraseră cu dragoste, în timp ce el crescuse, puţin iubit, între un

bărbat şi o femeie care se urau cu fiecare zi tot mai mult.

Copil, trăise zilnic supliciul a două fiinţe care nu se mai iubeau şi se sfâşiau cu sălbăticie. Cu toate acestea, se pregătea să-şi facă viaţa sa cu Maureen, deoarece ştia că asta era singura soluţie. Chipul şi corpul ei îl obsedau din acea seară fatidică în care o lăsase să plece şi se prăbuşise beat de alcool şi oboseală. Şi acum, nu-şi mai putea asuma riscul s-o piardă din nou de data aceasta pentru totdeauna. Căsătoria cu Jack ar fi îndepărtat-o de el.

Acest sentiment curios care-l împingea cu atâta violenţă spre ea, se numea oare dragoste? Nu, o fiinţă ca el nu iubea, nu fusese niciodată învăţat să iubească. Era mai degrabă instinctul vital şi primitiv al unui bărbat care vrea să posede o femeie.

„Nu-mi aparţine decât mie“, îşi spuse cu îndârjire. în seara aceea, când o ascultase cântând în cabaret, fusese pe punctul să facă scandal. Mort de gelozie, l-ar fi lovit, fără să ezite, pe bărbatul a cărei privire se oprea cu dorinţă pe pieptul delicat al Maureenei. Voia să fie singurul care să mângâie această tânără frumuseţe. Şi dorinţa, ascunsă în umbră, se ivi din nou în el, cuceritoare şi violentă.

Nu îndrăznise s-o prindă în braţe îndată după intrarea în casă. Ea părea atunci atât de timidă, atât de

puţin sigură de ea însăşi. Apoi înţelese, din tonul vocii sale, că într-adevăr nu lua în serios logodna lor. Acum era hotărât să-i dovedească realitatea acestei căsătorii prin unirea trupurilor lor.

închisă în baie, Maureen ezita totuşi să facă un duş, când Daniel era la pândă, în încăperea de alături. Dar îi era atât de cald, corpul îi era jilav şi rochia i se lipise de piele. Se dezbrăcă rapid şi oftă de plăcere când jetul de apă călduţă îi curse pe corpul obosit. Dar în loc să prelungească acele momente de încântătoare intimitate, ieşi rapid şi împături în jurul său ca pe un sari, un prosop de baie galben pai. Apoi îşi perie în faţa oglinzii părul lung şi puţin umed.

Scăldându-şi fruntea şi obrajii îmbujoraţi, cu apă rece, se gândi la evenimentele serii. Oare avea o şansă de a-şi dobândi fericirea - şi pe cea a lui Daniel - legându-şi viaţa de a sa? Era gata să prindă această şansă. Dar putea oare şterge din memorie toţi aceşti ani de suferinţă?

Oftă şi deschise uşa ce ducea la camera sa. Era cufundată în întuneric. Ea lăsase totuşi lumina aprinsă... O umbră se desprinse în întuneric şi-i veni în întâmpinare.

- Daniel, îngăimă ea nervoasă, ce cauţi în camera mea?

- Vino aici, lângă mine. Numai dacă nu preferi să vin eu spre tine?

Maureen se apropie ca un automat, ţinându-şi prosopul. O mână îi mângâie atunci uşor pielea moale şi mătăsoasă a braţului.

- Mică zână, oare nu înţelegi de ce am venit la tine?

- Bănuiesc ce intenţii ai, Daniel! Dar refuz să te ascult. Lasă-mă şi întoarce-te imediat acasă.

Privirea pe care i-o aruncă era încărcată de dispreţ. Ştia că nu putea face nimic împotriva unui bărbat ca Daniel, dar mânia care urca în ea îi dădea forţă pentru a se lupta.

- Scumpete, ar fi atât de plăcut să rămân cu tine în seara asta, în loc să fac din nou drumul acela lung până la San Francisco, îi şopti el la ureche.

- Monstrule, m-ai minţit! Eşti odios şi te urăsc. De la început ai pus totul la cale şi de asta ai ţinut atât de mult să mă conduci acasă!

- N-ai dreptate, Maureen, crede-mă. Şi apoi, ce importanţă are? în trei zile vom fi soţ şi soţie.

- Nu vreau şi asta este suficient. Nu voi vrea niciodată, ameninţările tale nu vor schimba nimic!

- Este o remarcă stupidă, Maureen. Sunt sigur că îţi vei schimba foarte repede părerea. Şi vei fi nerăbdătoare să te căsătoreşti cu mine, adăugă el pe un ton plin de ironie.

Maureen încerca să scape, dar o prinse de încheietura mâinii. încercă în zadar să se desprindă din îmbrăţişarea lui şi-i dădea mici lovituri repetate în

speranţa nebunească de a-l face să-i dea drumul. Când o lipi de el, o imobiliză total. Tremura toată de revoltă şi spaimă şi-l imploră pentru ultima dată.

- Daniel, te rog, lasă-mă.

- Nu Maurie, este prea târziu. Vom face dragoste şi mica fetiţă ipocrită se va vedea obligată să mă ia de bărbat. Am discutat destul! Ti-am spus că vei fi a mea, de voie sau cu forţa. Este timpul să înţelegi că îmi ţin întotdeauna cuvântul.

- Nu, nu-ţi voi permite, urlă Maureen, tremurând de mânie, cu ochii scânteietori.

- Sunt mai tare decât tine, Maureen. Lasă-te în voia mea... Nu vreau să-ţi fac rău, reluă el mai blând.

în ciuda spaimei şi mâniei sale, cuvintele înflăcărate o impresionaseră profund şi deja bătăile inimii i se accelerară. Apoi un fulger o străbătu dintr-o dată, trăsnetul neaşteptat al dorinţei pentru singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. O clipă hotărârea i se clătină, dar imaginea Kathyei, dulce şi pură apăru în mintea ei amorţită. Nu, nu se putea abandona în braţele acestui bărbat şi să compromită viitorul ei şi al Kathyei.

- De ce te înverşunezi împotriva mea, Daniel? Mâinile tale nu vor putea decât să mă lovească şi să mă rănească atâta timp cât sunt conduse de o violenţă oarbă şi nu de o dragoste reciprocă!

Dar Daniel n-o mai asculta, robit în întregime de

dorinţa sa. Aplecând capul spre ea, îi strivi gura cu atâta violenţă, încât picături minuscule de sânge îi apărură pe buze.

în timpul luptei nemiloase pe care o duseră unul împotriva celuilalt, prosopul se desprinse şi căzuse la picioarele Maureenei. îi simţi pieptul tare şi musculos frecându-se de sânii săi goi, catarama de la curea îi rănea şi zgâria pielea netedă şi catifelată de pe abdomen.

Apoi Daniel, o ridică de parcă era o păpuşă şi o aşeză pe pat. Maureen nu mai mişca, prea slabă pentru a respinge acel corp mândru şi viril ce se prăbuşi asupra ei.

- Opreşte-te, Daniel, îl imploră ea pentru ultima oară. Nu mai ştii ce faci. Vei regreta întotdeauna acest moment de nebunie!

Dar el rămase surd la apelurile sale disperate. Curând, ea încetă să se mai zbată. O licărire de triumf se aprinse în privirea bărbatului. Se abandonase în sfârşit dorinţei sale! Nu-şi putea lua ochii de la şoldurile rotunjite, de la curbura perfectă a sânilor şi de la picioarele lungi şi fine ce i se ofereau în lumina lunii.

- Cât eşti de frumoasă şi de seducătoare! Te doresc, murmura el la nesfârşit.

Se dezbrăcă în mare grabă şi, Maureen, cu ochii mari deschişi, admiră fără voia sa corpul superb care se întinse lângă ea.

Mâinile pricepute îi atinseră uşor pieptul, desenând cercuri uşoare în jurul sânilor, scoţându-le în relief vârfurile roz. Gemu şi el o simţi tremurând în braţele sale. Vru atunci, prin mângâieri mai intime, să potolească furtuna pe care o simţea mocnind în ea, dar suspinele pe care ea şi le reţinuse atâta timp izbucniră în cele din urmă.

Lacrimile, eliberate, îi curgeau pe obraji, pe gât, pe mâini. De ce oare degetele acestui bărbat îi impuneau un chin căruia nu-i mai putea rezista? Oh, Dumnezeule, dă-mi puterea să-l resping, se rugă ea cu un strigăt de agonie.

Parcă emoţionat de această rugăminte, Daniel îi dădu drumul şi-i privi atent chipul scăldat în lacrimi.

- Iartă-mă Maureen, dar eram subjugat de un farmec magic, murmură el tulburat.

Sări din pat şi, adunându-şi în grabă hainele împrăştiate, se retrase în baie.

Maureen închise ochii, epuizată şi învinsă. Nici cea mai slabă înţepătură de ură nu-i era permisă. Mintea îi era goală de orice gând şi de orice sentiment.

îi deschise pentru a-l vedea pe Daniel care-i întindea o ceaşcă de cafea. Ea îşi duse ceaşca la buzele rănite şi înghiţi cu recunoştinţă lichidul fierbinte. El se aplecă spre ea şi se aşeză alături pe pat. îl privi cu un aer buimac şi atât de trist încât îi frânse inima.

- Maurie, întrebă el cu o voce blândă, de ce nu mi-ai

spus nimic?

- Pentru că nu m-ai fi crezut, Daniel. Pentru că lucram într-un cabaret, ţi-ai închipuit că mă lăsam sedusă de toţi bărbaţii care se apropiau de mine. Dar asta nu mai are importanţă acum, oftă ea cu resemnare.

- Nu este adevărat, Maureen. Cum aş fi putut oare bănui că teama era cea care...

- Probabil te gândeai că te refuzam din joacă sau din perversitate? Nu mai era ea cea care vorbea, cu un mic demon viclean şi perfid care îi sufla răspunsurile la care nu s-ar fi gândit. Daniel interpretase greşit motivele temerii sale. Făcea mai bine să-l lase să creadă că era virgină.

- De ce oare n-ai mers până la capăt? Câtă delicateţe... Cu toate acestea, acum nu mai sunt decât una dintre amantele tale... în afară de acest mic amănunt.

- Nu... niciodată! Tu eşti cea care îmi eşti destinată să-mi fie soţie.

- De ce, Daniel? De ce săiei prin forţă ceea ce ţi-aş fi dat din dragoste? N-o voi putea uita niciodată. Mă voi căsători cu tine, Daniel, dar numai cu o condiţie: dacă mai încerci o singură odată ceea ce tocmai ai făcut, te voi părăsi imediat.

- De ce mai vrei o căsătorie, care nu va fi o căsătorie. Eu sunt un bărbat normal şi nu voi putea

accepta niciodată să trăiesc în asemenea condiţii! Daniel vorbea cu buzele strânse, cu un nod în gât din cauza emoţiei.

- Nu-mi laşi de ales, o ştii bine. Ai fost destul de arogant pentru a-mi enunţa acest şantaj josnic. Nu te voi lăsa niciodată să le faci rău celor care au fost atât de buni cu mine, singura familie care mi-a mai rămas. Şi este un motiv suficient.

- Maurie, ce aştepţi oare de la mine? Aproape plângea, ţinându-şi capul cufundat în mâini.

- Nimic, Daniel, nu mai aştept nimic de la tine... decât să-mi redai libertatea şi să ieşi din viaţa mea pentru totdeauna.

- Ştii bine că-mi ceri imposibilul, mai ales după ceea ce tocmai s-a petrecut între noi.

O privi cu insistenţă, tulburând forma întinsă între cearşafuri.

- Eşti a mea pentru totdeauna, îi spuse în şoaptă.

Maureen voia să-l pălmuiască pentru îndrăzneală şi să-l facă
să regrete comportarea de soldăţoi. Dar acest bărbat disperat, gata să plângă, o înduioşă, mişcând-o până în adâncul fiinţei sale. Simţi o infinită milă în faţa acestei deznădejdi a cărei profunzime n-ar fi bănuit-o.

Trebuia să recunoască faptul că încă îl iubea, cu o dragoste pe care nimic n-o va putea distruge.. însă Daniel nu încerca pentru ea decât o pasiune fără

afecţiune, o dorinţă fizică ce o tulbura, dar nu-i era suficientă pentru a o mulţumi pe deplin. Ce se va întâmpla cu ea, când Daniel îşi va domoli pasiunea? Da, singura soluţie era această căsătorie la care consimţise, dar în condiţiile pe care ea le va impune.

- Nu, Daniel, nu îţi aparţin. Nu sunt una dintre acele prostituate pe care le cumperi la preţul pe care îţi place să-l fixezi.

- Dar ţi-am cerut să devii soţia mea, Maureen şi nu amanta mea! Nu uita. Şi puţin îmi pasă de pretinsele tale ameninţări! Sunt nebun după tine, din momentul în care te-am văzut apărând în biroul meu. Dacă în această seară m-am comporttat ca o brută, a fost din cauza unei frustrări care devenea de nesuportat. Dar nu regret, gemu Daniel atrăgând-o în braţele sale.

- Scumpo, uită tot ce s-a întâmplat adineauri, uită-ţi teama. Voi fi blând cu tine, lasă-mă să te iubesc, Maureen...

- Nu mă atinge, urlă ea, zbătându-se din toate puterile. Te urăsc. Nu eşti decât un monstru de egoism îndreptat numai spre plăcerea ta.

Aşadar, durerea pe care o afecta şi pe care ea o crezuse, nu era decât teatru, ceva regizat pentru a o înduioşa! Fusese destul de proastă să creadă că era capabil să simtă afecţiune şi compătimire. Cât îl dispreţuia că se jucase atât de abil cu sensibilitatea ei.

Izbucni în hohote pe plâns atât de puternice, încât

simţea că i se rupe pieptul. îşi înfundă faţa sub pernă. Ar fi vrut să fie moartă.

- Bine, Maureen. în trei zile vom fi soţ şi soţie. Nu fac nici o promisiune pentru viitor, dar voi avea răbdarea să aştept să ieşi până la urmă din adolescenţă. Găsesc ridicole temerile pe care le nutreşti faţă de mine, dar le voi respecta... cât timp va trebui. Cu toate acestea, să nu uiţi niciodată că sunt hotărât să te posed în toate sensurile cuvântului!

Şi trânti uşa în urma lui!

Capitolul 6

Când Maureen se trezi a doua zi dimineaţă, camera sa era inundată de soare. Ieşi întinzându-se din căldura patului moale. Nu dorea câtuşi de puţin să se scoale şi să înfrunte din nou realităţile dure ale vieţii. Privi totuşi deşteptătorul şi sări în picioare. Era foarte târziu şi Nonna aştepta probabil să se ducă s-o ia pe Kathy.

Se grăbi în baie, făcu un duş rapid, apoi se întoarse în camera sa şi deschise larg dulapul. Pentru ce ţinută să se hotărască oare? Daniel ar putea sosi dintr-un moment în altul. Ca pentru a-l sfida, alese cei mai vechi blugi şi un tricou simplu alb, pe care-l îmbrăcă în grabă.

îşi perie în faţa oglinzii părul lung, ce se încurcase în timpul somnului, şi-l ridică pe ceafă cu ajutorul a două agrafe din baga, dar împinse cu un aer hotărât trusa de machiaj. Mai bine îl va înfrunta pe Daniel fără nici un artificiu. Poate îşi va schimba părerea văzând-o atât de diferită de fiinţa sofisticată care cânta în fiecare seară la cabaret!

După ce sună la uşa Nonnei, Maureen intră în casă fără să aştepte răspuns, sigură de primirea călduroasă ce i se va face. Nonna îi ceruse de mai multe ori să intre fără să bată, dar tânăra fată îi explicase râzând că nu voia să-şi asume riscul s-o surprindă cu vreun dansator de revistă! Bătrâna sa prietenă nu-i înţelesese imediat gluma şi se indignase, ameninţând-o cu gesturi şi strigăte în limba maternă. Apoi se alătură veseliei

Maureenei şi pieptul său mare se scutură de râs.

- Nonna îmi pare rău că am întârziat atât de mult. Tocmai m-am trezit, îi spuse ea întâlnind-o în bucătărie. Unde este Kathy?

- Fetiţa se joacă în grădină, replică Nonna, cu buzele strânse, chipul întunecat şi-i întoarse cu bruscheţe spatele tinerei fete.

Maureen urmări cu ochii silueta voinică ce se agita prin bucătărie. Nu înţelegea atitudinea ostilă pe care o adopta în acea dimineaţă Nonna.

- Nonna, ce s-a întâmplat? o întrebă în cele din urmă.

- Tu o întrebi pe Nonna ce s-a întâmplat?

- Vrei să-mi răspunzi la întrebare, sau preferi să mă joc de-a ghicitul? insistă ea, exasperată.

- Am văzut acel bărbat întorcându-se cu tine aseară, murmură ea cu o voce tremurând'. Apoi se întoarse spre Maureen. Credeam că erai o fată cinstită, dar Nonna ştie că el a plecat mult prea târziu noaptea.

Apoi izbucni în lacrimi şi îşi ascunse faţa în spatele şorţului alb, corpul scuturându-i-se de suspine.

- Nonna, te implor, nu plânge, exclamă Maureen, trecându-şi un braţ în jurul gâtului bătrânei doamne. Nu este ce crezi tu. Acest bărbat se numeşte Daniel Lord. îl cunosc de foarte mult timp, de când părinţii mei trăiau încă. Vrea... vrea să devin soţia lui, Nonna.

- Ştie de Kathy?

- Da, i-am spus totul, repetă prompt Maureen.

- Tatăl tău l-a ales pentru tine, nu?

Maureen nu avu inima să-i arate că se înşela. La ce bun s-o nelinişteascâ pe draga de Nonna spunându-i adevărul? Să-şi păstreze iluziile şi să se bucure de această căsătorie fără reticenţă.

-Da Nonna, este logodnicul meu, „novio“ al meu. Ne vom căsători sâmbăta viitoare, îi explică ea cu blândeţe.

- Oh, Maurie, sunt atât de fericită pentru tine, atât de uşurată să ştiu că un bărbat va veghea asupra lui Maureen şi a micii mele Kathy! Nu sunt decât o bătrână nebună că m-am îndoit de tine, mă ierţi?

- N-ai de ce să-mi ceri iertare, Nonna, înţeleg.

- Dar nu te va duce, pe tine şi pe micuţă departe de mine? Nonna o privea cu nelinişte şi mâinile îi tremurau de emoţie.

Şi Daniel nici nu ştia de existenţa Nonnei. Fără să ştie ce să răspundă, Maureen îşi muşcă buzele, furioasă de neglijenţa sa. Se hotărî să spună o minciună respectuoasă bătrânei sale prietene; va avea destul timp să-i vorbească apoi lui Daniel şi să-i explice situaţia.

- Bineînţeles că nu, Nonna! I-am vorbit lui Daniel despre tine şi vom... vom fi fericiţi să vii să locuieşti cu noi.

Imediat, un zâmbet radios lumină chipul întunecat al Nonnei. O strânse pe Maureen la piept, plină de

recunoştinţă.

- Acest Daniel Lord este un bărbat cu suflet, nu-i aşa? Da, cu siguranţă, un om cumsecade dacă o vrea pe fetiţă şi de asemenea pe Nonna ei!

- Desigur, Nonna, vă vrea pe amândouă. Pentru început vom locui la San Francisco, într-un apartament. Oare vrei să vii cu noi?

- Nonna va merge şi la capătul pământului, se va culca şi pe paie atâta timp cât i se permite să rămână cu fetele ei, răspunse bucuroasă ştergându-şi cu şorţul ultimele lacrimi ce-i curgeau din ochi.

- Voi pregăti cafeaua şi nişte „pasteles“ pentru a lua masa de dimineaţă, da, frumoaso?

„Numai Nonna mai ştie să mă alinte ca pe o fetiţă“, se gândi Maureen înduioşată. Ea era bunica pe care n-o cunoscuse niciodată şi refuza s-o părăsească. Mai mult ca niciodată, avea nevoie de afecţiunea ei nemărginită, deoarece viitorul o speria şi se temea să înfrunte singură viaţa de femeie căsătorită. Da, o iubea pe Nonna din toată inima. Şi dacă Daniel refuza să vină să locuiască împreună cu ei? „Să se ducă la naiba“, îşi spuse, afectând un curaj pe care era departe de a-l simţi în prezenţa sa.

Mureen îşi bău cafeaua trăgând distrată cu urechea la nenumăratele întrebări pe care i le punea Nonna, agitată şi fericită. îi răspunse evaziv, privind-o pregătind excelentele „pasteles“, banane verzi, umplute cu carne

de porc şi măsline negre.

Nonna le mânca pe ale sale însoţite de un sos cu piper roşu. Cu o strâmbătură, tânăra fată îşi aminti de ziua în care vrusese să guste şi ea. Cu gâtul arzând şi obrajii roşii, înghiţise câţiva litri de apă, în râsetele Nonnei şi ale Kathyei, înainte de a calma îngrozitoarea senzaţie de arsură.

Da, de patru ani, cele mai minunate amintiri i le datora Nonnei şi era absolut necesar să-l pună imediat pe Daniel la curent cu situaţia.

O lăsă pe Nonna în bucătărie şi se întoarse acasă mergând încet, cu fruntea îngândurată. Ridică receptorul şi cu inima palpitând formă numărul lui Daniel. Degetele atingeau tastele din instinct, fără să fie conştientă cu adevărat.

îi răspunse o voce cunoscută, pe care o identifică imediat.

- Alo, Blake? Ştii cine este la aparat? întrebă ea cu o voce călduroasă.

- Domnişoară Maureen! Sunt atât de fericit să vă aud vocea, după atâţia ani! Ce mai faceţi domnişoară Maureen?

- Bine Blake... sunt bine!

- Pot să vă prezint, ca şi domnului Daniel, urările mele cele mai sincere de fericire? Maureen simţi un nod în gât ascultând din nou vocea lui Blake. Ea făcea ca să-i reapară în faţă trecutul, intact şi dureros.

- Mulţumesc Blake... Da... Daniel s-a întors? murmură ea dintr-o suflare.

- Da. L-am văzut acum câteva momente. Atunci mi-a anunţat vestea cea mare. Ştiam de mult timp că dumneavoastră eraţi femeia care-i trebuia. Vă potriviţi atât de bine amândoi! Şi micuţa va fi bucuria noastră, a tuturor... Vom forma o adevărată familie, aşa este? Nu închideţi, mă duc să-l caut.

- Alo, Maurie? Mi-a spus Blake că vrei să-mi vorbeşti...

Când recunoscu acea voce, cu un timbru energic şi grav, Maureen nu-şi găsi cuvintele şi rămase tăcută la capătul firului.

- Maureen? Mai eşti acolo? Nu uita că tu eşti cea care a sunat! adăugă Daniel pe un ton zeflemitor.

- Ştiu că eu am fost cea care a sunat, mulţumesc Daniel! Nu fi atât de sarcastic, eram pur şi simplu preocupată de...

- Ei bine?

- Ei bine...

- Maurie, sosesc imediat şi te strâng de frumosul tău gât, reluă el în culmea exasperării.

- Te vreau... vreau să spun, vreau să te văd, îngăimă ea roşie din cauza lipsei de claritate.

- Scumpo, repetă ceea ce tocmai ai spus. îmi place atât de mult sunetul vocii tale când murmură „te vreau“, răspunse Daniel cu voce gravă. N-aş putea

rezista niciodată unei invitaţii atât de tulburătoare!

- Cum aş putea să te mai vreau, după ceea ce s-a întâmplat aseară?

- Scuteşte-mă de observaţii jignitoare, Maurie! Mi-am cerut deja o mulţime de scuze. Ce-ţi trebuie mai mult? Sângele meu?...

- Să lăsăm asta Daniel, trebuie să-ţi vorbesc serios. Este foarte important.

- în ordine. Vin cât mai repede posibil. Ora douăsprezece şi jumătate îţi convine?

- Este perfect.

- Blake va pregăti un prânz pentru Kathy şi te duc la restaurant.

- Dar...

- Pregăteşte câteva hăinuţe pentru ea, Maurie, o ţin la mine în noaptea asta.

- Nu se poate, Daniel.

- Ba da, este absolut posibil. Trebuie să cunosc această copilă înainte de căsătorie, şi doresc s-o văd singură, fără tine, trebuie să înţelegi Maureen. Ea trebuie să se obişnuiască de asemenea cu mine şi cu ideea că ne vom căsători şi vom trăi împreună. Aşa este înţelept, Maurie.

„încă o dată trebuie să mă închin în faţa voinţei acestui tiran“, îşi spuse ea închizând telefonul. „Mă face uneori atât de nervoasă, că-mi vine să urlu!“ Şi totuşi, Daniel avea fără îndoială dreptate. Kathy trebuia să se

adapteze cu noul său anturaj.

Din dragoste pentru Kathy, trebuia să rămână calmă, tare şi demnă în faţa acestor evenimente, chiar dacă o depăşeau. Se îndreptă spre camera sa cu pas lent, hotărâtă să-şi găsească seninătatea în treburile zilnice.

în timp ce terminase să-şi facă patul, auzi maşina lui Daniel parcând în faţa casei. îşi schimbă blugii şi tricoul cu o rochie uşoară dintr-o ţesătură fină, imprimată, ale cărei tonuri de roz îi puneau în valoare părul bogat şi negru. O atingere uşoară de fard roz pe obrajii palizi şi de rimel pe gene, câteva picături din parfumul preferat şi era gata.

înaintă pentru a-l întâmpina pe Daniel, deschise uşa şi-i făcu loc să treacă.

- Eşti încântătoare Maurie, murmură el, cu blândeţe. Fără să vrea, privirea i se opri pe buzele tandre şi senzuale, pe rotunjimea fermă a sânilor care se profilau sub ţesătura uşoară a rochiei. Lupta cu îndârjire împotriva dorinţei puternice care-l cuprinsese brusc, de a o prinde în braţe şi de-a o strânge până la pierderea respiraţiei.

- Unde este Kathy? o întrebă cu o voce rece, lipsită de orice emoţie.

- Este la vecina mea. Daniel, ar fi posibil să mergem să prânzim în împrejurimi, apoi să te întorci s-o iei pe Kathy? N-am avut timp să-i pregătesc valiza şi aş vrea să facă o baie înainte de-a pleca şi...

- Uşurel, uşurel, scumpete. Tot ce vei dori. Dar cum va reacţiona părăsindu-te?

- Oh, foarte bine, răspunse ea, fără să se gândească. Va fi încântată, îmi vorbeşte tot timpul de tine.

Spre marea ei stupoare, Maureen descoperi dintr-o dată în faţa ei un alt Daniel. Chipul radiind de fericire îi zâmbea tandru, fără aroganţa obişnuită. Poate acest bărbat arogant nu era la urma urmei decât un om foarte sensibil, lipsit de dragoste? Ar putea oare răspunde la gesturile sale de dragoste în loc să-l provoace fără încetare? Poate atunci ar începe şi el...

Dar acest bărbat diabolic îi va ghici tulburarea şi i-o va exploata! îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.

- Vreau s-o avertizez pe Nonna de plecarea noastră şi s-o anunţ pe Kathy că-şi va petrece noaptea la tine. Mi-ar plăcea s-o cunoşti şi tu pe Nonna, dacă asta nu te plictiseşte, adăugă timid, fără să-l privească.

- Dar asta nu mă plictiseşte, scumpo.

Zâmbetul îi îngheţă când uşa se deschise şi când o mână de femeie cu un corp plinuţ i se avântă în braţe şi trăgându-i capul în braţele sale robuste, îi acoperi obrajii cu sărutări sonore. Maureen privea scena înduioşată, împărţită între râs şi lacrimi.

Daniel se lăsă cu amabilitate legănat de pieptul mare al Nonnei şi-i făcu tinerei cu ochiul, complice.

„Aşteaptă-ţi rândul, frumoaso“, spunea strălucirea diabolică ce lucea în ochii de culoare deschisă.

Tânăra întoarse imediat capul. Oare cum se putea

comporta ca şi când nimic nu se întâmplase între ei noaptea trecută? Cum avea îndrăzneala să flirteze în mod deschis cu ea? Era mult prea seducător pentru liniştea sufletului său. Ridică ochii şi privirile li se întâlniră. O clipă, toate barierele fură desfiinţate între acest bărbat şi această femeie. O înţelegere absolută, unică, domnea între ei.

- Mă duc s-o caut pe Kathy, spuse ea în cele din urmă, rupând vraja. Ieşi şi merse în pas grăbit până în grădină, în spatele casei, unde o descoperi pe micuţă acoperită de noroi, bălăcindu-se în mâl, într-o veritabilă baltă.

- Oh, nu, de ce trebuia să se întâmple asta tocmai astăzi? izbucni ea disperată. Kathy o zări pe Maureen şi-i adresă cel mai fermecător zâmbet al său.

- Maurie, vino să-mi vezi castelul, îi zise ea cu mândrie. Apoi se opri, neliniştită de expresia decepţionată pe care o citea pe chipul Maureenei.

Tânăra scoase un lung oftat. Ar fi trebuit să bănuiască asta. Kathy îi ceruse recent să-i citească nişte poveşti cu zâne şi-şi crease, în felul său, un regat de noroi în care era prinţesă! Măcar de-ar avea timp s-o vâre într-o baie, înainte de-a o vedea Daniel în starea asta jalnică.

- Daniel, urlă Kathy. Trecu în trombă prin faţa Maureenei care închisese ochii, sigură de iminenţa unei catastrofe. Când îndrăzni să-i deschidă, o văzu pe fetiţă

agăţată de gâtul lui Daniel, care-i vorbea încet la ureche.

Ea izbucni în râs, incapabilă să se mai stăpânească mult timp. Sughiţa, cu ochii strălucind de lacrimi, în timp ce ei o priveau cu dezaprobare, uimiţi de această comportare ciudată.

- Ce te face să râzi atât, Maurie?

- Daniel eşti... Eşti plin de noroi! Dar mai ales faţa ta este complet neagră şi... îmi pare rău, sunt foarte prost crescută, dar eşti prea caraghios!

- Ce casă! oftă Daniel ridicând ochii spre cer. Scoase din buzunar o batistă şi i-o întinse Maureenei. Ea se apropie râzând şi îndepărtă blând noroiul care îi acoperea nasul şi fruntea. Se înfioră uşor când îi atinse gura din neatenţie.

Daniel crezu atunci că era o grimasă de dezgust şi chipul i se înăspri. De ce oare îi era atât de teamă de el? Cum oare să-i redea încrederea? Nu dorea acea căsătorie în condiţiile pe care voia să le impună Maurie.

Ridică ochii spre Kathy. Ea privea de asemenea cu un aer nefericit pantalonii negri de noroi. Guriţa îi tremura şi ochii îi străluceau de lacrimi.

- Sunt rea, te-am murdărit, murmură ea înainte de a izbucni în plâns.

- Nu-i nimic, draga mea. îi zâmbi cu drag şi o legănă lângă el. Maurie ne va face o bucurie şi ne va vârî pe amândoi într-o baie mare, nu-i aşa Maureen? Oh, oh,

Kathy, vom avea probleme, adăugă râzând, în faţa aerului înfuriat al tinerei fete.

- îţi interzic să-l cerţi pe dragul meu Daniel, îi ordonă Kathy, cu faţa mică încruntată de mânie.

Era atât de nostimă şi serioasă, încât Daniel şi Maureen râseră din toată inima. Nonna li se alătură atunci, şi privi cu un aer înduioşat tabloul frumos pe care-l formau toţi trei. Apoi scoase nişte strigăte îngrozitoare în faţa pantalonilor albi şi a hainei uşoare bleumarin murdare de noroi.

îi duse cu autoritate în baie şi după ce-o spălă pe Kathy, o trase cu forţa în cameră pentru a-i schimba rochiţa.

Maureen aruncă o privire rapidă în oglindă. Şuviţe rebele îi scăpaseră din coc; rimelul îi cursese pe obraji, amestecându-se cu lacrimile şi mâinile şi erau negre de noroi. Avea nevoie să se împrospăteze.

- Nu mă poţi lăsa singură o clipă, Daniel? îl întrebă, întâlnindu-i privirea în oglindă.

- Dar nu te jena de mine, iubito!

Maureen îl văzu înaintând încet spre ea şi simţi apăsarea fermă a degetelor pe umerii săi. îşi apăsă corpul pe al ei şi-i atinse cu un sărut uşor ceafa delicată şi gingaşă. Ea închise ochii, oferindu-şi această nevinovată plăcere. El luă o mănuşă de baie şi o trecu uşor peste chipul ei. în contact cu apa rece se înfioră, gata să-l respingă.

- Nu te mişca, Maurie, lasă-mă să spăl noroiul de pe nasul acesta frumos! Vocea îi era blândă şi afectuoasă. Tânăra se întoarse şi se supuse capriciului său, cu un zâmbet uşor fluturându-i pe buze.

Daniel îi simţi corpul relaxându-se în braţele sale. Remarcă înduioşat gropiţa ce apărea pe obrazul drept. înnebunit de speranţă, îşi pierdu capul şi-i mângâie pielea mătăsoasă a gâtului şi a umerilor. Ea nu se mai mişcă, atentă la aceste dezmierdări. Un val de căldură o străbătu în întregime. Se înecă în privirea ochilor cenuşiu deschis, fericită să se piardă în emoţiile sale nesfârşite. Pentru prima dată de patru ani, nu încerca să fugă. Dimpotrivă. Era atrasă spre el ca de un magnet.

Daniel îşi aplecă atunci capul şi-i atinse uşor buzele. Ea se mângâie uşor de el şi-i răspunse la sărut cu înflăcărare, apăsându-şi gura pe a lui.

Totuşi, Daniel fugi cu regret de aceste buze care îl înnebuneau. O sărută uşor pe obraz şi o strânse în braţe ca pe o copilă. Nu voia s-o sperie din nou. Ieri văzuse în mângâierile ei inocente o dovadă de experienţă şi o tratase ca pe toate femeile pe care le posedase. Dar numai blândeţea şi răbdarea îl vor face stăpân pe acest trup pe care-l venera.

- Nu suntem în stare de-a ieşi, Daniel. Am putea rămâne să prânzim aici. Pentru Nonna va fi o bucurie să te primească la ea, murmură Maureen în cele din urmă, eliberându-se din îmbrăţişare.

- Voi fi încântat să cunosc bucătăria spaniolă a Nonnei, răspunse Daniel. Şi-mi este foarte foame, adăugă el pivind-o cu un aer pofticios.

- Să mergem, atunci. Nonna ne aşteaptă, probabil.

Daniel o urmă în grădina minusculă, cu inima uşoară,
fericit că, pentru prima dată, fusese la înălţimea situaţiei. Fusese recompensat pentru răbdarea sa prin acel zâmbet deschis şi luminos ce-i fusese adresat... şi prin acel sărut, premisă a unei intimităţi pe care corpul său viguros o aştepta de mult timp...

Capitolul 1

- Maurie, sunt epuizat, abia mă mai pot ţine pe picioare! oftă Gaye oprindu-se brusc în mijlocul trotuarului. Maureen îi zâmbi amabil şi puse lângă ea numeroasele pachete pe care le ţinea în mână. Făcuseră cumpărături toată ziua şi visa şi ea la o odihnă binemeritată.

- Propun să punem toate cumpărăturile în portbagajul maşinii şi să ne oferim o cină la restaurant. Ce crezi?

- Că este o idee excelentă, Maurie! Dar eu plătesc în seara aceasta. La urma urmei, este ultima ta seară de celibatară, adăugă ea râzând.

- Ştiu că n-are rost să discut cu tine! Aşadar, mă înclin şi-ţi mulţumesc din toată inima. Unde mă duci la cină? Mor de foame.

- într-un loc liniştit, unde vom putea bea un pahar înainte de masă, o rugă Gaye, ridicând ochii spre cer de oboseală.

- Este exact ceea ce voiam să-ţi propun!

Cele două prietene găsiră cu uşurare confortul plăcut din micul Volkwagen. Gaye privea emoţionată profilul delicat al Maureenei în timp ce conducea cu atenţie pe străzile aglomerate din San Francisco. „Ce copilă adorabilă!“, se gândi ea, întotdeauna uimită de frumuseţea sa. „Şi atât de fermecătoare! Tandră şi afectuoasă, o prietenă minunată!“

Nu era decât un act de dreptate că se căsătorea cu Daniel Lord, care era o partidă atât de bună. După toţi aceşti ani în care a trebuit să se lupte pentru a-şi câştiga existenţa, merita să se odihnească până la urmă lângă un bărbat de o asemenea valoare. Gaye o cunoştea bine pe Maureen. Era uneori recalcitrantă, încăpăţânată şi de neclintit în hotărârile sale. Dar avea intuiţia că Daniel va şti să îmblânzească acest cal nărăvaş!

- Maurie, ce-ai spune de „Delfinul Alb“? o întrebă ea în cele din urmă. Este un restaurant minunat în portul de agrement. îţi va plăcea cu siguranţă, ţie care petreci bucuroasă ore întregi privind vasele cu pânze.

- Nu vreau să te ruinez. Eşti sigură că nu este prea scump?

- Absolut!

- Mi-e teamă să nu fie un restaurant ultraelegant şi nu sunt îmbrăcată pentru...

- Maurie, doream cu adevărat să ieşim în seara asta. De ce n-am putea trece pe la tine, să ne schimbăm? îţi repet, este ultima ta seară de celibatară! Trebuie să profiţi!

- Ai dreptate! Sunt entuziasmată şi eu de ideea de-a cunoaşte acest restaurant şi să petrec această seară cu tine! Este o idee minunată.

Maureen se simţea treptat câştigată de entuziasmul

prietenei sale. Nu dorea deloc să se plictisească aşteptând singură în cameră, în seara aceea, cum făcuse în ultimele două zile. Făcea tot posibilul să nu se gândească la ziua de mâine. Gaye avea dreptate, trebuia să profite de această ultimă seară înainte de...

Maureen urcă imediat pe „Hesperian Bulevard“. Era încordată, agăţată de volan, ca de un colac de salvare. Gaye îi respecta tăcerea, ştia că prietena sa avea nevoie înainte de orice de calm şi linişte. Maureen îi zâmbi cu recunoştinţă. Era prea obosită şi prea nervoasă pentru a putea susţine o conversaţie. O durere pulsantă îi zvâcnea în tâmple. Acel prânz improvizat la Nonna, cu două zile înainte, o dezorientase şi nu mai vedea limpede în ea însăşi.

îşi aminti cu un zâmbet uşor acea zi plăcută pe care o petrecuseră toţi patru împreună. Descoperise un Daniel vesel şi tandru. Se ocupase în mod minunat de Kathy, cu amabilitate, dar fermitate, murmurându-i la ureche secrete ce o făceau să se încovoaie de râs. Subjugată de prezenţa sa, Kathy stătuse în mod corect la masă; terminase chiar tot din farfurie, sub privirile uimite ale Maureenei şi Nonnei.

Bătrâna doamnă cedase şi ea farmecului său. El nu mai conteni cu complimentele despre mâncarea sa mult mai bună, îi spusese, decât cea care se putea mânca în Mexico, şi Nonna lăsase capul în jos, încântată şi roşie de ruşine. Trebuia să vină să stea cu ei, continuase el.

Va avea el grijă de tot, se va ocupa chiar de mutare, să nu-şi facă griji!

Maureen îl asculta cu gura căscată, supărată să-l vadă impunându-se în calda lor intimitate. Şi totuşi, n-ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru asta? Era iritată, poate geloasă de afecţiunea crescândă pe care se pare c-o dovedea bătrâna doamnă şi fetiţa. Deveni un erou în faţa Nonnei care-l sorbea din ochi cu adoraţie şi o cucerise definitiv felicitând-o pentru „pasteles“ într-o spaniolă perfectă. Era evident că Nonna îl adoptase imediat. Era bărbatul care le trebuia „fetelor ei dragi“. Şi Maureen avu neplăcuta impresie că el se pusese în valoare pe ascuns, pecetluind în mod irevocabil logodna pe care ea n-o putea rupe fără să se dezonoreze în ochii Nonnei.

Dar nu putea nici să ucidă bucuria pe care o vedea jucând în ochii Kathyei când era cu Daniel. La terminarea mesei, ea se strecurase pe genunchii săi şi-l îmbrăţişase, mângâindu-i faţa cu mânuţa durdulie. Adormise în braţele lui şi el însuşi o aşeză pe pat, după ce o dezbrăcă uşor, fără s-o trezească.

Când se întoarseră în salon, discutară despre viitor şi despre pregătirile ce trebuia făcute. Daniel telefonase unor societăţi de transport al mobilei şi, în mai puţin de o oră, totul era organizat în cele mai mici detalii, fără ca nici Nonna, nici ea, să poată interveni.

Daniel remarcase pe chipul său aerul posomorât şi

lipsa de entuziasm. Şi când se pusese problema rochiei de mireasă, îi lăsase cu diplomaţie mână liberă. Maureen se gândi cu un zâmbet fericit la rochia minunată din tafta de mătase albă pe care o găsise la „Sherry's" în San Leandro. Părea făcută pentru ea, simplă şi vaporoasă, rochia de mireasă pe care o visase întotdeauna.

în timp ce intra cu maşina în garaj, observă un camion pentru mutări, parcat în faţa casei Nonnei. „Când Daniel Lord dă ordine, sunt urmate imediat cuvânt cu cuvânt", îşi spuse puţin răutăcioasă, scoţând pachetele din maşină. îi făcu un semn cu mâna Nonnei care se agita, cu un aer aferat pe lângă lucrătorii ce mutau mobila, înainte de-a intra la ea urmată de Gaye.

Şi aici se schimbase totul. Jucăriile Kathyei erau deja împachetate şi gata de plecare. I se strânse inima când văzu încăperea goală, plină cu lăzi. Această casă era a ei de mult timp! Trăise aici zile grele, dar fericite. Adună un urs din pluş care căzuse şi-l duse la faţă.

Era încă impregnat de parfumul Kathyei. Copila îi lipsea; era prima dată când erau despărţite atât de mult timp. Daniel insistase s-o ţină o zi în plus şi ea avea o nevoie aproape fizică de-a o strânge în braţe.

Maureen scutură din cap pentru a alunga gândurile negre. Cele două prietene pregătiră baia flecărind şi râzând nepăsătoare. în entuziasmul cinei, tânăra uită de griji şi-şi regăsi bucuria de a trăi.

Când mai târziu, seara, se aflau la „Delfinul Alb“, Maureen îşi lăsă prietena să admire o magnifică brăţară din jad, încrustată cu diamante, care era expusă într-o vitrină şi pătrunse în sala retaurantului.

îşi ţinu respiraţia la panorama admirabilă oferită de imensele ferestre. O mulţime de ambarcaţiuni cu pânze se legănau în faţa ochilor săi uimiţi, ca şi când însuşi restaurantul era ancorat în mijlocul apelor. Vocea lui Gaye o smulse din contemplaţie şi o urmă fără tragere de inimă până la primul etaj. Se opri pe ultima treaptă când strigăte de bucurie îi salutară sosirea. Aruncă o privire pierdută lui Gaye care trebui s-o împingă în încăpere.

Fu întâmpinată de o larmă de voci şi râsete. Toţi prietenii săi de la cabaret, fără excepţie, se aflau acolo. Maureen simţi un nod în gât şi lacrimile îi apărură în ochi. Era profund emoţionată în faţa acestor chipuri prietenoase şi care debordau de afecţiune. îşi înăbuşi un suspin şi o lăsă pe Gaye să-i înconjoare cu braţele corpul ce tremura de emoţie.

înţelese atunci că Daniel închisese cabaretul, cu această ocazie, pentru ca toţi să poată participa la această sărbătorire şi bucuria îi fu umbrită. Maureen îşi reproşă imediat că răspunde cu atâta ingratitudine amabilităţii lui Daniel. Căsătoria lor era sortită eşecului dacă va continua să denigreze în mod sistematic tot ceea ce făcea el. Şi acum, când făcea un pas spre ea,

iată că-l respingea. Dar nu îndrăznea să-i vină în întâmpinare: nu avea încredere şi se temea de el.

Totuşi trebuia să le ofere prietenilor săi zâmbetul încântat al unei logodnice fericite; aveau încredere în ea şi nu-i va decepţiona. Dar ce va face oare la căderea cortinei, când voalul care proteja minciuna lor se va destrăma, lăsându-i descoperiţi în faţa privirii perspicace a oamenilor? Va fi acuzată că s-a căsătorit cu Daniel pentru banii lui sau pentru locul de prim rang pe care-l ocupa în lumea bună californiană. Va fi batjocorită, umilită. îşi vedea numele alăturat celui al lui Daniel, într-una din acele foi de scandal care nu trăiesc decât din nefericirea altora.

Dar mai ales, va putea oare suporta indiferenţa lui, când pasiunea îi va fi domolită? Şampania curgea în valuri şi Maureen, cu buzele uscate, îşi găsi încurajare în acea băutură uşoară şi efervescentă. Abia i se golea paharul, că i se umplea iar ca prin minune şi curând trebui să se aşeze, uşor ameţită.

îşi vedea prietenii râzând şi bând în jurul său şi remarcă dintr-o dată că unul singur dintre ei lipsea. Nu-şi dăduse măcar osteneala să vină, îşi spuse într-o stare de semiconştienţă. Şi apoi, n-avea importanţă! Şampania îi curgea prin vine şi se simţea uşoară, uşoară... O văzu ca prin vis pe Gaye apropiindu-se de ea cu un uşor aer îngrijorat.

- Mă.. mă simt foarte bine, bâigui ea.

- Maureen, va trebui să încetezi să bei.

- Nu sunt beată, protestă ea cu indignare.

- Nu asta este impresia pe care o dai! Va trebui să mănânci puţin şi să te opreşti din băut. Daniel îmi va suci gâtul dacă te vede în starea asta!

- Oare vine să...

- Ce?

- Mă vadă?

- Da inimioară, va veni imediat, nu te nelinişti. Pune la punct cu Harry câteva amănunte de ultimă oră.

- Ah! Nu ştiam.

- Şi totuşi, de obicei, viitorul mire n-are dreptul să-şi vadă logodnica în ajunul căsătoriei.

- Nu m-am gândit la asta.

- Daniel s-a gândit, deoarece se pare că te cunoaşte bine, adăugă ea cu o voce tăioasă.

- Ce vrei să spui?

- Mi-a cerut să stau cu ochii pe tine până când va veni să ni se alăture. Mi-a explicat chiar că dacă vine aici în această seară, sfidând tradiţia, este de teamă să nu-l consideri bădăran. Şi văd că avea dreptate, remarcă ea încruntându-se. Nu înţeleg de ce te aştepţi la ce este mai rău, îndată ce este vorba despre el.

- Crede-mă, Gaye, am motive serioase. încercam să-mi ascund neliniştea, dar nu sunt o actriţă foarte bună.

- Nu te îngrijora, Maureen, sunt sigură că totul va merge foarte bine. Şi mai ales, aminteşte-ţi că vei avea întotdeauna doi prieteni care te iubesc sincer, Harry şi cu mine vom fi mereu aici dacă ai nevoie de noi.

Afecţiunea lui Gaye fu ca un balsam pentru această inimă rănită. Ea nu pusese nici o întrebare în faţa acelei căsătorii grăbite. Era dovada unei adevărate prietenii: să ai încredere oarbă, orice s-ar întâmpla, în persoana pe care o iubeşti. Dar Maureen n-avea încredere în Daniel şi se temea de viitorul ce va urma zilelor de petrecere.

După ce mâncară, mesele fură eliberate şi în faţa Maureenei se aşeză un munte de cadouri. Ea deschise fiecare pachet, citind cu voce tare cuvintele care-l însoţeau, profund mişcată de toate aceste dovezi de afecţiune. Ultimul pe care-l deschise fu cadoul de la Gaye şi scoase din cutie un încântător neglijeu din voal de muselină, atât de fin, încât părea transparent. Roşi până în vârful urechilor şi-l puse din nou în cutie cu rapiditate, în hohotele de râs ale asistenţei.

- Gaye! Cum îndrăzneşti? şuieră Maureen aruncându-i o privire ucigătoare prietenei sale.

- Nu-mi reproşa mie, scumpo, a fost o idee a lui Harry! Era înnebunit la ideea de-a nu fi aici pentru a vedea faţa pe care o vei face!

- Mulţumesc lui Dumnezeu că Daniel nu este aici! Ar fi râs de mine, oftă ea întorcându-se spre prietena ei.

Văzu dintr-o dată ochii lui Gaye mărindu-se de stupoare, apoi aţintindu-se strălucind poznaş, asupra ceştii de cafea. Toţi pufniră în râs văzând-o. Apoi auzi în spatele ei un uşor zgomot de hârtie şi se întoarse încet.

Era Daniel, ţinea în mână cămaşa de noapte şi o duse uşor la buze. Roşie de ruşine, îi smulse veşmântul spre marea bucurie a prietenilor.

- Dar este foarte frumoasă, dragostea mea, îi murmură Daniel la ureche, însoţindu-şi cuvintele cu un sărut tandru pe obraz.

Era mai mult decât putea suporta. Sărutul acela uşor o arsese ca un fier roşu. Gaye îi înţelesese tulburarea şi vru să facă o diversiune, pentru a-i da timp să respire puţin.

- Harry Davis, cred că eşti mulţumit de mica ta glumă, spuse ea cu severitate. Voi bărbaţii, aveţi uneori un foarte curios simţ al umorului!

Harry ridică râzând din umeri şi-l luă pe Daniel cu el, să comande o masă uşoară, oferindu-i astfel Maureenei răgazul de care avea nevoie cu disperare.

Râse şi flecări veselă cu prietenii săi, căpătând o nouă energie. Avea impresia că sosirea lui Daniel o eliberase dintr-un somn vrăjit. Râsetele izbucniră din toate părţile, femeile deveniseră languroase şi-i aruncau noului venit priviri lungi, ochii fiindu-le aţintiţi asupra siluetei înalte cu aspect de atlet. Bărbaţii îl ascultară cu atenţie şi formară un front unit în jurul lui. Aceasta este reţeta succesului său, îşi spuse privindu-l. Cu siguranţă, Daniel era un bărbat care plăcea femeilor, dar degaja din el atâta vigoare, încât bărbaţii îl respectau şi vedeau stofa de conducător din el.

Daniel asculta distrat o discuţie animată între Gaye

şi Harry, când privirea sa o întâlni pe a Maureenei. Ea roşi şi lăsă ruşinată privirea în jos.

El privea cu atenţie silueta delicată. Le eclipsa pe toate celelalte femei prin frumuseţea de madonă italiană. O rochie minunată din mătase roz ce-i cădea în falduri pe corp în gen safari, îi dezvelea curba perfectă a umerilor. îi simţi pulsul accelerându-se şi inima palpitând cu putere în piept. îşi imagină o clipă părul bogat înfăşurat în jurul corpului gol.

Tulburat de această imagine erotică, se ridică brusc, aducând cu sine toată suita pe ringul de dans.

Orchestra atacă mai întâi câteva ritmuti îndrăcite, apoi, mai târziu în noapte, bătrânul blues, tandru şi nostalgic. Se formară perechile. Daniel o cuprinse pe Maureen de talie şi o conduse pe ringul de dans.

Cuibărită în braţele sale, voia să-şi exprime recunoştinţa faţă de Daniel, căruia îi datora această seară de neuitat. Se distrau bine, dansase cu Grady, Jack şi alţi tineri, dar era mai ales fericită de bucuria care se citea pe feţele tuturor prietenilor săi.

- Mulţumesc pentru această seară, Daniel, îi murmură ea la ureche.

- Nu-mi mulţumi, Maureen. Rolul meu s-a mărginit la a-i însoţi pe cei care nu aveau maşină şi... la închiderea cabaretului pentru acest week-end!

- Dar Daniel, vrei să spui că tu n-ai...

- Nu scumpo. Cred că tu nu-ţi dai seama ce reprezinţi pentru toţi aceşti oameni. I-am ascultat

vorbind despre meseria lor cu atâta entuziasm, încât mi-am reproşat că i-am condamnat fără să-i cunosc. Am înţeles în cele din urmă că voi formaţi toţi o adevărată familie. Şi ei sunt cei care ţi-au oferit această seară, Maureen, pentru că te iubesc.

- Daniel, îmi este atât de ruşine! N-am... n-am realizat niciodată...

-Scumpo, ştiu că ei aşteaptă mult de la noi să le facem pe plac.

Se aplecă, şi puse stăpânire pe gura ei într-un sărut lung şi pătimaş. Cu trupurile strâns înlănţuite, continuau să danseze, legănaţi de vocea lui Frank Sinatra. Lumea din jurul lor încetase să existe. Maureen se abandonă în braţele sale, şi-i căuta la rândul său buzele, condusă de puternica pasiune. Daniel se desprinse cu greu de ea, cu un geamăt şi apăsă fruntea fierbinte de a sa.

în jurul lor izbucniră aplauze. Toate privirile erau îndreptate spre perechea înduioşătoare şi fermecătoare.

- Cine nu-i iubeşte pe îndrăgostiţi? murmură Daniel. Maureen îşi ascunse cu sfială faţa la umărul lui.

- Este mai plăcut, reluă el cu voce tare, să petreci o seară în compania unor asemenea oameni atât de credincioşi ca voi, prieteni! Dar sunt momente în care v-aş trimite pe toţi la naiba!

- Nu-ţi face griji pentru noi, răspunse Harry strângând-o pe Gaye lângă el, sărutând-o încă o dată.

-Aşteptaţi ca mâine să fie soţia mea, altfel îi va fi

teamă de mine şi n-o să mă mai vrea de soţ!

„Teamă de mine, teamă de mine“, aceste cuvinte îi răsunau fără încetare în minte. Cum reuşise să se ţină bine până la sfârşitul serii, nici ea nu ştia. Dar nimeni nu observase temerile sale, ascunse perfect în ea.

Ghemuită în pat, se sucea şi se răsucea. îi era refuzată chiar şi amara bucurie a lacrimilor. Se linişti în cele din urmă, cu ochii uscaţi, într-un somn greu şi profund.

A doua zi dimineaţă fu trezită de lovituri puternice în uşă.

- Plecaţi de acolo, bombăni ea, cu faţa în pernă şi ochii grei de somn. îmbrăcă un capot din lână şi se duse împleticindu-se spre uşă, poticnindu-se de lăzi.

- Maureen! Dacă te vede Daniel în starea asta, îşi ia picioarele la spinare! exclamă Gaye intrând în încăpere.

- Măcar de-ar fi adevărat! oftă Maureen.

- Maurie, ai pur şi simplu emoţia mireselor. Du-te repede şi fă un duş în timp ce eu pregătesc o cafea şi nişte pâine prăjită. O împinse pe tânăra fată cu o mână fermă spre baie.

- Mulţumesc, Gaye. îmi pare rău că te fac să-ţi dai atâta osteneală.

- Dar este normal, scumpo. La urma urmei, şi eu voi fi în aceeaşi oală în câteva săptămâni.

- Aşa este, răspunse Maureen, încercând cu disperare să facă impresie bună. Mă duc să mă

pregătesc.

O oră mai târziu, urcau amândouă într-un Cadillac magnific, gri metalizat, de care Daniel se folosea când ieşea cu clienţi importanţi. Drumul îi păru prea scurt Maureenei. Curând, bisrica se înălţa în faţa sa, impunătoare şi rece la umbra a doi stejari centenari.

- Oh, Gaye! Mă simt rău!

- Calmează-te, Maureen! N-ai nici un motiv să te nelinişteşti.

Tânăra fată o privi cu ochii măriţi de teamă şi chipul livid. Gaye ciocăni de câteva ori în geamul care le despărţea de şofer şi acesta se întoarse.

- Oh, Blake! exclamă atunci viitoarea mireasă.

- Domnişoară Maureen, sunteţi încântătoare!

- Blake, nu voi ajunge niciodată acolo, sunt la capătul puterilor.

- Trebuie, domnişoară Maureen, pentru Kathy şi de asemenea pentru domnul Daniel. Privirile li se întâlniră, se înţeleseră perfect.

- Sunteţi chiar domnul Blake, nu-i aşa? întrebă Gaye scoţând din poşetă o cutie minusculă din argint cu pilule.

- Spuneţi-mi Blake, doamnă.

- Te rog să mă ierţi. Nu ştiu unde îmi este capul. Gaye, ţi-l prezint pe Blake, secretarul-şofer al lui Daniel, dar mai ales prietenul şi confidentul său.

Blake, iat-o pe cea mai bună prietenă a mea, Gaye.

- Blake, sunt încântată să te cunosc, exclamă Gaye în mod călduros. îmi poţi aduce un pahar cu apă rece? murmură ea aplecându-se spre el.

- Bineînţeles! întotdeauna am un termos în maşină, vi-l aduc imediat.

- Ţine Maurie, ia asta. Gaye strecură mica pilula albă în mâna tremurândă a Maureenei.

- Ce este asta?

- Un calmant pentru a te face să vezi viaţa în roz! L-am adus cu mine, pentru cazul în care ai avea nevoie.

- Ştii că nu-mi place să iau aşa ceva.

- Un leac excepţional, pentru situaţii excepţionale! Ia-l pentru a-mi face plăcere. O imploră cu privirea.

Fără să discute, Maureen îi urmă sfatul. Luă pastila, o puse sub limbă şi o înghiţi cu apa pe care i-o adusese Blake.

- Rămânem aici până la începutul ceremoniei, propuse Gaye. Relaxează-te Maureen, simte-te bine. Totul va merge bine, vei vedea.

în continuare, ziua se desfăşură ca în vis. Calmantul se dovedise atât de eficace încât avu impresia că plutea, uşor inconştientă.

înaintase spre sanctuar, la braţul lui Grady, grav şi gata să plângă. Murmure de admiraţie urmăriră silueta fină, drapată într-un magnific voal de dantelă de culoarea fildeşului, pe care mama sa, şi înaintea ei toate femeile din familie, îl purtaseră în ziua nunţii lor.

Daniel o aştepta, ciudat de emoţionat şi ea îşi simţi inima strângându-se în faţa acestui necunoscut în costum de culoare închisă, care întindea mâna. Soarele se filtra prin vitraliile frumoase şi moderne care se aflau deasupra altarului, dând ceremoniei un caracter sacru.

Singurul incident care impresionase mintea încă lipsită de claritate a Maureenei se desfăşurase când părăsiră sala de primire unde fusese aranjat un bufet în onoarea lor.

Mâncase foarte puţin, prea emoţionată pentru a putea aprecia delicioasa gustare ce le fusese servită. Apoi venise ora despărţirii. Maureen îi sărută pe Gaye şi Harry, cu lacrimi în ochi, înainte de a-l urma pe Daniel, însoţită de urările de fericire şi aplauzele invitaţilor.

Dar, în timp ce alergau spre Cadillac, fură opriţi de o cohortă de ziarişti, îndreptând spre ei aparatele şi camerele. Daniel o prinse atunci de braţ pe Maureen şi o împinse în maşină. Apoi o înconjură în grabă sări pe scaunul de lângă ea. Porni în cele din urmă motorul Cadillacului, demarând sub ultimele flashuri.

- Blestemaţi să fie aceşti ziarişti. îmi pare rău că nu i-am putut evita, scumpo, dar nu se va mai repeta.

- Nu puteai face nimic, Daniel! Unde mă duci? îl întrebă cu înfrigurare, făcând să alunece în jurul degetului minunata verighetă din diamante, simbolul unirii ei cu acest străin aşezat alături.

- Unul dintre prietenii mei are o căsuţă la Pescadero, la marginea plajei. Locul este fermecător, sper că îţi va plăcea.

- Pescadero... este foarte aproape de Monterey, nu-i aşa? Avea o disperată nevoie să vorbească, să vorbească şi iar să vorbească. Se temea mai presus de orice de tăcerea care ar fi aruncat-o iar în acea spaimă obsedantă.

Daniel nu înceră să oprească acel torent de cuvinte. O asculta calm şi-i răspundea cu amabilitate la toate întrebările. Treptat, Maureen se relaxă sub farmecul vocii calde, cu intonaţii atât de grave.

Cadillacul urmă un drum de-a lungul plajei, mărginită de dune şi stânci. Depăşiră Pebble Beach, golfuleţul acoperit cu semnele indicatoare ale năvoadelor, lustruite de apa mării; apoi Daniel se înscrise pe un drum rezervat care ducea până la ocean. în faţa lor se ivi curând o cabană de plajă, ascunsă la umbra a doi pini imenşi şi ridicată pe o faleză ce domina apele albastre ca cerul ale Pacificului.

- îţi place?

- La nebunie! Este magnific! răspunse Maureen cu vocea vibrând de entuziasm.

Se năpusti afară din maşină şi coborî în fugă drumul abrupt care ducea spre plajă. Soarele apunea la orizont într-o fină perdea de nori. Nici o adiere de vânt.

Maureen respiră adânc, aproape sufocată de mirosul puternic de iarbă de mare şi urcă spre casă cu regret.

- Am dus bagajele în cameră, scumpo. Daniel o aştepta în salon. în şemineu, flăcările dansau vesele şi un miros puternic de pin impregna încăperea. Pe aici, adăugă el, arătând cu degetul o uşă frumoasă din lemn.

- Mulţumesc, îmi voi desface valizele şi voi face cunoştinţă cu locurile. Nu va dura mult.

Cu inima palpitând, deschide toate uşile pentru a descoperi o bucătărie minusculă, o baie adorabilă, toată în lemn, în stil nordic şi o cameră cu un imens pat dublu. Se opri în prag, cuprinsă de panică: nu exista decât o cameră. Nu putea petrece această noapte culcată lângă Daniel. Nici o noapte!

Făcu rapid înconjurul cabanei şi-l găsi pe Daniel aşezat pe pat, scoţându-şi neglijent haina costumului. Chipul i se înăspri când observă chipul răvăşit al Maureenei.

- încerci să fugi de mine, mică Maureen? Tonul său era aspru, plin de ironie şi tânăra femeie, rănită în amorul propriu înălţă capul şi-l înfruntă.

- Nu Daniel, nu încerc să fug de tine. O înţelegere este o înţelegere! Ţi-am promis că voi fi cea mai desăvârşită gazdă şi îmi voi ţine cuvântul... dar nu spera nimic mai mult. Ai luat prin forţă tot ceea ce aveam pe lume, libertatea mea şi chiar dragostea Nonnei şi

Kathyei! Nu mi-au mai rămas decât lacrimile pentru a plânge şi mândria pentru a mă lupta. Dar nu voi fi niciodată femeia ta, nu uita. Nu încerca să mă atingi sau nu mă vei mai vedea niciodată!

Se rezemă de fereastră, epuizată, tremurând de emoţie.

Daniel o privea în tăcere, fără să înţeleagă nimic din această neaşteptată explozie de mânie. De ce oare îi era atât de teamă să facă dragoste? De ce această privire de animal hăituit, îndată ce se apropia de ea? Avea cu siguranţă motive să nu se încreadă în el, dar violenţa reacţiei sale îl stupefia. Oare căror experienţe traumatizante le fusese victimă?

Nu, trebuia să aştepte ca şi ea să împărtăşească aceeaşi dorinţă care îl înnebunea. Voia ca ea să îndrăgească prima lor noapte de dragoste, şi nu s-o blesteme.

„Ce stranie lună de miere“, oftă cu tristeţe şi se ridică obosit.

- Maurie, o înţelegere este o înţelegere, sunt de acord. Şi o voi respecta şi eu, adăugă cu o voce blândă.

O speranţă nebunească se născu în inima Maureenei.

- Mai ales dacă vei pregăti o cină bună, mica mea soţie, mor de foame!

- Da, Daniel, îngăimă ea. îndată ce-mi voi schimba

rochia.

- Foarte bine. Voi dormi în salon, Maurie. Nu te teme de un bărbat în patul tău în seara asta. Relaxează-te. Eşti de acord?

- Mulţumesc Daniel, eu... El se întoarse brusc şi-i aruncă o privire lungă cu ochii lui cenuşii deschis.

- Atenţie, Maurie. Sunt gata să-ţi acord tot timpul rezonabil pentru a deveni femeie, femeia mea. Vreau să ţin în braţe o iubită, o femeie îndrăgostită şi nu o copilă capricioasă ca în acea noapte. Dar dacă trupul tău nu se supune în mod firesc unei dorinţe comune, va veni o zi în care-l voi lua cu forţa, făcându-te probabil să suferi!

Apoi închise încet uşa în urma lui. Maureen se prăbuşi pe pat, tulburată şi cu un nod în gât de emoţie. Cum va putea oare trăi sub greutatea acestei ameninţări?

Capitolul 8

Cu un aer plictisit, Maureen aşează pe masă romanul pe care încerca în zadar să-l citească. Se ridică şi merse încet spre fereastră. Era una din acele nopţi fără lună. întunecată şi misterioasă, nici un far de maşină nu străpungea tenebrele.

Scoase un lung oftat şi veni din nou să se aşeze în faţa şemineului din marmură. Flăcările trosneau în vatră şi tânăra femeie se ghemui lângă căldura lor plăcută. Se simţea izolată în această proprietate imensă pierdută în mijlocul pădurii. Dacă măcar Gaye ar fi fost acolo să-i ţină companie!

Se întrebă cum îşi organizaseră viaţa ea şi Harry în Nevada. în ultima scrisoare, Gaye îi descrisese cu entuziasm instalarea restaurantului cabaret. Localul avea, pe lângă sala de restaurant, o mică sală de spectacole amenajată într-o pivniţă boltită şi, la primul etaj, câteva încăperi rezervate jucătorilor.
Dar jucătorilor aleşi pe sprânceană, precizase ea cu mândrie. înainte de orice, onestitatea, atrăgând la el o clientelă ultraelegantă. Succesul afacerii lor depindea de asta.

Maureen se ridică pentru a pune un buştean în şemineu şi să aţâte focul care se stingea. De la căsătoria lor, timpul se scursese fără să-l poată opri. Se simţea ca o pasăre pierdută pe o ramură. Prietenii o

părăsiseră şi nimic n-o mai lega de viaţa ei de odinioară.

Grady şi soţia sa plecaseră primii în Arizona; apoi venise rândul lui Gaye şi a lui Harry. Ei îşi uniseră destinele în cadrul unei ceremonii foarte simple într-o biserică mică din San Francisco, cu Maureen şi Daniel ca singuri martori. O lună mai târziu, decolaseră spre Nevada, fericiţi şi încrezători în viitorul lor.

Da, Daniel fusese cel care-i făcuse până la urmă să se hotărască să plece, îşi spuse ea, încolăcindu-se ca o pisică în fotoliul. Harry, care trebuia să se asocieze cu un prieten pentru administrarea unui cazinou, abandonase în cele din urmă proiectul, considerându-l prea riscant. Daniel făcuse atunci o călătorie fulger în Nevada şi vizitase acest restaurant pe care unul dintre clienţii săi îl pusese în vânzare.

Se oferise chiar să le împrumute bani proaspeţilor căsătoriţi pentru a putea deveni proprietarii acestuia. Ca urmare a unor lungi discuţii, în cele din urmă Harry acceptase şi Gaye, nebună de bucurie, o sunase pe Maureen pentru a o face să participe la fericirea sa. Il copleşise cu laude pe Daniel, salvatorul, binefăcătorul lor...

Generozitatea sa nu cunoştea limite, se gândi ea cu o figură ironică. în câteva luni o instalase în această somptuoasă locuinţă înconjurată de un parc imens... un adevărat paradis! Existau aici terenuri de tenis, o piscină de iarnă, o adevărată seră în care se aflau

plante exotice şi o piscină descoperită, pe marginea căreia îi plăcea atât de mult să mănânce cu Kathy şi Nonna.

Nonna! Kathy! Un zâmbet afectuos îi flutură pe buze. Nonna era în al nouălea cer de când se instalase în căsuţa adorabilă cu obloane roşii, la câţiva zeci de metri de clădirea principală. îşi împărţea tot timpul între florile sale şi Kathy, trăind în tihnă o bătrâneţe fericită.

Kathy îl adora pe Daniel „al său“ care petrecea cu ea toate rarele clipe de libertate. Maureen oftă cu tristeţe. De câtva timp, se simţea exclusă din jocurile lor. Tandra complicitate care-i unise în perioada precedentă căsătoriei, dispăruse. Daniel se arăta rece şi distant. îşi juca bine rolul de soţ fericit faţă de Kathy, dar când se aţinteau asupra ei, ochii cenuşii ca de gheaţă îi trădau sentimentele.

Aveau tot camere separate... Daniel îşi respectase înţelegerea. Dar ea era moartă de ruşine la gândul că cineva le-ar putea descoperi tristul secret. Refuzase chiar să angajeze o bucătăreasă pe care i-o trimisese Daniel. în felul acesta, nimeni nu va fi martor la acest lamentabil eşec.

Singurătatea o apăsa mai mult decât s-ar fi gândit. Era stăpâna unui domeniu imens, îşi putea satisface cele mai extravagante dorinţe şi totuşi... era departe de a fi fericită!

Treptat, Daniel rupsese toate firele care o legau de

trecutul ei. O despărţise de Gaye şi în ciuda voinţei ei, simţea o anumită tristeţe. Nu că ar fi fost geloasă pe fericirea lor, îi iubea prea mult pe Gaye şi pe Harry ca să nu se bucure de norocul nesperat pe care-l putuseră avea mulţumită lui Daniel. Dar de când trăia la Tri-Valley, avea impresia că era închisă într-o închisoare aurită, de unde nimeni nu venea s-o elibereze.

Cât regreta timpul în care lucrase la cabaret! Unde putea vorbi, râde, cânta! Aici, nimeni nu venea s-o viziteze, şi Daniel... Daniel în cea mai mare parte a timpului, prefera să-şi petreacă nopţile în apartamentul din San Francisco. Când catadicsea să-şi facă o apariţie rapidă, şi-o consacra în întregime Kathyei. Părea că de-abia îi observa prezenţa.

Ciudată fascinaţia pe care acest bărbat sever o exercita asupra fetiţei! Kathy îl adora. Imediat ce sosea, i se arunca în braţe, copleşindu-l cu sărutări şi mângâieri; şi el o lăsa s-o facă, râzând cu ea, făcând-o să-i sară pe genunchi, sărutând-o până-şi pierdea respiraţia.

Maureen ridică din umeri.. La urma urmei, nu meritase oare această viaţă singuratică? Se întinse şi se ridică pentru a deschide televizorul, ascuns în spatele unui panou din lemn. Imaginile îi defilau prin faţă, fără să le dea atenţie. Ciuli brusc urechile. Era chemată, Kathy avea un coşmar şi-i striga numele prin somn. Se năpusti spre scară şi aproape alergând de-a lungul

culoarului, se grăbi în camera copilei!

- Nu dormi, păpuşica mea dragă? murmură ea tandru. Kathy avea ochii mari şi negri uzi de lacrimi şi o mână încleştată pe vechiul urs preferat. Lumina slabă a lămpii mici proiecta pe perete umbra ameninţătoare a unui leu de pluş. Maureen îl puse în duplap şi reveni lângă micuţă.

- El era cel ce te-a speriat, nu-i aşa? S-a dus să se culce şi nu-l vei mai vedea, dormi îngeraş.

Se aşeză pe pat şi o legănă uşor pe Kathy la piept, sărutând-o uşor pe capul buclat.

- Cântă-mi un cântec, şopti aproape adormită copila. Maureen închise ochii şi fredonă încet un cântec de leagăn spaniol pe care-l învăţase de la Nonna.

Liniştită, fetiţa adormi curând. Tânăra femeie îi privi cu duioşie chipul de păpuşă cu buze roz şi pline şi tenul de piersică. îşi stăpâni un oftat şi lacrimile ce-i apărură în ochi.

- Te rog, iubita mea, să nu creşti prea repede. Este atât de rău să creşti, murmură ea înainte de-a săruta ultima dată pielea catifelată a obrazului ei. Apoi se ridică şi părăsi cu regret încăperea.

Intră în baie. Acesta era domeniul ei, un omagiu adus frumuseţii şi feminităţii. Oglinda imensă îi arătă imaginea reflectată a unui chip umflat de lacrimi. îşi trecu încet o mănuşă cu apă rece peste pleoapele

umflate, ruşinată că cedase acestui neaşteptat acces de tristeţe. Oare nu avea totul pentru a fi fericită?

îi plăcea enorm această baie din marmură roz; flacoanele din cristal, pline cu săruri de baie scânteiau uşor în lumină, invitând-o să se relaxeze într-o apă parfumată.

Când în cele din urmă părăsi această lume de căldură şi linişte, viitorul i se părea dintr-o dată mai puţin întunecat. Se frecă îndelung cu mănuşa cu apă de colonie.

Câteva clipe mai târziu, uşor ameţită, se întinse pe sofaua din piele în faţa şemineului şi închise ochii, legănată de „Nocturnele“ lui Chopin. Adormi curând şi în acest abandon total o surprinse Daniel când intră în încăpere.

Ghemuită, cu părul lung formând un nor în jurul capului, părea o copilă. Totuşi nu era o copilă. Nu-şi putea desprinde privirea de la formele pline pe care le descoperea transparenţa cămăşii de noapte.

Oftă şi-şi turnă un pahar de whisky pe care-l bău dintr-o înghiţitură; apoi îşi desfăcu cravata cu un gest furios şi-şi descheie unul câte unul nasturii cămăşii fără să-şi ia ochii de la trupul soţiei sale adormite.

Soţia mea! O strâmbătură cinică apăru pe chipul său obosit. în realitate era atât de puţin soţia sa. O evita pe Maureen de la căsătoria lor, preferând să-şi petreacă

noaptea în apartamentul lui, unde se prăbuşea în pat, ameţit de muncă şi oboseală. Şi cu toate acestea, n-o putea uita pe mica sa vrăjitoare cu părul negru.

De câte ori şi-o imagina aşa, în visurile sale cele mai chinuitoare, ghemuită ca o pisică, aşteptându-i întoarcerea. Cute fine îi apărură acum pe frunte şi ochii cenuşii aveau o strălucire dură, rece ca gheaţa, aproape metalică. Slăbise şi un fel de rictus îi deforma umerii grei. Blake şi Nonna aveau amândoi presimţirea că „îndrăgostiţii“ nu trăiau o fericire fără nori; dar aveau înţelepciunea de-a lăsa timpul să lucreze.

Maureen se mişcă în somn, ca şi când ar fi simţit o prezenţă lângă ea. Deschise ochii şi îşi duse o mână la piept într-un gest timid de copil.

- Daniel! M-ai speriat, murmură ea, tulbburată. Nu ştia că trebuie să se întoarcă în această seară.

- Şi pe cine credeai că găseşti în faţa ta? Poate pe Jack? Nu este decât soţul tău, draga mea!

- Ce vrei să spui?

- Eu? Dar nu vreau să spun nimic!

- Nu te juca Daniel. îşi trecu o mână tremurătoare prin păr.

- Ce făceai ieri, în timpul mesei cu Jack?

- Am vorbit mult, despre el, despre mine, despre cabaret.

- Presupun că-l vezi deseori?

- Ce importanţă are? Tu nu eşti niciodată aici!

Probabil prea ocupat cu secretara ta!

Făcuse cumpărături la San Francisco în ajun şi-l întâlnise pe Jack absolut întâmplător. O invitase să ia masa cu el într-un restaurant chinezesc şi, în timp ce mânuiau beţişoarele, el îi vorbise îndelung despre femeia pe care o iubea. îl ascultase cu atenţie. Părea că-şi găsise bucuria de a trăi, după acele momente de descurajare care urmaseră anunţului căsătoriei sale cu Daniel.

Apoi se îndreptaseră încet spre Maiden Lane. Jack voia să-i ofere un inel prietenei sale şi Maureen se bucurase să-l poată ajuta să aleagă bijuteria visată. îl sfătuise să ia un smarald, nu prea mare, dar minunat montat. Jack se încrezuse în gustul său de femeie rafinată şi ieşiseră din magazin, amândoi încântaţi.

Atunci îi propusese să viziteze oraşul San Francisco, ceea ce ea acceptase cu entuziasm. îl urmase cu obrajii îmbujoraţi de încântare. Era mult timp de când nu fusese atât de fericită!

Flecăriseră fără oprire, fericiţi că s-au întâlnit. Se simţea liberă şi trăia din plin. Voia să vadă totul, să cunoască totul. Merseră, merseră şi iar merseră, pentru a se prăbuşi într-un fotoliu la St. Francisc, unul dintre cele mai vechi hoteluri din oraş. Fusese odinioară singurul hotel care punea cearşafuri curate pe paturi, îi explicase el râzând, de unde şi reputaţia sa de mare lux.

Soarele apunea când ajunseră la Union Square, oază de calm în mijlocul zgomotului oraşului. Aşezaţi pe o bancă, priviseră cum se jucau copii, vorbind despre planurile lor. Se apropia Crăciunul şi Maureen şi Daniel voiau să ofere Kathyei o bicicletă. „Roşie“, precizase ea. Jack îi mărturisise roşind tinerei femei dorinţa de-a oferi Christyei smaraldul, ca inel de logodnă, în seara de Crăciun. Ea amintise discret despre profunda sa izolare la Tri-Valley şi Jack promisese s-o viziteze pentru a i-o prezenta pe cea pe care o considera deja ca pe soţia sa.

Da, ce zi minunată, prietenoasă şi frăţească. Daniel n-avea dreptul să-i întineze amintirea. Oare cum aflase că în acea zi luase masa cu Jack? De la cine? Sursa de informaţii era cu siguranţă secretara deosebit de rafinată, care lucra pentru Daniel de mulţi ani. Maureen o detesta pe această femeie, ipocrită şi vanitoasă. în spatele cuvintelor mieroase, se ascundea o voinţă de fier. Privirile languroase aţintite asupra lui Daniel, dispreţul deschis pe care-l afişa faţă de tânăra femeie, arăta cât de mult îl considera încă pe acest bărbat ca pe proprietatea sa.

Daniel văzu chipul Maureenei descompunându-se treptat. Cu un strigăt de furie, el se ridică brusc şi se aşeză lângă ea. Terorizată de licărirea sălbatică ce-i lucea în ochi, ea îşi ieşi din fire, la celălalt capăt al canapelei, ca un copil care a greşit.

- Daniel, îngăimă ea cu trupul tremurând de emoţie,

lasă-mă să-ţi explic. N-a existat vreo întâlnire între Jack şi mine. Ne-am întâlnit întâmplător. Aveam nevoie să vorbesc cu un prieten. Mă simt singură aici.

- Mica mea soţie regretă până la urmă înţelegerea pe care i-a impus-o soţului său? şopti el cu o voce ironică. Doar tu eşti vinovată de această singurătate, Maurie. Este limpede că-ţi doreşti o companie masculină. De ce nu pe cea a soţului tău?

în timp ce vorbea, buzele îi muşcau uşor lobul urechii, răsuflarea fierbinte îi mângâia uşor ceafa. Tremura, tulburată de apăsarea acelui corp bărbătesc pe umerii ei.

- Daniel, şopti ea. Ochii i se înecară în privirea în acelaşi timp arzătoare şi pierdută care-i urmărea chipul.

- Maurie, te implor, lasă-mă să te iubesc. Dus de calvarul dorinţei sale, se coborâse până la a o ruga fără jenă.

Un lung sărut arzător şi pătimaş îi uni până la urmă şi, când se desprinse de buzele sale, din pieptul lui izbucni un geamăt lung.

O ridică în braţe şi o aşeză cu blândeţe pe covor în faţa şemineului. Era atât de înduioşătoare, încă o copilă, o copilă frumoasă cu privire provocatoare. Cu infinită precauţie, o dezbrăcă devălul de bumbac care o acoperea. Apoise dezbrăcă el însuşi cu grabă. Flăcările le luminau corpurile goale, lipite unul de celălalt. Ea se oferi fără rezerve privirii înfierbântate, pentru prima dată mândră de acea frumuseţe pe care i-o putea oferi

bărbatului pe care-l iubea.

De data aceasta, ea fu aceea care, într-un avânt irezistibil, se agăţă de ceafa lui puternică.

- Daniel, vreau să fiu a ta.

- O vrei într-adevăr? spune-mi că mă doreşti şi că mă iubeşti. Spune-o Maureen, spune-mi-o!

- Da, Daniel, te doresc şi te iubesc. N-am încetat niciodată să te iubesc, sunt nebună după tine.

Nimic nu mai avea acum importanţă. Era răscolită de o furtună pe care numai Daniel va şti s-o stăpânească. închise ochii. Pluteau pe fluviul iubirii lor ale căror ape tumultuoase îi ducea spre un nou ţărm, ţărmul îndrăgostiţilor unde cântau păsări sălbatice şi unde adia o briză parfumată de flori interzise.

Capitolul 9

Maureen îşi lăsă automat degetele să-i alunece pe coardele chitarei, cu ochii aţintiţi asupra Kathyei, care se juca în grădină. Fetiţa avea un nou prieten, un pui de labrador, pe care i-l oferise Daniel la aniversarea de trei ani. îl botezase Sunffles, un nume foarte curios pentru un labrador cu pedigriu, dar Sunffles nu părea să se formalizeze.

Kathy îşi adora câinele şi Sunffles o urma peste tot.

- Uite că iar începe să adulmece pământul cu botul, observă ea amuzată. La urma urmei Sunffles, „cel ce trage pe nas“ îşi merita numele. Kathy avea întotdeauna o judecată ce nu se înşela!

- Nonna, vino repede, strigă ea dintr-o dată, pufnind în râs.

Bătrâna doamnă, lăsându-şi argintăria, se grăbi la fereastră.

Mica scenă care se desfăşura pe peluză le aduse în ochi lacrimi de veselie şi duioşie.

- Este prea dulce, Kathy a noastră, ce îngeraş!

Pieptul voluminos al Nonnei se scutura de râs. Nu-şi putea desprinde privirea de la amuzantul tablou pe care-l formau Kathy şi câinele său. Fetiţa se târa în genunchi prin iarbă, urmată de Sunffles, cu capul în jos şi nasul în pământ.

Pe neaşteptate, micul labrador ridică laba, ascultând chemarea naturii. Maureen deschise uşa cu geamuri şi

se avântă în grădină.

- Kathy, îţi interzic!

Era prea târziu. Văzu cu disperare o mare pată umedă ce îi apăru pe pantaloni.

- Dar Maurie, Sunffles a făcut şi el! protestă Kathy, cu ochii plini de lacrimi. Şi înainte ca Maureen să aibă timp să-i explice diferenţa dintre câini şi oameni, fetiţa întinse un deget furios către tovarăşul de joacă.

- Sunffy, nu eşti decât un câine rău! Mi-ai arătat ceea ce nu trebuie să fac, tu n-ai pantaloni! Ai să vezi când va observa Nonna cât eşti de murdar!

Şi plecă spre casă cu un aer demn, urmată de un Sunffles demn de plâns, cu coada între picioare.

Maureen lăsă să izbucnească râsul pe care şi-l stăpânise până atunci într-un efort supraomenesc. lăsând-o pe Kathy în mâinile pricepute ale Nonnei, se hotărî să facă o mică plimbare în parc. Regretă doar că Daniel nu asistase la drama care tocmai se desfăşurase sub ochii ei. Era atât de bine să împarţi bucuria cu bărbatul pe care-l iubeşti, se gândi ea cu emoţie.

Daniel îi lipsea mai mult decât şi-ar fi închipuit. Reuşea s-o sune cu regularitate, dar la telefon vocea era lipsită de naturaleţe şi căldură. Nu se consolase de plecarea sa neaşteptată în Europa. Nu-l mai văzuse de atunci... Avionul plecase devreme a doua zi dimineaţă. Dar când primise acel magnific buchet de trandafiri, supărarea i se risipise treptat. Nu-l însoţea nici o

scrisoare, dar parfumul suav şi ameţitor pe care-l degajau florile roşii îi adresa un mesaj pe care numai ea îl putea înţelege. Maureen mergea cu paşi lenţi de-a lungul cărărilor mărginite de tufişuri. Se înfioră sub rafalele de vânt; copacii cenuşii îşi întindeau spre cer ramurile moarte. îşi lovi una de alta mâinile amorţite şi se înfofoli în eşarfa din caşmir ecosez. Această zi rece de decembrie se asemăna cu sufletul ei, trist şi chinuit.

Făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre casă, grăbind pasul, cu obrajii învineţiţi de frig. Urcă până în camera Kathyei. Fetiţa, aşezată în mijlocul patului cu un aer bosumflat, se înconjurase de toate jucăriile.

- Maurie, doresc nu să fac siesta, o anunţă imediat.

- Nu doresc să fac siesta, o corectă Maureen. O ridică pe Kathy în braţe şi o culcă.

- Nici tu nu vrei să-ţi faci siesta? întrebă Kathy cu ochii măriţi de mirare.

- Ba da, oftă Maureen, voiam doar să spun... N-are importanţă.

- Nu mai vreau ca Sunflles să doarmă în camera mea. îi arătă tinerei femei căţeluşul încolăcit într-un coş lângă pat.

- Dar, draga mea, tu ţi-ai dorit să-l ai pe Sunffles cu tine! Credeam că sunteţi cei mai buni prieteni din lume!

- Am fost certată din cauza lui Sunffles. Nu-l mai iubesc.

- Dar, Kathy, Sunffles se poartă ca un căţeluş

drăguţ. N-a făcut nimic rău. De ce nu l-ai mângâia în chip de împăcare?

- Nu.

- Şi totuşi inimioară, chiar dacă ai fost rea, noi te iubim ca înainte. Nu crezi oare că eşti foarte nedreaptă cu sărmanul Sunffles?

Kathy ezită o clipă, apoi se grăbi spre coş şi înconjură cu braţele ei durdulii gâtul puiului de câine. Sunffles mişcă din coadă încântat, lingând de fericire mâna prietenei sale mai mari.

Maurren o întinse din nou pe fetiţă în pat, se aplecă şi o sărută pe nas.

- Somn uşor, copilul meu drag, şopti părăsind încăperea în vârful picioarelor.

- Spune-i „somn uşor“ şi lui Sunffles, ceru Kathy căscând.

- Somn uşor Sunffly, repetă Maureen înainte de-a închide uşa fără zgomot.

Avea o ciudată dorinţă de-a râde şi de-a cânta. Gândurile posomorâte care o asaltaseră în parc i se părură fără rost. Mulţumită lui Kathy, nevinovăţiei acestei lumi a copilăriei, îşi regăsise liniştea şi veselia.

Se înfioră sub bluza uşoară din bumbac. De ce nu s-ar cufunda imediat într-o baie caldă şi parfumată?

Deschise la maximum robinetele superbe din aramă şi privi cum se agita apa în cada din marmură. Se dezbrăcă în camera sa şi se întoarse complet goală să

înfrunte imaginea reflectată fără indulgenţă de meticuloasa oglindă care acoperea o bucată din zid şi tavanul băii. Maureen era o fire pudică. Câte ezitări, câte temeri înainte de-a se hotărî să se plimbe goală şi fără jenă, se gândi roşind.

Se aşeză în faţa măsuţei de toaletă şi îşi ridică părul lung pe ceafă. Apoi se întoarse spre cadă încet şi, cu delicateţe se cufundă în apa fierbinte şi parfumată. Cu un oftat de mulţumire, îşi puse capul pe porţelanul alb şi-şi întinse cu voluptate picioarele.

îi plăcuseră întotdeauna teribil aceste momente de singurătate în apă. Când era mică, petrecea ore întregi în baie, visând la Făt-Frumos, imaginându-şi poveşti minunate de dragoste, a căror eroină era. Gândul îi rătăcea spre ţinuturile plăcute când o voce bărbătească o smulse din visare.

- Ce tablou încântător! Cine este această nimfă întinsă în apă?

- Daniel!

Maureen îşi încrucişă braţele pe piept. Un fulger de bucurie îi lumină ochii negri; îşi simţi capul învârtindu-se şi respiraţia accelerându-se. Privea cu intensitate silueta înaltă care apăruse în cadrul uşii. Soţul său intră încet în încăpere, închizând uşa cu cheia în urma lui.

- Voiam să fac un duş, dar mi-ai sugerat o idee minunată, murmură cu o voce tărăgănată în timp ce-şi descheia nasturii de la cămaşă. Maureen vru să

răspundă, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură. El străbătu încăperea şi, fără s-o scape din ochi, se propti în faţa ei.

- Pentru Dumnezeu, nu rămâne acolo tremurând pentru virtutea ta! După această călătorie lungă, sunt mult prea obosit pentru a dori să te violez.

Apoi dispăru în cabina de duş.

Zgomotul apei o smulse pe Maureen din starea de stupoare în care o aruncase această scenă penibilă. Cu ce privire încărcată să ură se uitase la ea! Crezuse că-l recunoaşte pe Daniel de odinioară, plin de aroganţă şi ironie. Ca şi când momentele de fericire pe care le împărtăşiseră nu însemnau nimic pentru el. Nu, se înşelase, cu siguranţă se înşelase. Poate era pur şi simplu obosit de călătorie, decepţionat că nimeni nu venise să-l întâmpine? înnebunită de durere, se agăţă cu disperare de această explicaţie jalnică.

Nu rămăsese cu ea în acea noapte. Deja de un anumit timp acest gând adusese o frământare în mintea sa, într-un mod perfid, câştigând treptat teren în meandrele sufletului său. Pe moment, nu dăduse deloc atenţie acestui lucru, gândindu-se că acţionase astfel din stimă faţă de ea şi extrema sa oboseală. O dusese în braţe până în cameră cu atâta dragoste şi drăgălăşenie încât ea protestase când o părăsise. Cu toate acestea, avusese un aer preocupat şi aproape trist când îi atinsese uşor fruntea cu un ultim sărut.

Maureen ieşi din baie şi se pregăti în mod automat să îmbrace nişte blugi şi un pulover. Cu un aer visător le lăsă să alunece pe pardoseala băii şi se întoarse în camera sa. Deschise cu nerăbdare ultimul sertar al comodei şi mângâie cu vârful degetelor, neglijeul din satin negru pe care-l ascunsese sub un vraf de batiste. Şi un val de amintiri îi reveniră în memorie.

Daniel fusese cel care descoperise acest încântător neglijeu într-un magazin luxos din San Francisco. Roşise în faţa aerului înţelegător al vânzătoarei şi a privirii ironice a lui Daniel. Şi ieşise din magazin, foarte hotărâtă să nu-l îmbrace niciodată.

Maureen se blestema acum pentru această atitudine de copil îmbufnat şi duşmănos pe care o adoptase încă de la începutul căsătoriei lor. De ce oare îşi închisese inima în loc s-o lase deschisă bogatelor bucurii ale iubirii? Un val de tristeţe o copleşi. Trecuseră patru ani de când fugise de Daniel în acea noapte furtunoasă de vară. Patru ani lungi, în timpul cărora lăsase ura să încolţească în ea ca o buruiană. Şi în această seară era gata să facă aceeaşi greşeală. Dar nu era prea târziu.

Maureen despături încet veşmântul din satin şi-l făcu să-i alunece pe trup, ca o mângâiere. Nişte bretele fine îmbrăţişau rotunjimile umerilor, un decolteu mare, foarte adânc se prelungea până la talie, descoperind fără jenă sânii plini.

Tânăra femeie aruncă o privire îngrijorată în oglinda

mesei de toaletă. îşi scoase una câte una agrafele care îi susţineau părul şi-l lăsă să cadă în cascadă de bucle negre până la mijloc. Se voia fiinţa cea mai rafinată, cea mai tulburătoare pe care el o întâlnise vreodată. Luă cu o mână tremurătoare flaconul din cristal pe care i-l adusese Daniel dintr-o călătorie de afaceri la Paris şi puse câteva picături din parfumul său preferat în spatele urechilor şi la încheietura mâinii.

Un zâmbet uşor îi flutura pe buze. Se simţea liberă: liberă de Maureen de odinioară, cea rănită din dragoste, liberă să-şi îndrepte corpul spre plăcerea absolută a unei dorinţe împărtăşite. Dacă Daniel n-o iubea, era limpede că o dorea şi ea trebuia să îndrăgească această dorinţă, nu s-o respingă. Nu se căsătorise cu ea, dintre toate cele pe care le cunoscuse de-a lungul vieţii sale de seducător? Se va lupta ca o femeie, va folosi armele cele mai de temut pentru o luptă în care poate va ieşi biruitoare. N-avea nimic de pierdut în această luptă fără milă. Nu-şi va sacrifica viaţa pentru a-şi măguli orgoliul şi a-şi exercita amorul propriu.

îşi spuse cuvintele sacre ale ceremoniei nunţii al căror sens abia acum îl înţelegea. „Să iubeşti, să respecţi, să te supui“. între cei doi soţi trebuie să existe încredere şi respect reciproc. Urmase ea oare măcar una dintre aceste porunci? Desigur, îl iubea pe Daniel, dar se retrăsese în spatele platoşei amorului său propriu, prea temătoare, prea egoistă pentru a merge

spre cel ce-i devenise soţ.

Uşa camerei se deschise brusc. Maureen îşi îndreptă cu mândrie capul, oferind curba delicată a gâtului, bărbatului care o privea atent, cu un chip de nepătruns.

Se hotărî să nu ia în seamă zâmbetul arogant ce i se conturase pe buze. Tânăra femeie înaintă spre el cu paşi lenţi, fără să scape din ochi trupul musculos şi energic, a cărui nuditate era ascunsă numai de un prosop înnodat în jurul şoldurilor. îl văzu roşind şi se amuză. De data aceasta, situaţia îi scăpă. Nu mai era bărbatul cuceritor; ea era cea care începea dansul.

îşi trecu o mână tremurândă peste părul negru de pe pieptul său şi o lăsă să alunece până în jos de abdomen. El rămase nemişcat, încremenit ca o statuie din marmură.

- Mi-ai lipsit, Daniel, murmură ea cu drăgălăşenie.

- Adevărat, scumpo? Vocea îi era tăioasă, ca de gheaţă. Lăsă capul în jos şi îşi aţinti privirea după pe mâna care-l mângâia.

- Ce-i cu tine, Daniel? El închise ochii cu un aer chinuit. Ea îi simţi inima bătându-i de emoţie în palma mâinii.

- Daniel, răspunde-mi, te implor.

Era gata să se arunce în genunchi în faţa lui, pentru a-l implora s-o ierte.

- Dar totul este în ordine, Maurie. Nu am oare tot ceea ce poate face un bărbat fericit? Avere, o casă

frumoasă şi în cele din urmă o soţie frumoasă care mă iubeşte, cinstită şi virtuoasă. Ce-aş putea dori altceva? adăugă el cu voce joasă.

întinse aproape fără să vrea mâna spre ea şi atinse uşor cu degetele pielea mătăsoasă a gâtului şi a umerilor, făcând să izbucnească în ea o furtună de senzaţii dintre cele mai delicioase. Se înfioră, gata să se abandoneze valului de dorinţă. El se aplecă şi gura îi urmă acelaşi traseu ca mâna.

Dar aceste gesturi de dragoste nu erau decât o parodie de iubire. Erau înfăptuite fără bucurie, cu un fel de voinţă disperată.

Brusc, ea avu cumplita certitudine că Daniel n-o crezuse când îi spusese că-l iubea. Din prima seară la cabaret, în care Daniel îi forţase uşa, nu făcuse oare tot posibilul pentru a-l convinge de dispreţul, ura şi chiar de dezgustul său? Ce crezuse oare atunci când i se dăruise fără rezerve, pentru prima dată după căsătorie?

Că nu era decât o mincinoasă, decât o femeie lacomă, calculată? Atunci când trupul, mâinile şi gura sa îşi strigau dragostea pentru el! Cuprinsă de pasiune, se hotărâse să uite trecutul, tot răul pe care el i-l făcuse. Dar cum ar fi putut înţelege ce se petrece în ea?

Moartă de ruşine, se văzu în acea seară agăţată de el. Se auzi rugându-l, cerşindu-i mângâierile. După toate acele principii de virtute pe care i le aruncase în faţă, după groaza pe care o arătase până atunci pentru orice

relaţie fizică, cum i-ar fi putut crede pasiunea pe care o demonstrase dintr-o dată? Şi acum, această nouă scenă de seducţie...

Un bărbat ca Daniel nu va accepta niciodată nici lăcomia, nici minciuna la cea pe care şi-o alesese de soţie. Şi deja regreta că făcuse dragoste în acea seară.

Acest gând o străbătu ca o lovitură de pumnal. Un val de mânie şi tristeţe o copleşi din nou.

- Nu mă atinge! strigă ea în timp ce Daniel se abătu mai adânc în moliciunea moale şi plăcută a satinului.

- Ce naiba vrei să spui? Nu aştepţi decât asta. Poate chiar mai mult decât mine, adăugă el cu o voce ascuţită.

- Nu-i adevărat. Era scuturată de suspine sfâşietoare. Daniel privi nemişcat lacrimile ce-i curgeau pe obraji. Prinzându-i capul în mâini, o făcu să-i susţină privirea.

- Ştii bine că am dreptate, Maurie. Mărturiseşte că-ţi place şi că nu ceri decât să începi iarăşi. înainte de a-i putea răspunde, o gură lacomă puse stăpânire pe a sa. Un geamăt lung îi scăpă de pe buze şi mâinile cuprinseră ceafa puternică. Un licăr de triumf străbătu ochii cenuşii de oţel.

- Corpul tău nu minte. Lasă-mă să te iubesc.

- Nu, Daniel, nu, nu în felul acesta. Aş vrea să-ţi explic, tu nu poţi înţelege.

- Dimpotrivă, înţeleg foarte bine ce aştepţi de la

mine, Maurie. Mă crezi oare orb? Mica ta scenă de seducţie mi-a deschis ochii. Vrei să-ţi descriu dezmierdările care-ţi plac, cele mai intime, cele mai îndrăzneţe...

- Nu! strigă Maureen, îngrozită.

- Atunci taci şi ascultă-mă bine! M-am hotărât să mă abandonez fără limite capriciilor dorinţei mele. Plăcerea va fi singurul meu stăpân şi tu sclava sa, adăugă cu o voce crudă.

Orice speranţă de a fi iubită într-o zi de acest bărbat dispăruse. Rămânea doar durerea sa, imensă, indestructibilă. Trăia un coşmar care nu va înceta niciodată, deoarece ştia că îl va iubi mereu.

Deja i se supunea ca unui stăpân. Se întinse pe pat, se lăsă sărutată, mângâiată. Găsea chiar o plăcere perversă în această maximă umilinţă. Fură transportaţi amândoi pe un tărâm pe care-l cunoşteau deja, pentru că-l mai vizitaseră. Dar păsările dispăruseră şi apa fluviului îi ardea carnea şi inima.

El se îndreptă şi o privi fără o vorbă. Oare ce gândeşte în acest moment? Că se înşelase în privinţa ei? Că o acuzase pe nedrept că nu era decât o femeie lacomă şi mincinoasă? O expresie de suferinţă îi crispă faţa. Apoi se riddică şi părăsi încăperea făcând uşa să se trântească în urma lui.

Maureen rămase mult timp întinsă fără putere, cu capul înfundat în pernă. O greaţă puternică o obligă să se târască spre baie. îşi spălă faţa înainte de a se

machia uşor. Trebuia să arate bine şi să-şi adune ceea ce-i mai rămăsese din mândrie.

Tânăra femeie îmbrăcă o fustă bleumarin şi o bluză albă pe care Daniel le detesta. Ideea de a-i place îi făcea silă. Astfel îmbrăcată, înarmată cu curaj, coborî scara, gata să înfrunte orice situaţie.

Se simţea rău, se sufoca. Avu brusc nevoie să respire puţin aer rece.

După ce deschise uşa cu geamuri a bucătăriei, ieşi cu mâhnire în vântul şi ploaia ce cădea în rafale. Urcă pe cărarea ce ducea spre ternurile de tenis, dar trebui să se întoarcă din drum. Pe jumătate orbită de violenţa aversei, se îndreptă alergând spre casă, când un ghem de blană albă înaintă spre ea lătrând cu furie.

Fu cuprinsă de panică. Inima începu să-i bată dureros în piept. Kathy! I se întâmplase ceva Kathyei! Condusă de un tainic presentiment, alergă ca o nebună spre piscină.

- Kathy! urlă ea. Kathy, unde eşti? Răspunde-mi, copilul meu, te rog!

Dar nu se auzea decât ecoul strigătelor disperate ale Maureenei. Ajunse cu răsuflarea tăiată în faţa piscinei. Kathy nu era acolo. Sunffles o urmă, cu coada în jos. Cum oare scăpase din cameră? Poate Daniel deschisese uşa să vadă dacă dormea? Dumnezeule, să fie încă în pat! Adora să alerge prin ploaie, se gândi dintr-o dată Maureen. Poate era pur şi simplu ascunsă prin parc şi

nu îndrăznea să răspundă chemărilor sale, de teamă să nu fie certată? Tânăra femeie se agăţă de această idee ca de un colac de salvare.

îl auzi dintr-o dată pe labrador urlând a moarte. O găsise oare pe Kathy, dar în ce stare? Traversă prin mica pădure, alerga, alerga fără să dea atenţie rădăcinilor care-i zgâriau pielea.

în câteva clipe, îngenunche în faţa corpului leşinat al Kathyiei, întins pe jos. în alergarea sa, fetiţa se împiedicase de ramura unui tufiş care bara cărarea. Oare de cât timp zăcea acolo, cât sânge pierduse? Kathy avea o rană la genunchi, care sângera continuu. Ca un automat, Maureen îşi smulse bluza, o rupse şi făcu un garou pentru a opri hemoragia. Apoi ridică în braţe copila şi alergă să caute ajutor.

„Dumnezeule, este atât de mică, doar un copil. Te rog, fă să trăiască!“, se ruga ea fără încetare. Ajunse până la urmă în faţa casei şi deschise uşa clătinându-se pe picioare. Daniel îi veni în întâmpinare şi, la capătul puterilor, îi întinse fără un cuvânt, scumpa povară.

- Maurie, trebuie s-o ducem de urgenţă la spital, murmură Daniel, sângerează încă.

O înfăşură pe fetiţă într-o pătură şi o transportă în maşină. Se făcuse brusc foarte frig, dar din fericire ploaia se oprise şi Jaguarul se năpusti spre spitalul din Valley.

Dacă cel puţin ar putea să ia această zi de la

început, se gândea Maureen, roasă de remuşcări. Dacă n-ar fi lăsat-o singură atât de mult timp în camera ei... Dar era imposibil. Kathy era rănită, în pericol de moarte, poate. Nu se mişca şi pulsul îi bătea slab.

Mai exista oare vreo şansă să trăiască? Vor ajunge oare la timp?

***

La intrarea în urgenţă, îşi lăsă copila infirmierei de serviciu. Copila dispăru în spatele uşii rezervate personalului spitalului. Daniel şi Maureen rămaseră singuri cu durerea şi neliniştea lor.

încăperea se învârtea în jurul tinerei femei. într-un fel de ameţeală, o văzu pe Kathy care-i întorcea spatele. Apoi copila se întoarse, îi zâmbi şi buclişoarele brunete îi dansau în soare. Când alergă pentru a merge în întâmpinarea ei, fetiţa dispăru brusc. Şovăi, reţinută de o voce foarte blândă care-i murmură: „Maurie, te iubesc!“, apoi se avântă în gol, o prăpastie adâncă şi goală care o separa pentru totdeauna de copilul ei scump.

Capitolul 10

Pete de lumină îi dansau în faţa ochilor şi în nări simţi un neplăcut miros de acid. Cu capul greu şi mintea confuză, deschise încet pleoapele. Privirea îi pluti o clipă prin mica încăpere cu pereţi albi. O siluetă se desprinse din această ceaţă. O femeie cu forme pline punea un flacon pe o etajeră.

Se întoarse şi Maureen îi recunoscu uniforma. Ce făcea oare, ea, Maureen, în acest spital? Brusc, voalul care-i întunecă memoria se rupse şi amintirile îi reveniră, intense şi dureroase. Ochii îi exprimau o asemenea disperare, încât infirmiera se apropie.

- Cum vă simţiţi, mică doamnă? o întrebă cu amabilitate. Eu sunt Melle Carruthers. Prinse cu un zâmbet încheietura mâinii prea subţiri între degetele ei reci.

- Unde este Kathy? Unde este copilul meu? gemu Maureen cu voce tremurând de lacrimi.

- Nu vă neliniştiţi, acum surioara dumneavoastră este în afară de pericol.

- Minţiţi!

- Haideţi, haideţi, nu vă agitaţi. Adineauri m-aţi speriat. Nu v-o reproşez, urmă ea cu un zâmbet. Pentru dumneavoastră eu nu sunt decât o străină. Este normal să nu vreţi să mă credeţi. Poate soţul dumneavoastră va şti să vă convingă? Aşteaptă cu doctorul pe culoar.

Dispăru înainte ca Maureen să-i fi putut pune măcar

o întrebare. Uşa se deschise din nou şi cei doi bărbaţi intrară în încăpere.

- Sunt doctorul Bradley, doamnă Lord. V-am examinat surioara, are o rană urâtă la picior şi din nefericire a pierdut mult sânge.

- Dar nu puteţi face o transfuzie de sânge?

- Asta vom face, dar m-am lovit de o mare problemă. Kathy are o grupă de sânge extrem de rară. B, cu RH negativ. Şi avem nevoie imediat de un donator cu această grupă atât de rară.

- Dar cu siguranţă aş putea eu...

- Nu, doamnă Lord. V-am făcut o prelevare de sânge şi am determinat grupa căreia îi aparţineţi. Este incompatibilă cu cea a surorii dumneavoastră.

Aceste cuvinte o cufundară pe Maureen într-o emoţie profundă. Kathy ar putea probabil muri fără această transfuzie şi ea, Maureen n-o putea ajuta, să facă să-i curgă în vine acel sânge de care avea cu atâta disperare nevoie.

Singurul lucru care conta acum, era sănătatea lui Kathy şi asta era o problemă de viaţă şi de moarte. Trebuia să vorbească, indiferent de consecinţele mărturisirii sale. înălţă capul şi, evitând privirea lui Daniel, îl privi pe doctor drept în ochi.

- Doctore Bradley, cred că nu cunoaşteţi toate datele problemei. Ca şi soţul meu. împreună mâinile

într-un fel de rugăminte.

- Trebuie să ştiţi, doctore Bradley, Kathy nu este sora mea, este fiica mea!

- Doamnă Lord, reluă doctorul cu o voce nesigură, înţeleg dorinţa dumneavoastră de a-mi încredinţa acest secret apăsător, cu atât mai mult cu cât fetiţa dumneavoastră este grav bolnavă, dar nu înţeleg cu ce ne poate ajuta asta.

- Doctore, îl întrerupse ea pe un ton ferm, credeţi că tatăl i-ar fi putut transmite fiicei sale această grupă de sânge deosebită?

- Da, este posibil. Aţi putea intra în legătură cu el cât mai repede cu putinţă? Trebuie să încercăm această ultimă şansă. Ştiţi unde se află acum şi dacă ar accepta...

Maureen ridică ochii spre Daniel. O expresie de suferinţă intensă îi deforma chipul. Se clătină sub puterea privirii lui, încărcată de ură şi dispreţ. Dar zâmbetul Kathyei, gesturile de copil, dragostea ei de viaţă îi înlăturară reticenţele şi prinse curaj.

- Da, doctore Bradley, ştiu unde se află tatăl Kathyei şi sunt sigură că este gata să-şi dea sângele pentru copilul său.

Un zâmbet îngrozit se contură pe buzele lui Daniel. în ochii săi se putea citi toată ura pe care ea i-o inspira. Dar oare această ură nu era justificată? Nu-l minţise ea încă de la început? Nu era oare răspunzătoare într-un

anumit fel de ceea ce se întâmpla acum? Trebuia să plătească imediat pentru toate greşelile, să se încline în faţa fatalităţii.

- Vedeţi doctore Bradley, el nu ştie, n-a ştiut niciodată că este tatăl unei fetiţe, reluă Maureen, gata să plângă.

Se ridică şi merse încet spre fereastră. Acum ningea şi fulgi uşori se învârteau în aer. Apoi se întoarse spre cei doi bărbaţi şi le zâmbi cu timiditate.

- Doctore Bradley, aş putea rămâne singură câteva clipe cu soţul meu?

- înţeleg foarte bine, doamnă Lord. Vă voi aştepta în biroul meu. Doctorul se ridică şi, în timp ce uşa se închidea în urma sa, o tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere.

- Vei avea amabilitatea să-mi explici ce înseamnă această comedie? explodă Daniel în cele din urmă. O prinse de braţ cu un pumn de oţel şi o strânse gata să i-l zdrobească.

- Daniel! Mădoare!

- Te doare? încă de la început mă minţi. Descopăr că eşti mama Kathyei; aflu că ştii unde se află tatăl său natural, că în consecinţă eşti în legătură cu el; realizez în cele din urmă că te-ai jucat cu mine pentru a-ţi potoli nu ştiu ce nevoie de răzbunare şi ai îndrăzneala să-mi spui că îţi fac rău!

Beat de furie, Daniel o prinse de umeri şi o scutură ca un nebun. Ea îl lăsă s-o facă, având faţa răvăşită,

lividă. Apoi îl respinse şi-l îndepărtă de ea.

- Iartă-mă, Maureen, nu mai ştiu ce fac.

- înţeleg, Daniel. închise ochii într-o rugăciune mută. „Dumnezeule, dă-mi puterea să continuu“.

- Trebuie să ajungem la acest tip cât mai repede, Maurie. însă să fie bine lămurit între noi: Kathy este a mea şi dacă acest individ se gândeşte să-şi joace rolul de tată, să se ducă la naiba. îndată ce se va simţi mai bine, am intenţia s-o adopt şi nici tu, nici iubitul tău, nu mă veţi face să-mi schimb părerea.

- Nu ăsta este necazul, reluă ea calmă. Te rog, nu face lucrurile şi mai dificile decât sunt deja! Daniel, lasă-mă să-ţi spun ceea ce... Apoi îţi voi explica. îşi muşcă buzele până la sânge.

- Daniel, tu eşti tatăl Kathyei! îmi dau seama că am greşit că nu ţi-am spus imediat, dar eu...

- Nu sunt nebun, Maureen. Cum poţi pretinde că am conceput un copil şi că sunt incapabil să-mi aduc aminte de asta?

- Caută bine, Daniel, cât mai adânc în memoria ta. N-ai păstrat nici o amintire?

Daniel îşi cufundă privirea în ochii limpezi ai Maureenei! Ochii aceştia nu puteau minţi. Dar atunci?

- Noaptea aceea, de acum patru ani? M-am trezit, tu dispăruseşi...

Acum totul era clar. Găsise ultima piesă de puzzle care-i lipsea. Băuse prea mult, dar nu destul, pentru că

găsise puterea de a... Apoi se izbise cu capul de barele metalice ale patului, îşi pierduse cunoştinţa şi nu se trezise decât în mijlocul nopţii.

- Maureen, eu...

- Nu, nu spune nimic. Vom vorbi despre asta mai târziu. Te rog, Daniel, Kathy are nevoie de tine. I se agăţă de mânecă, faţa fiindu-i scăldată în lacrimi. Du-te repede, nu lăsa copilul nostru să moară, te implor.

- Eşti sigură că te pot lăsa singură?

- Da, foarte sigură. Du-te, doctorul te aşteaptă.

El se întoarse încă o dată.

- Totul va fi bine, nu te îngrijora, acum avem tot timpul.

- Ştiu. îi zâmbi printre lacrimi. Am încredere în tine.

Uşa se închise încet. Ea îşi puse fruntea înfierbântată pe geamul îngheţat. Ningea încă şi câmpia se acoperise cu mantoul alb de iarnă. Pierdută în gânduri, de-abia auzi zgomotul de paşi din spatele ei.

- Veniţi, micuţă doamnă, vă vom găsi un loc confortabil să vă aşezaţi în aşteptarea veştilor şi să beţi o ceaşcă de cafea.

Prea obosită pentru a protesta, Maureen urmă silueta voinică a Mellei Carruthers şi străbătu culoarul. Se simţea liniştită de prezenţa acestei femei amabile, destul de în vârstă pentru a-i fi mamă. Infirmiera deborda de vitalitate şi acum tânăra femeie avea

strania impresie că era infinit mai bătrână decât ea.

O conduse într-un birou mic şi o lăsă acolo cu o ceaşcă de cafea fierbinte şi nişte cuvinte de încurajare. Maureen o privi plecând cu inima strânsă.

Se temea de această aşteptare în singurătate.

Simţi cum lichidul fierbinte îi încălzeşte treptat trupul îngheţat, anesteziat de durere. De mii de ori îşi aţinti ochii asupra ceasului ce strălucea pe perete; de mii de ori se ridică pentru a face înconjurul încăperii. Auzea nişte voci, refuza să le asculte, ciulea iar urechile.

Timpul se scurgea cu o încetineală exasperantă, fiecare minut îi părea o oră. Răsfoi distrată o revistă, incapabilă să-şi concentreze atenţia asupa vreunui articol. „De ce durează atât de mult? Dumnezeule, fă să vină cineva sau voi înnebuni!“

- Doamnă Lord?

Tresări şi se întoarse. Doctorul Bradley era în faţa ei. O luă cu amabilitate de umeri şi o făcu să se aşeze în fotoliu.

- Kathy! urlă Maureen în pragul isteriei.

- Se simte bine, doamnă Lord. Am făcut transfuzia. Este în afară de pericol.

- Şi soţul meu? Cum se simte?

- Puţin slăbit. A trebuit să prelevăm mai mult sânge decât o facem în mod normal de la un donator.

- Nu este periculos pentru el? Nu vor exista oare efecte secundare?

- Nici unul. Preferăm să-l ţinem în spital în noaptea

aceasta. începând de mâine, îşi va relua viaţa normală. Vă las să-i spuneţi la revedere soţului şi fiicei dumneavoastră, înainte de a fi obligaţi să vă găzduim şi pe dumneavoastră, încheie el zâmbind.

Maureen îngăimă câteva mulţumiri. Inima îi deborda de recunoştinţă. Cele două persoane pe care le iubea cel mai mult pe lume erau acum în afară de pericol şi asta era singura ei adevărată fericire.

Alergă să-i anunţe vestea bună Nonnei. Biata Nonna plângea de bucurie la telefon. Maureen îşi reproşase că n-o luase cu ei la spital. Era atât de trist, atât de neliniştitor să rămână singură într-o casă imensă în care răsunau încă strigătele şi râsetele Kathyei. Dar bătrâna doamnă fusese tare. îi spusese că în aceste momente grele avea nevoie numai de soţul său alături şi de nimeni altcineva. Draga şi delicata Nonna! Avea inteligenţa sufletului.

O urmă din nou pe Mella Carruthers de-a lungul coridorului. Se opriră în cele din urmă la o uşă asemănătoare celorlalte. Dar nu era aşa pentru Maureen, deoarece în spatele acestei uşi se afla bărbatul pe care nu va putea niciodată să înceteze să-l iubească.

- Vă voi lăsa, mică doamnă. Nu mai aveţi nevoie de mine, îi spuse ea zâmbind. Dar nu rămâneţi prea mult timp, acest domn are nevoie de odihnă!

- Nu, vă promit, doar câteva minute.

- Oh, sunt sigură că-l iubiţi prea mult pentru a dori

să-l obosiţi. Când o femeie iubeşte un bărbat, aceasta se vede de la distanţă. Toate infirmierele sunt geloase pe dumnevoastră!

Maureen se simţi roşind până în vârful unrechilor. Aşadar, sentimentele ei pentru Daniel erau atât de vizibile? Infirmiera, cu ochii strălucind poznaş, deschise uşa şi o împinse uşor înăuntru.

Tânăra femeie înaintă în cameră, cu faţa uşor îmbujorată şi cu un zâmbet uşor ce-i flutura pe buzele tremurânde. Bărbatul care era întins pe patul îngust de spital o sorbea din ochi. Părea atât de fragilă, atât de vulnerabilă. Zâmbetul şovăitor dispăru când ea îi întâlni privirea stranie şi de nepătruns.

Ezită o clipă şi se opri. Să-şi asculte oare inima şi să se arunce în braţele sale? I-ar fi acoperit cu sărutări fruntea plină de cute, i-ar fi mângâiat acea şuviţă de păr care-i acoperea fruntea udă! Dar iată, nu îndrăznea...

- Cum te simţi, Daniel? Ce frază banală, ce întrebare stupidă, atunci când murea de dorinţa de a-i spune: „Daniel, priveşte-mă, te iubesc!“

- Şi Kathy?

- Doctorul Bradley mi-a spus că este salvată, Daniel. Cum aş putea oare să-ţi mulţumesc?

- Să-mi mulţumeşti? Şi de ce ar trebui să-mi mulţumeşti că i-am salvat viaţa propriei mele fiice? Respinse cu fermitate mâna care se întindea spre el. Nu pot să cred încă faptul că fetiţa este copilul meu, fructul unirii noastre. Şi cu toate acestea, încă de la început, nu

reuşeam să-mi explic această ciudată atracţie pe care o încercam faţă de acest copil de trei ani. Dar nu ştiam... Credeam că era din cauză că... brusc frunta i se încruntă, parcă lovit de un gând sumbru.

- Cum poţi şti dacă într-adevăr Kathy este în afară de orice pericol? De la doctorul Bradley sau ai văzut-o cu ochii tăi?

- Daniel, eu... îngăimă ea stupefiată de violenţa reacţiei lui. Dar el o întrerupse fără milă.

- Oare ce vrei să-mi explici? De ce ai ţinut să rămâi în toţi aceşti ani sora Kathyei sau pur şi simplu de ce ai omis să-mi spui că era fiica mea?

Fiica mea! Aceste cuvinte loviră în mod dureros sufletul chinuit al tinerei femei. Aşadar, lucrul de care se temuse atât de mult se va întâmpla. Dar acum nu mai avea importanţă.

Daniel era un bărbat posesiv. O ştiuse imediat după prima lor întâlnire şi-l iubise în pofida acestui fapt sau poate din această cauză. Fiica sa! Bănuia că-i purta Kathyei o dragoste puternică, exclusivă, pe care nu avea dreptul s-o înlăture. Nu acesta era motivul pentru care preferase să tacă? Nu, nu era adevăratul motiv. Acum îşi dădea seama că o folosise pe Kathy ca mijloc de presiune. Imediat ce realizase că Daniel nu primise mesajul său, de ce oare nu-i mărturisise adevărul? Pentru că se gândea că n-o va crede? Sau pentru că se temuse că i-o va lua pe Kathy şi o va lăsa singură? Era oare teama de a fi din nou respinsă, de a suferi o nouă

umilinţă?

Amor propriu, orgoliu, ranchiună? Poate, dar nu era totuşi adevăratul motiv al tăcerii sale. în realitate, voise să-l facă pe Daniel să sufere tot atât cât suferise ea din cauza lui.

Dar ce mamă fără scrupule era încât s-o priveze pe fetiţa nevinovată de tatăl ei? Kathy ştia că Maureen era mama ei; dar auzind-o pe Nonna şi pe toţi prietenii săi spunându-i Maureen se obişnuise să-i spună la fel, pe nume. Să ştie că dragul ei Daniel nu era altul decât tatăl său, ar fi dus-o în culmea fericirii şi Maureen îi refuzase această bucurie.

Oare nu devenise treptat geloasă pe propria fiică? Da, fără îndoială, dar căsătoria ei cu Daniel dăduse totul peste cap. Continuând să tacă, încercă mai degrabă să câştige timp, să se facă indispensabilă în viaţa sa, în inima sa, pentru ca el să nu încerce niciodată dorinţa de a o părăsi.

Daniel luă mâna Maureenei: ardea. Simţind că tânăra femeie se încordează la atingerea sa, o lăsă să cadă pe cearşaful alb. Puse capul pe pernă şi închise ochii cu un aer obosit. Copleşit de remuşcări, nu ştia că şi ea îşi reproşa comportarea prea egoistă şi o lipsă de încredere în iubire. O prăpastie de netrecut îi despărţea.

- Du-te şi te odihneşte, vom vorbi mai târziu, sunt obosit, murmură el pe nerăsuflate.

Maureen îl părăsi fără un cuvânt şi se îndreptă spre uşă, cu ochii strălucind de lacrimi. Se întoarse pentru

ultima dată. El deschise ochii şi schimbară o privire lungă, încărcată de deznădejde.

- La revedere. Rosti un ultim cuvânt pe care Daniel nu-l putu înţelege şi închise încet uşa în urma ei. O găsi pe Melle Carruthers în sala infirmierelor.

- Mă puteţi conduce la camera fiicei mele? o întrebă ea tăios. îi veni greu să pară atât de rece faţă de această femeie care o tratase ca pe o prietenă, dar nu-şi putea permite să dea curs emoţiilor sau s-ar fi prăbuşit în lacrimi. Luase o hotărâre şi era irevocabilă. Nu mai avea putere nici măcar să joace teatru.

Melle Carruthers văzuse destule necazuri de-a lungul carierei pentru a-i recunoaşte pe cei ce sufereau. Şi această încântătoare femeie tânără avea o privire care nu înşela, o privire de disperare şi resemnare, o privire a condamnaţilor. Totuşi, fusese fericită de Dumnezeu cu un soţ simpatic şi seducător şi o fetiţă care era acum în afară de pericol. Ce să-i spună, cum s-o ajute?

- Mică doamnă, n-aş vrea să par indiscretă... îşi puse cu blândeţe mâna pe braţul Maureenei... dar dacă aveţi nevoie să vă deschideţi inima, să vorbiţi unei prietene, dacă vă pot ajuta în vreun fel...

- Mulţumesc, îmi voi aminti întotdeauna de amabilitatea şi înţelegerea dumneavoastră. îşi îndreptă capul cu o simplitate şi o demnitate care stârniră admiraţia infirmierei. La revedere, Melle Carruthers.

Ajunseseră în faţa camerei Kathyei. Maureen deschise uşa şi se strecură înăuntru. înaintă spre patul cu gratii şi se apropie cu un zâmbet muiat în lacrimi de silueta mică ce dormea profund. Chipul copilăros îşi regăsise tenta de piersică şi copila respira regulat. Tânăra femeie prinse în mâini mânuţa dolofană şi o duse la buze. Simţi dulceaţa pielii de copil! O puse la loc tadru peste cearşaful curat şi rămase un timp nemişcată, privindu-şi mica prinţesă adormită.

- Să fii cuminte, dragostea mea, murmură ea atingând uşor cu un ultim sărut chipul adorat.

Apoi, cu un geamăt, ieşi clătinându-se din încăpere. După aceea, n-ar mai fi avut curaj.

***

Maureen îşi împăturea hainele, îşi aduna lucrurile şi le punea într-o valiză şi lua alta. Oare cum ajunsese în camera sa? Nu-şi mai amintea. Oh, de-ar putea şterge din memorie întoarcerea de la spitalul posomorât şi tăcut pe drumul acoperit cu polei! De-ar putea să se refugieze în uitare şi somn! Dar îi era interzis, trebuia să plece cât mai repede posibil. Daniel n-o iubea, n-o va iubi niciodată. Aşa că trebuia să fugă. Spera că, în timp, Daniel o va ierta şi se va gândi la ea cu duioşie.

îşi coborî valizele şi le lăsă în antreu. Voia să vadă pentru ultima oară biroul lui Daniel. încăperea era cufundată în penumbră. Aprinse lampa în formă de vapor pe care i-o oferise soţului ei de ziua lui şi se aşeză în spatele biroului impozant din lemn ornat cu diferite

ale esenţe. Se simţea ca o intrusă în acest sanctuar unde lui îi plăcea să se închidă pentru a lucra, sau a fuma una dintre ţigările sale favorite.

Maureen respiră cu încântare mirosul de piele pe care-l emana încăperea. O încăpere după imaginea lui Daniel, tipic masculină, aproape severă, dar în acelaşi timp rafinată şi plăcută. Cărţi, o mulţime de cărţi acopereau pereţii acestui birou, mai multe tablouri de vânătoare, un superb şemineu şi câteva covoare din Orient, pe care Daniel le adusese din călătoriile sale. Se simţi dintr-o dată foarte aproape de bărbatul pe care-l iubea. Zăpada acoperise peluza şi aleile parcului. Era timpul să plece. Tânăra femeie se întoarse şi scoase un strigăt de stupoare. Acolo, în faţa ei, sprijinit cu coatele de şemineu, se afla Daniel.

- Mereu gata să fugi de mine, Maurie?

- Daniel! Cum ai ajuns aici? De ce?

- Din cauza modului în care mi-ai spus la revedere la spital, ca un fel de adio. Apoi a venit Melle Carruthers...

- N-avea dreptul!

- Lasă-mă să vorbesc, Maureen. îţi interzic să pleci. Kathy are nevoie de o mamă alături de ea.

- Nu, Daniel. Vom termina prin a ne urî şi a ne face rău. încearcă să mă înţelegi. Este cea mai bună soluţie.

- înţeleg că nu mai poţi să trăieşti cu mine, Maureen, deoarece şi mie mi-e silă de mine. Nu sunt decât o brută, un monstru de egoism!

Maureen închise ochii. Mâna sa îi impuse tăcere, o mână tandră, mângâietoare. Atunci, el o prinse strâns de şolduri, ca un nebun şi o lipi de el, acoperindu-i faţa cu sărutări pătimaşe. „Este al meu“, se gândi ea uimită. O legăna în braţe ca pe o copilă, murmurându-i cuvintele pe care le aşteptase de atât de mult timp.

- Maurie, nu vreau să te despart de Kathy. Vă vreau pe amândouă, gemu el. Fără voi, pierd orice motiv de a trăi. Oh, iubita mea, uită ce ţi-am spus ieri. Eram mistuit de gelozie. Ce crudă ironie! Un bărbat gelos pe el însuşi!

- Nu înţeleg.

- Această ultimă căltorie... o călătorie imaginară! Dacă ai şti cât am luptat pentru a uita acea noapte în care mi-ai oferit corpul, frumuseţea şi dragostea ta! Oh, Doamne, ce agonie să ştiu că un alt bărbat le cunoscuse înaintea mea. L-aş fi putut omorî cu propriile mele mâini. Şi pe tine la fel pentru că mă minţiseşi, pentru că mă lăsaseşi să cred că erai încă virgină.

- N-ai fost decât tu în viaţa mea, Daniel. De aceea am susţinut că micuţa Kathy era sora mea. îmi era atât de teamă ca bărbaţii să nu mă considere o fată uşoară! Şi voiam să-mi închid pentru totdeauna inima iubirii.

- Cât trebuie să fi suferit, draga mea! Mă vei putea ierta vreodată?

Daniel făcuse primii paşi. Acum era rândul ei să meargă spre el. Să uite trecutul.

îl atinse cu vârful degetelor, sărutând obrazul tras,

maxilarul aspru.

- Te iubesc, Daniel, nu te-am iubit decât pe tine, întotdeauna.

- în ciuda răului pe care ţi l-am făcut?

- Dragostea mea, fără tine, lumea ar fi un pustiu înspăimântător. Eşti cel mai tandru, cel mai delicat dintre iubiţi. Te iubesc.

- Şi eu te iubesc, frumoasa mea madonă cu păr negru. Te iubesc de atât de mult timp. Dar n-o ştiam. Ce nebun, ce orb am fost!

Ea îi zâmbi şi se cuibări la pieptul său lat. Lumea era a lor. învinseseră trecutul datorită puterii acelei iubiri care triumfase pentru totdeauna.

Sfârşit